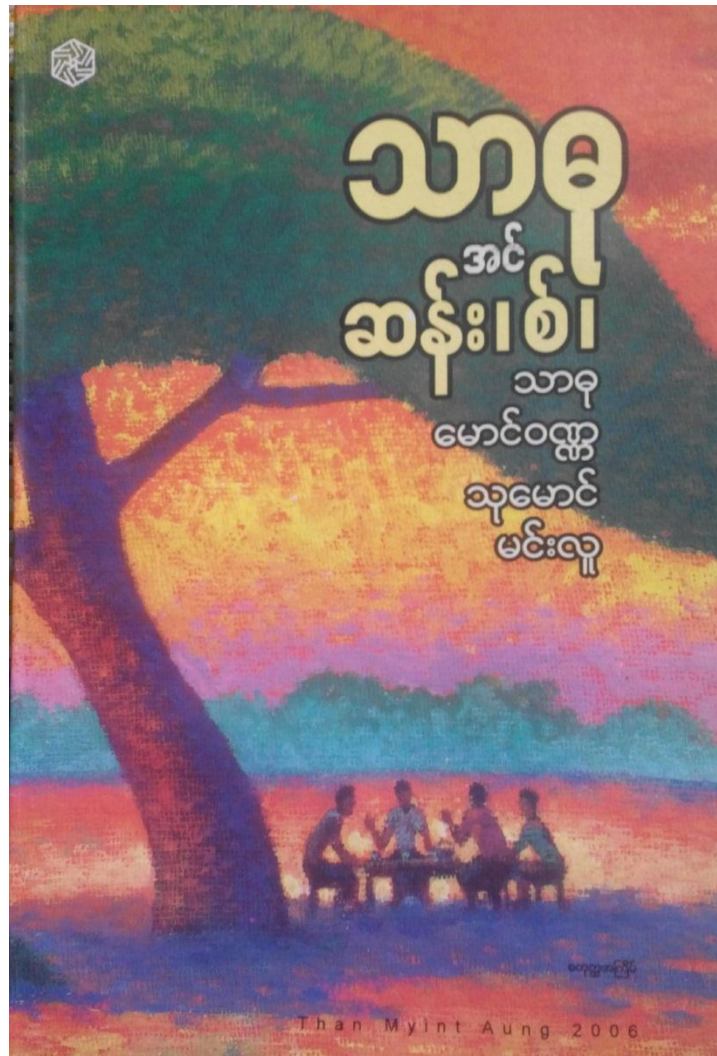

“သာဓု အင် ဆန်းစ်၊”

TYPING = rat

PDF = Parker

သာဓုအင်ဆန်း(စ်)

သာဓု၊ မောင်ဝဏ္ဏ၊ သုမောင်၊ မင်းလူ

စာမူခွင့်ပြုအမှတ်

၅၀၁၃၃၄ ၀၅ ၁၀

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုအမှတ်

၅၀၀၂၁၅ ၀၆ ၀၂

ပုံနှိပ်ခြင်း

စတုတ္ထအကြိမ်၊ မေလ၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

စာစီ

Dream City

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

သန်းမြင့်အောင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုရဲအောင်

အတွင်းဖလင်

မဟာမီဒီယာ

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးထွန်းဝင်း၊ ဖိုးဝပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၄၀၊ ၄၅ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးထွန်းဝင်း၊ ဖိုးဝပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၄၀၊ ၄၅ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဟင်း (၀၉၁၀)၊ ယုံကြည်ချက်စာပေ

၁၁၁၊ ၃ ထပ် (ညာဘက်)၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မာတိကာ

၁။ သာဓု အင် ဆန်းစ်

သာဓု

၂။ လမ်းပေါ်မှာလေ

မောင်ဝဏ္ဏ

၃။ သစ်ပုတ်ပင်စောင့်နတ်

သုမောင်

၄။ တစ္ဆေ ငါကိုယ်တိုင်ပါပဲ

မင်းလူ

သာဓု-အင်-ဆန်းစ် စာအုပ်ကို ၁၉၇၈၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ၂၀၀၂၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ထပ်မံထုတ်ဝေခဲ့ရာ ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း၌ ဒုတိယအကြိမ်အစား တတိယအကြိမ်ဟု မှားယွင်းဖော်ပြမိခဲ့ပါသည်။ ယခုထုတ်ဝေခြင်းမှာမူ တတိယအကြိမ် (အမှန်) ဖြစ်သော်လည်း ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း နှစ်ကြိမ်ထပ်သွားလျှင် မသင့်လျော်သဖြင့် တတိယအကြိမ် (ထပ်မံပုံနှိပ်ခြင်း) အတွက် စတုတ္ထအကြိမ်ဟု ဖော်ပြလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သီရိဆွေ စာအုပ်တိုက်

နာမည်ပေးပုံဆန်းသည်ဟု ထင်ကောင်း ထင်ကြပေမည်။ အဖြစ်ကလည်း ဆန်းနေပါသည်။ သာဓုကိုယ်တိုင်ပင် လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့သော အဖြစ်ဆန်းတစ်ခုနှင့် ပက်ပင်းလာ၍ ကြုံရသောကြောင့်လည်း ဤစာရသည် "သာဓုအင်ဆန်းစစ်" ဖြစ်လာရပေသည်။

သာဓုသည် စာရေးသမားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဝတ္ထုဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့ရာတွင် မိမိကိုယ်ကိုလည်း စာရေးသမားတစ်ယောက်နေရာတွင်သာ ထား၍၊ ဥပမာ- ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ဆောင်မင်းသားက..

"မိန်းမဟူဘိ၊ ထိုကုတ္တိကား၊ မရှိမကောင်း၊ ရှိမကောင်းတည်း၊ မပေါင်းလည်းခက်၊ ပေါင်းလည်းခက်၏.... ဆိုတဲ့စကားလို နွဲ့ဟာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ"

သို့လျှင် ရေးချလိုက်သောအခါ၌ သာဓုသည် မင်းသားနေရာတွင် ရှိနေပြီး မင်းသမီးမှ ပြန်လည်ပြောဆိုရမည့်အလှည့် ရောက်လာသောအခါတွင် တစ်ဖန်..

"အင်းလေ.. ဟုတ်သပေါ့၊ ယောက်ျားဟူဘိ၊ ထိုပုရိကား၊ မရှိမဖြစ်၊ ရှိမဖြစ်တည်း၊ မချစ်လည်းခက်၊ ချစ်လည်းခက်၏.... ဆိုသလို ကိုဆွေတို့ ယောက်ျားတွေဟာလည်း" စသဖြင့်..

သာဓုသည် မင်းသမီးနေရာ ရောက်သွားရပြန်သည်။ ရောက်လည်း ရောက်ရပေမည်။ မင်းသားဘက်ကချည်း နေလျှင် တစ်ဖက်သတ်ကျသွားချေမည်။

သာဓုကလည်း စာရေးဆရာပေါက်စ၊ ခေတ်ကလည်း လွတ်လပ်ရေးရစ၊ ရောင်စုံသူပုန်တို့ကလည်း အာဏာရှူးရောဂါထစ၊ လက်ဝဲစာရေးဆရာတို့ကလည်း ပြည်သူ့ဘက်တော်သားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပေးထားသော ဘွဲ့ကိုယူကာ ကလောင်သရမ်းရင်း၊ ကလောင်စမ်းရင်းဖြင့် (ဘိန်းစားပါမကျန်) ပစ္စည်းမဲ့ဟူသမျှကို အခမဲ့ သနားကြသော စာများ၊ ဝတ္ထုများ လှိုင်လှိုင်ရေးနေကြခိုက်..

ကလောင်နီ အတော်များများက ပြည့်တန်ဆာမများကို စာပေဖြင့်လည်း သနားကြသည်။ ပါးစပ်ဖြင့်လည်း သနားကြသည်။ လက်တွေ့ ကိုယ်တွေ့ နဖူးတွေ ခူးတွေလည်း ဝိုင်းသနားကြသည်။

(က) လက်ရှိ လူနေမှုစနစ်ကြောင့်

(ခ) အရင်းရှင်စီးပွားရေးစနစ် မကောင်း၍

(ဂ) နေရှင်များနှင့် အထက်တန်းလွှာများက ဖျက်ဆီးသောကြောင့်

အမျိုးကောင်းသမီးကလေးများ ပြည့်တန်ဆာဘဝ ရောက်ကြရသည်ဟု (အထက်ပါ အချက်များအရ) တရားခံ ရှာကြသည်။ ထောက်ပြကြသည်။

ဤတွင် သာဓုက "အသစ်ကလေး" ဟူ၍ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖန်တီးပြီး သွေးနှင့်ကိုယ် သားနှင့်ကိုယ်ဟု ပုထုဇဉ် လူသားတစ်ဦးပင်ဖြစ်သော လက်ဝဲကလောင်ရှင်တစ်ယောက်က ပြည့်တန်ဆာခေါင်း အန်တီကြီးအား..

"အသစ်ကလေးများ ရောက်ရင် အကြောင်းကြားပါနော်၊ သူနုနုနဲ့သူပေါ့" ဟု ဖောက်သည်စပ်ခဲ့သည်။

စနစ်အမျိုးမျိုး၏ ဆိုးမှားသောဒဏ်ကြောင့် ပြည့်တန်ဆာ ဖြစ်ရရှာသူတို့ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် အန်တီကြီးမှတစ်ဆင့် သွား၍သနားရုံမက အသစ်ကလေးများပင် တမ်းတခဲ့သော အနီလက်ဝဲကလောင်ရှင်တို့အား..

"ပြည့်တန်ဆာလောက၌ (အသစ်ကလေး) ဟူသည် မိုးပေါ်မှ ကျလာသည်မဟုတ်၊ တောင်းဆိုသူတို့၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းရန် အန်တီကြီးတို့က အမျိုးကောင်းသမီးပျိုလေးများကို သွေးဆောင်ဖျက်ဆီး ဖန်တီးပေးရခြင်းသည်လည်း အကြောင်းတစ်ရပ် မဟုတ်ပါဘူးလော"

သို့လျှင် သွက်သွက် "ဒက်" ခနဲ ရေးချလိုက်ရသော အခါမျိုးတွင်မူ သာဓုသည် ပြည့်တန်ဆာမဘက်တော်သား နေရာကို ယူရ၏။

အမှန်တရားကို ရေးခြင်း၊ အမှန်တရားဘက်မှ အမြဲရပ်တည်နေခြင်းသည် သာဓု၏ စာပေဝါဒ။ ယုတ်စွအဆုံး တစ်တိုင်းပြည်လုံးက ရေ၏အရောင်ကို အနီဟု တညီတညွတ်တည်း သတ်မှတ်သော် သတ်မှတ်စေ၊ သာဓုကမူ အရောင်မရှိ၊ တစ်ယောက်တည်း ကြုံကြုံခံမည်။

*

ယခု ဤစာအုပ်ထုတ်ဝေရန် အကြောင်းပေါ်လာသောအခါ သာဓုသည် စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေဖြင့် မဟုတ်တော့ဘဲ အဖေ (ဖခင်) တစ်ယောက်အသွင် မြင်သမျှ တင်ပြရမည့်ကိန်း ဆိုက်လာချေ၏။

ယခင်ယခင် ရေးခဲ့သော ဝတ္ထုများမှ ဇာတ်ကောင်တို့ကို သာဓုပင် ဖန်ဆင်းပြီး သာဓုကပင် ကိုယ်စားပြုရေးခဲ့၍ ဘေးချော်ခြင်း အနည်းအကျဉ်း ရှိကောင်းရှိမည်။ အရေးမကြီးလှ။

ယခု ဤစာအုပ်တွင်သော်မူ သားများနှင့် ပတ်သက်ဆက်စပ်၍ နေသည်နှင့်အမျှ တိကျရန်လိုသည်။ ဖြစ်ရပ်အမှန်လည်း ပေါ်လွင်ပြတ်သားရပေမည်။

အထူးသဖြင့် ယနေ့အထိ သာဓု စွဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော (ဝါ) နောင်တွင်လည်း လက်လွှတ်မည်မဟုတ်သော သာဓု၏ စာရုပ်ရိသတ်အတွက် "အကျိုးပြုမှု တစ်ခုခု ပါရစေမည်" ဟူသည့် သာဓုမူဝါဒအတိုင်း....။

သာဓု

သာဓုနှင့် သားများ

တစ်နေ့သော ညတစ်ည ၈:၀၀ နာရီ သာသာခန့်တွင် သာဓု ဝတ္ထုရေးနေခိုက် ဒုန်း ဒုန်း ဟူသော ကြမ်းပြင်ဆောင့်သံ သုံးလေးချက် ပေါ်လာသောကြောင့် စိတ်ကူးပျက်သွားကာ သားများ ဆော့နေသည်ထင်၍ လှည့်အကြည့်တွင် သားလတ်ဖြစ်သူ မောင်ရှုပသည် သူ့နဖူးနှင့် ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့၍ ငုံ့၍ ဆောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အူယားဖားယား ထသွားပြီး သားကို ဖမ်းထိန်းလိုက်ရင်းက..

"သား.. သား.... ဘာလုပ်တာလဲကွ၊ သား ကစားတာကလဲကွ၊ မနာဘူးလား"

သူ ဘာမှပြန်မဖြေ၊ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ငုံ့ထားရာမှ ရှိုက်သံတစ်ချက် ပေါ်လာသောကြောင့် မေးကိုကိုင်၍ မော့လိုက်ရာ မျက်ရည်အပြည့်နှင့် မွဲနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

"ဟ.. သား ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဖေဖေကိုပြောစမ်း၊ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ"

သူ့အစ်ကိုနှစ်ကောင်၊ သူ့ညီတစ်ကောင် တစ်ကောင်ကောင်နှင့် ပြဿနာပေါ်လေသလားဟု ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ ကြည့်လိုက်သည်တွင်လည်း မည်သူမျှမရှိ။ သူ့အမေ၊ သူ့ကြီးတော်တို့ နောက်ဖေးတွင် ထမင်းစားနေကြသည်။ ရှုပသည် တရှိက်ငင်ငင်ဖြင့် ဝမ်းနည်းပက်လက်အသွင် ဆောင်နေသည်။ ရုတ်တရက် ဘာမျှမပြောနိုင်ရှာသေး။

သာဓု အလွန်စိတ်ပူသွားသည်။ တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးမိရင်း သူ့ကို ရင်ခွင်တွင်ထွေး၍ ထိုင်ချလိုက်စဉ် အောက်၌ တစ်စုံတစ်ရာ ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်သွားသောကြောင့် နေရာရွှေ့ထိုင် ငဲ့ကြည့်ရာ ရှုပ၏ ကျောင်းလွယ်အိတ်။

ယခုမှ သတိရမိသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကျောင်းဖတ်စာအုပ်တစ်အုပ်။ သာဓုလည်း သူ့စာအုပ်ကို ဆွဲယူ၍ ဘေးသို့ချရင်း ချောမော့မေးမြန်းရပြန်သည်။

"မနက်ဖြန် စာမေးပွဲရှိတယ်"

"အဲ... ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"စာကျက်လို့ မရလို့"

"အို.... အဲဒါကြောင့် နဖူးနဲ့ ကြမ်းပြင် ဆောင့်နေတာလား၊ ဖြစ်ရလေ သားရယ်ကွာ.."

သားဖြစ်သူက ငိုမဲ့မဲ့ ခေါင်းညိတ်၏။ သူသည် ထိုစဉ်က အသက်ခုနစ်နှစ်၊ ပြီးခဲ့သည့်နှစ်က စာမေးပွဲကျသဖြင့် အငယ်ကောင် ဉာဏ်ပေါ် (မင်းလူ) က သူ့ကို မီလာသည်။ သားလေးယောက်အနက် စာအကျက်ဆုံး၊ အကြိုးစားဆုံးသည် ရှုပ။ ယခု စာမရ၍ စိတ်အိုက်ပြီး နဖူးကို ကြမ်းနှင့်တိုက်သည်။

သာဓုသည် အကြီးဆုံးသား မောင်ဝဏ္ဏ ကျောင်းစာအုပ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း အဆင့်ဆင့်ဆိုသလို ဗလကြီး၊ ရှုပ၊ ဉာဏ်ပေါ် မည်သူ့ကိုမျှ..

"ဟေ့.. ကျောင်းမှာ စာရရဲ့လား"

"ဟေ့.. အချိန်ကျပြီ၊ စာကျက်ကြ"

စသဖြင့် မည်သည့်သားကိုမျှ မမေး၊ အမိန့်လည်း ပေးလေ့မရှိ။ သူတို့အောက်ဖြစ်သော သော်တာ၊ ကေသီ၊ မာမာတို့အားလည်း ကျောင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သာဓု ဘာမျှဝင်မစွက်။

သို့သော် အချိန်အားရသည်နှင့် သားသမီးများကို ကားပေါ်တင်၍ သင်္ဘောဆိပ် ခေါ်သွားသည်။ ဈေးတကုဈေးနှင့် ဘူတာရုံ၊ ကုန်ဈေးတန်း စသည်များကို ခေါ်သွားသည်။ သင်္ဘောကူလီများကို ပြသည်။ လက်တွန်းလှည်း၊ ဆိုက်ကားသမားများကို ပြသည်။ ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ကြသူများ၊ လမ်းဘေးဈေးသည်များကိုလည်း ပြသည်။ သူတောင်းစားများကိုလည်း ပြသည်။

"အဲဒါပဲ.. သားတို့ သမီးတို့၊ ပညာမတတ်ရင် အဲဒီလိုပဲ လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ သူတို့လိုပဲ ပင်ပန်းမယ်၊ ကျောင်းစာကို ကြိုးစားကြ"

ထိုမျှသာ သာဓု ဆုံးမသည်။

"ကဲ.. ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ အုန်းသီးတောင်းကြီးထမ်းပြီး သင်္ဘောပေါ်တင်နေတာ တွေလား၊ သားကော အဲသလို ထမ်းချင်သလား"

ဤမေးခွန်းမျိုးမေး၍ ရူပအလှည့်ရောက်လျှင် မျက်လုံးကလေး ပေကလတ် ပေကလတ်ဖြင့် အပေါ်တစ်တန်းလုံး ပိုးစားထားသည့် သွားကလေးများပေါ်အောင် ရယ်မဲ့မဲ့လုပ်ပြီး ခေါင်းခါပြတတ်၏။ မျက်နှာထားတွင်လည်း ဤသို့လုပ်ရမည်ကို ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်ဟန်သဏ္ဌာန် အပြည့်ပေါ်နေ၏။

အကြောင်းလည်း ရှိသည်။ ရူပသည် မွေးစကတည်းက ကျန်းမာရေး အလွန်ညံ့သည်။ ရောဂါအမျိုးမျိုးနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရရှာသည်။ လေးငါးနှစ်သား အရွယ်အထိ ရပ်ရှင်၊ ဘုရား ဘယ်သို့သွားသွား ကြီးတော်ကြီးက တကားကား ခါးထစ်ခွင် ချီသွားရသည်။ လမ်းများများ မလျှောက်နိုင်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပင်ပန်းသောအလုပ် လုပ်ရမည်ကို ကြောက်လှသည်။ သားများအားလုံးပင် ပန်းထမ်းအလုပ် လုပ်ရမည်ကို ရှက်ခြင်းနှင့်ယှဉ်၍ ကြောက်ကြသည်။ စာလည်း ကြိုးစားကြသည်။ သာဓုကလည်း အကွက်ဝင်လျှင် ဝင်သလို ထောက်ပြဆုံးမသည်။

အထက်တွင် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ရူပသည် စာမေးပွဲအောင်ချင်လွန်းသောကြောင့် စာကြိုးစားသည်။ မရနိုင်၍ သူ့ကိုယ်သူ ဒဏ်ခတ်သလို နဖူးနှင့်ကြမ်းနှင့် ဆတ်သည်။ သာဓု စိတ်ထိခိုက်သွားရသည်။

"ကဲ.. သား ထ၊ စာအုပ်တွေ သိမ်းတော့၊ မကျက်နဲ့၊ ဒီနှစ်မအောင်လဲ နောက်နှစ် အောင်မှာပေါ့ကွ၊ မအောင်ရင်လည်း ဖေဖေ မဆူဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကြိုးတော့ကြိုးစားပေါ့.. ဟုတ်လား၊ နောက်ကို အဲလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနာခံပြီး ကြိုးစားတာမျိုး မလုပ်ရဘူး၊ ဖေဖေ စိတ်ညစ်တယ်"

သို့ပြောလိုက်မှ မျက်ရည် ပို၍ဝေကျလာသည်။ သူ့အဖေ စိတ်ညစ်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်သွားရှာသည်။ ထိုအချိန်၌ ညီရော၊ အစ်ကိုများပါ ရောက်နေသဖြင့် အကြောင်းစုံ သာဓုက ပြောပြလိုက်ရာ သူတို့လည်း မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်သွားကြသည်။

"ကဲ.. အားလုံး အဝတ်အစားလဲ၊ ရုပ်ရှင်သွားမယ်"

*

ဤသို့ သာဓု၏ သဘောထားနှင့် သားသမီးများအား ပြုမူဆက်ဆံပုံကို သူတို့အမေက မကျေနပ်။

"အင်း.. ဒီလိုသာလုပ်နေ၊ ကလေးတွေကတော့ စာကြိုးစားမှာ မဟုတ်တော့ဘူး" ဟု ညည်းသည်။

အမေညို (မောင်ဝဏ္ဏတို့အမေ) သည် သာဓုနှင့် လက်ထပ်စဉ်က ကျောင်းဆရာမ၊ ခေတ်က ဂျပန်ခေတ်။ စကားစပ်မိ၍တစ်ကြောင်း၊ သားများ၏ ပညာရေးနှင့် ဆက်နွှယ်နေသည် တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ရယ်စရာ အဖြစ်ကလေးတစ်ခုတင်ပြလိုပေသည်။

သာဓုနှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက် တစ်ပတ်လောက်အရတွင် သူ ကျောင်းလခ ထုတ်လာသည်။ ငွေ ၁၀၀ ကျပ်။

"မ လက်ထပ်ပြီးပြီးချင်း ရတဲ့လခနဲ့ တစ်ခုခု ဝယ်ကျွေးချင်တယ်၊ ဘာစားမလဲ"

"ဟာ.. မဝယ်ပါနဲ့၊ မေမေ့ကို ပေးလိုက်ပါ"

အမေညိုအမေကို သာဓုကလည်း မေမေဟု သူခေါ်သလို လိုက်ခေါ်သည်။

"မဟုတ်ဘူး.. အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ဦးဦးဖျားဖျားရတဲ့ လခကို တစ်ခုခုတော့ ကျွေးရမှ၊ ဝယ်ပေးရမှ ကျေနပ်မှာပဲ"

မေမေက ပြုံးနေသည်။ အမေညိုကလည်း ဇွတ်ပြောနေသဖြင့် (သာဓုတို့ အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် တပည့်များက ဆရာကတော်အား အမေညိုဟု ခေါ်သဖြင့် သာဓုကလည်း ဤလိုပင် လိုက်ခေါ်၏၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာမကြီးဟု)။

"ကဲ ကဲ.. ဒါဖြင့်လည်း စီးကရက်တစ်ဘူးပဲ ဝယ်တိုက်နော်၊ ကိုတက်ဆိုတဲ့ စီးကရက်၊ အဲဒါမရရင် ကူးအား၊ လိဇပ် တစ်ခုခု၊ ရွေးလို့ရရင် ကိုတက်က ပိုကောင်းတယ်"

သာဓုက ပူတူးတူးပေါင်ဒါ စပ်နေရင်းတန်းလန်း ဖြစ်နေသောကြောင့် သူကိုယ်တိုင် ထွက်သွား၏။ ခြံဝနှင့် ပေ ၁၂၀ ခန့်သာ ဝေးသော နတ်စင်ဈေးတန်းသို့။

ရိုးရိုး အသွားအပြန်ထက် မြန်သောခြေလှမ်းများဖြင့် အမေညို ပြန်ရောက်လာပြီး..

"အမလေး.. ကိုဖေသန်း၊ ကိုတက်စီးကရက်က တစ်ဘူး ၄၅ ကျပ်တဲ့၊ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား"

"ဟုတ်တယ်လေ.. နောက် ၁၅ ရက်လောက်ဆို ၅၀ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ နို့.. မဝယ်ခဲ့ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

သူ့မျက်နှာတွင် နှမြောရိပ်သန်းနေ၏။ သာဓုက သဘောကျသဖြင့် ခပ်ဟားဟား ရယ်လိုက်သည်ကို..

"ဘာရယ်တာလဲ.. ခု ကိုဖေသန်း ဝယ်ဝယ်သောက်နေတာကော ဒီဈေးပဲလား"

"အင်းပေါ့"

"အို.. တော်တော့၊ နောက် မသောက်နဲ့၊ မမြသင်တို့၊ မစိန်ညွန့်တို့ပဲ သောက်"

ကျောင်းဆရာမအလုပ်ဖြင့် လခ ၁၀၀ ရသည့် စီးကရက်တစ်ဘူး ၄၅ ကျပ် ပေးဝယ်ရန်မှာ နှမြောခြင်းထက် မတန်တဆဈေးနှုန်းကို လုံးဝမကျေနပ်။

"ဗိုက်ဝတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့"

"အေးပါကွာ.. မဝယ်နဲ့တော့၊ အဲဒီဗိုက်ဆံအားလုံးကို မေမေ့ကိုပဲ ပေးလိုက်"

ထိုအချိန်က သာဓု လုပ်ရောင်းနေသော ပူတူးတူးပေါင်ဒါသည် တစ်နေ့လျှင် သောင်းငါးထောင်မှ သုံးလေးသောင်းဖိုး အထိ ရောင်းရ၏။ စီးကရက်တစ်ဘူး ၄၅ ကျပ်သည် အကြောင်းမဟုတ်တော့ချေ။

အမေညိုသည် ကျောင်းဆရာမ အစိုးရအမှုထမ်း လခစားဖြစ်သောကြောင့် ပညာရေးကို အလေးအနက်ထား၍ ဦးစားပေးစေချင်သည်။ သားများ ကျောင်းမှပြန်လာ၍ ရေချိုး၊ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် သူက စာသင်လေတော့သည်။ ကျောင်းစာများ စစ်ဆေးလေတော့သည်။ သားများကား နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့ဖြင့် စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေကြသည်။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးခေတ် သားတို့တစ်တွေ ပညာသင်ရသည်မှာ အလွန်သနားစရာကောင်း၏။ နံနက် ၆ နာရီထ၊ ခပ်သုတ်သုတ် မုန့်စား၊ ခပ်သုတ်သုတ် ကျောင်းသွားကြရရှာသည်။ ကလေးတို့ဘာဝ အားရအောင် မအိပ်ကြရ။ မောင်ဝဏ္ဏဆိုလျှင် အလွန်နိုးရခက်သည်။ ဤနေရာက နှိုးလိုက်လျှင် ထိုနေရာသွားအိပ်၊ ထိုနေရာမှ နှိုးလိုက်လျှင် အိပ်ရာထဲ ထိုင်လျက်အိပ်နေတတ်သဖြင့် သူ့ကြီးတော်နှင့် တကျက်ကျက်။

ကလေးသူငယ်တို့မည်သည် ကြည်ကြည်လင်လင် ရွှင်ရွှင်ပျပျနှင့် ပညာကို ရယူစေသင့်သည်။ နနယ်သော ဦးနှောက်များ နောက်ကျို ရှုပ်ထွေးမသွားစေချင်။ ထို့ကြောင့် အမေညို၏စနစ်ကို သာဓု ကန့်ကွက်ရတော့ကာ ကျောင်းမှပြန်ရောက်လျှင် အားပါးတရ ဆော့ကစားစေ၏။ ပြီးလျှင် ရေချိုး၊ ထမင်းကျွေး၊ ထို့နောက် အရပ်စာအုပ်များနှင့် ကစားစရာမျိုးစုံ ချပေးထား၏။

“ကဲ.. ဟေ့ သားတို့၊ ၇ နာရီ ထိုးပြီ၊ ကစားစရာတွေ သိမ်းတော့၊ ကျောင်းစာကျက်ချင်တဲ့လူ ကျက်၊ အိပ်ချင်တဲ့လူ အိပ်၊ ဒါပဲနော်.. သားတို့အားလုံး မှတ်ထားကြ၊ စာမေးပွဲအောင်တဲ့လူ လိုချင်တာ ဝယ်ပေးမယ်၊ ကျတဲ့လူ ဘာမှမရဘူး.. ကြားလား”

သို့ပြောလိုက်သည်နှင့် မောင်ဝဏ္ဏက ဓမ္မဆော်ဦး ခုတင်ပေါ်ပြေးတက် အိပ်လေတော့၏။

သားသမီးများကို ဤသို့ကြီးကြပ်ရာ၌ သာဓုတွင် ကြိုတင်တွက်မှန်းထားသော ရည်ရွယ်ချက်သည် ရှိပြီးဖြစ်၏။

အမေညိုနှင့် လက်ထပ်စဉ်က ပေါင်ဒါလုပ်ငန်းကို လုပ်ပင်လုပ်နေရသော်လည်း စိတ်ပါဝင်စားလှသည် မဟုတ်။ နိုင်ငံရေးကိုသာ ဇောက်ချကြိုးပမ်းလိုသော်လည်း ဂျပန်များနှင့်လည်းကောင်း၊ အချို့သော သခင်များနှင့် လည်းကောင်း တွဲဖက်အလုပ်လုပ်၍ မဖြစ်၊ သာဓုစိတ်နှင့်ဆိုလျှင် အမြန်ဆုံး အသတ်ခံရမည်မှာ သေချာ၏။

သို့နှင့် သာဓုလည်း အမေ၏ နားတောင်း၊ ကြယ်သီး၊ လိပ်ခွံဘီး စသည်များကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် ဆိုင်ဖွင့်ရောင်းချနေရာမှ ဂျပန်ခေတ်၏ ရောဂါတစ်ခုဖြစ်သည့် ဝဲစိုများ လက်ဖဝါး၊ လက်ကြားများအနံ့ ပေါက်လာသဖြင့် ယခင် ဒေါက်တာမြဆေးတိုက်တွင် အလုပ်လုပ်စဉ်က သိခွင့်ရခဲ့သော အယားအယံပျောက်ဆေး မျိုးစုံ စပ်၍လိမ်းရာ သုံးလေးရက်အတွင်း ပျောက်သွား၏။ ထိုဝဲရောဂါများလည်း ထိုအချိန်က တစ်ပြည်လုံး ခေတ်စားနေသည်နှင့် ပူတူးတူးဆေးပေါင်ဒါ အမည်ဖြင့် ထုတ်လုပ်ရောင်းချခဲ့ရာ ဝဲဆေးဘုရင်အဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့၏။

မောင်ဝဏ္ဏထက်အကြီး သားဦးဖြစ်သော အာယုကို မွေးဖွားစဉ်က အင်္ဂလိပ်များ ပြန်ဝင်လာပြီဖြစ်လျက် ဂျပန်ခေတ်က မလှုပ်ဝံ့ခဲ့သော နိုင်ငံရေးသမားတို့လည်း ထောင့်အသီးသီးမှ ကြွေးကြော်သံတွေ ညည်စိစိ ပွက်လာ၏။ သာဓုသည်လည်း နိုင်ငံရေးသတ္တဝါ ဖြစ်သည့်အလျောက် ဆိုင်းသံကြားသဖြင့် က, ချင်လာ၏။

ပုံစိုင်း ရိုင်းသွားလျှင် သည်းခံကြပါ။ ထင်းခနဲ ရှင်းသွားအောင် ရေးရလျှင် နိုင်ငံရေးသမားများသည် တိုင်းပြည်စောင့်ရှောက်မှုများနှင့် သဏ္ဌာန်တူပါသည်။ ပြည်ပရန် မည်းခနဲတွေ့လျှင် ထိုးဟောင်ပြီး အတိုက်အခံ တွေ့လျှင်လည်း အချင်းချင်း ကိုက်တတ်၊ အူတတ်ကြပါသည်။ ခွေးတို့၏သဘာဝ အူခွင့်၊ ဟောင်ခွင့်၊ ကိုက်ခွင့်ကို ဂျပန်သည် ဘာတစ်ခုမျှမပေး၊ အမြီးပင် မလှုပ်ဝံ့၊ ရေခွေးပူနှင့် အပက်ခံရမည် ဖြစ်၏။

အင်္ဂလိပ်နှင့် မဟာမိတ်တပ်များ ပြန်ရောက်လာသောအခါတွင်ကား (ဂျပန်လက်ထက်က စကားအဖြစ် လေသံမျှ မထွက်ဝံ့သော) ကွန်မြူနစ်ပါတီဟူ၍ပင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဆိုင်းဘုတ်တင်ချင်လာကြသည်။ သာဓုသည်လည်း အူချင်သလိုလို၊ ဟောင်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသော်လည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သခင်များ အုပ်စုကွဲနေပြန်သောကြောင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ပြီး အခြားတစ်နည်းနည်းဖြင့် တိုင်းကျိုးဆောင်နိုင်ရန် ပုံနှိပ်စက်ကလေးတစ်လုံးဖြင့် စာအုပ်တိုက် ဖွင့်၏။

ဤလုပ်ငန်းသည် ချဲ့နိုင်သလောက် ကျယ်နိုင်သော၊ သတင်းစာတိုက်အထိ တိုးတက်နိုင်သောလုပ်ငန်း ဖြစ်၍ သားသမီးများ၏ အလုပ်အကိုင်အတွက် တွေးပူရန် မလို။ ထိုလုပ်ငန်း အခြေခိုင်ရေးသည်သာလျှင် သာဓု၏တာဝန်ဟု တွက်သားချထားသည်က တစ်ကြောင်း။

ဒုတိယအကြောင်းအနေဖြင့် သားသမီးများကို ပညာပေးရာ၌ လက်နှင့်၊ မျက်စိနှင့် စာနှင့် မပြတ်အောင် ကြပ်မတ်ထားသင့်သလော။ စာကျက်ချိန်ဟူ၍ အချိန်ကန့်သတ်ပေးသင့်သလော။ မည်သည့်ဘာသာယူ၍ မည်သည့်လိုင်းလိုက်ရမည်ဟူသော အာဏာဖြင့် လွှမ်းမိုးချုပ်ချယ်သင့်သလော။ (ဤမေးခွန်း အချက်အလက်များကို ဆိုင်ရာမိဘတို့သာလျှင် မိမိတို့၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပေါ် မူတည်၍ နှစ်သက်သလို အဖြေထုတ်ကြပါကုန်။)

“အေး.. ဒီနှစ် စာမေးပွဲကျရင်တော့ ဒါပဲ၊ ကျောင်းဆက်မထားတော့ဘူး”

ဤမျှလောက် သတိပေးစကားလေးကြောင့် ကျောင်းသားတစ်ဦး အဆိပ်သောက်သေသွားသည်ကို သာဓုကိုယ်တိုင် တွေ့ရခဲ့ဖူး၏။ ဖြစ်သင့်ပါသလော။

“ဟေ့.. ကျောင်းနေတုန်း ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ မဖတ်ရဘူးနော်၊ ကျောင်းစာပဲကြည့်”

သို့လျှင် သားသမီးကို ကွပ်ကဲသော ဖခင်တစ်ဦးသည် အချိန်အားသည်နှင့် ပိုကာဝိုင်း၊ ဖဲဝိုင်း ရောက်နေတတ်သည်ကို တွေ့ရခဲ့ဖူး၏။

“ခြောက်လပတ်စာမေးပွဲမှာ နှစ်ဘာသာကျတယ်လို့ နို့တစ်စာ ရောက်လာပြီ၊ ဘယ်လိုလဲ.. အေး.. စာမေးပွဲကြီးမှာ ကျရင်တော့ ဆိုက်ကားနင်းဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

ဤမိဘ၏စကားတွင် စာမေးပွဲအောင်ပါက မည်သည့်ဆုပေးမည် ဟူသောအချက် မေ့ကျန်ခဲ့သည်။ သို့မဟုတ် ဆုချီးမြှင့်ပေးဖို့ ဆန္ဒမပါ။

သာဓုသည် ကျောင်းပိတ်ရက်များ၌ သားများကို တစုတဝေး ခေါ်ထားပြီး ပုံနှိပ်စက်ရိုက်သူများ၊ စာစီနေသူများ၊ စာအုပ်ထုပ်ပိုးနေသူများ၊ ပြက္ခဒိန်ချုပ်နေသူများကို ပြု၏။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း.. အလုပ်လုပ်နေတာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းသလဲ၊ စက်ရိုက်နေတဲ့ မောင်မောင်လှဆို ချွေးတွေရွှဲလို့..”

သားတို့တစ်တွေ ကြောင်ပေပေနှင့် သာဓုပြရာ အလုပ်သမားများကို ကြည့်နေကြသည်။

“ဖေဖေကတော့ ဒီစာမေးပွဲမှာထိုင်ပြီး စာရေးတယ်၊ ကဲ.. ဘယ်သူက သက်သာသလဲ”

“ဖေဖေက ဇိမ်ကျတာပေါ့”

အကောင်လတ်က ဆတ်ခနဲ ဖြေ၏။

“အေး.. ခု ဖေဖေ စာရေးနေတယ်၊ အပြင်သွားချင်ရင် ချက်ချင်းထသွားတယ်၊ အိပ်ချင်ရင် အိပ်တယ်၊ သူတို့ကော အဲသလို သွားချင် အိပ်ချင်လို့ ရမလား”

“ဖေဖေက ဆူမှာ”

“အဲဒါပဲ.... ဖေဖေလို နေချင်ရင်၊ ဇိမ်ကျချင်ရင် ကျောင်းစာကို ကြိုးစား၊ ပညာကို ကောင်းကောင်းမတတ်ရင်တော့ သူတို့လို ပုံနှိပ်စက်ရိုက်ရမယ်၊ စာအုပ်ချုပ်ရမယ်၊ ပင်ပန်းပန်းအလုပ် လုပ်ရမယ်”

ထိုမျှသာမဟုတ်၊ သာဓုသည် သားသမီးများသာမက တပည့်များကိုလည်း အမြဲ အကဲခတ်နေသည်သာ ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် အိမ်ရှေ့၌ (သင်္ကြန်အတွက်) လူငယ်များ ကခုန်နေကြသည်။ တစ်လမ်းလုံး တဝါးဝါး ပွဲကျနေကြသည့်အထဲတွင် သာဓုတို့ အိမ်သူအိမ်သား တပည့်များလည်း ပါသည်။ သာဓုမှာမူ အငယ်ဆုံးကောင်ကို တစ်ဖက်က ပုခက်လွှဲရင်း စာရေးနေသည်။ ကြိမ်ပုခက်ထဲမှ သားငယ်သည် ငိုသံနှင့်အတူ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်သဖြင့်

ပြေးယူပွေချီလိုက်ရာ တင်ပါးရော ကျောပြင်ပါ အိအီးများနှင့် လူးပေနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် သူ့ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် အသာချကာ အနီးကို မ၊ မည် ပြုသည်တွင်လည်း ရှူရှူးရော အိအီးပါ အနီးတစ်ထည်လုံး နဲ့နေသည်နှင့် ပုံနှိပ်စက်ဘေးရှိ အမှိုက်ပုံးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး သုံးရမည့် စက္ကူစုတ်သန့်သန့်ကို နှိုက်ရှာသည်။

ပုံးလယ်လောက်အထိ စက္ကူသန့်သန့် မတွေ့ရသေးသည်နှင့် ထပ်၍အနှိုက်တွင် ကြွေရောင်စက္ကူအချောစား (မဂ္ဂဇင်းအဖုံး စက္ကူ) အရွက် ၂၀ ခန့် (ပုံနှိပ်မင်အပြာရောင် လက်ရာများဖြင့်) ပေရေ အရာထင်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် သာဓု “ထောင်း” ခနဲ ဒေါပွသွား၏။

နောက် သားငယ်အိအီး သန့်ရှင်းရေးကိစ္စများ ပြီးလုလုတွင် အိမ်သူအိမ်သားများ ပြန်ဝင်လာသဖြင့် သားငယ်တာဝန်ကို အစ်မဖြစ်သူနှင့် လွှဲပေးလိုက်ပြီး စက်ခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားကာ အပြာရောင်ရိုက်စပြုနေသူ မောင်ပိန်ဆိုသူကို အဓိကထား၍ အားလုံးသော အလုပ်သမားများကို ဆူပြီး မောင်ပိန်၏အကျီတွင် ပုံနှိပ်မင်အပြာရောင် ပေနေသော လက်ဝါးရာ ထောက်ပြလိုက်ရာ မောင်ပိန်မျက်နှာတွင် တမဟုတ်ချင်း ဝင်းခနဲ နီသွား၏။ အားလုံးသောတပည့်များကမူ အကြောင်းချင်းရာ မသဲကွဲသဖြင့်လည်းကောင်း၊ မောင်ပိန်၏လက်မှ ဆေးများနှင့်ပင် သူ့အကျီကို ကိုင်မိလေသလောဟူသော အကြည့်ဖြင့် မောင်ပိန်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

“ကဲ.. မောင်ပိန်၊ မင်း အိမ်ကဝတ်လာတဲ့ အကျီသစ်သစ်လွင်လွင်ကလေး ပေမှာညစ်မှာစိုးလို့ ချွတ်ထားတယ်၊ စွပ်ကျယ်နဲ့ စက်ရိုက်တယ်၊ ပေခြင်းပေရင် စွပ်ကျယ်ဘဲ ပေပါစေ၊ ဒီသဘော မဟုတ်လား”

မောင်ပိန်လည်း အပြာရောင်သန့်နေသော သူ့လက်ကို သူကြည့်ပြီးမှ..

“ကျွန်တော် စက်ရိုက်ကတည်းက အကျီကို တစ်ခါမှ မကိုင်သေးဘူးဆရာ၊ ဆေးလိပ်ဝယ်တာတောင် ခဏ အကြွေးဝယ်တယ်၊ အိတ်ကို မနှိုက်ဘူး”

“ပေမှာစိုးလို့ မဟုတ်လား၊ ကဲ.. ခု ပေနေပြီ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်ထင်တယ် ဆရာ၊ ခုနက ပွဲထွက်ကြည့်နေတုန်း တစ်ယောက်ယောက်..”

အခြား လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များဆီသို့ မျက်လုံးရောက်သွား၏။ ဒေါသစိုးဝေနေသော သူ့မျက်လုံးများသည် တဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း”

ရေနံဆီဆေးပြီးသည့်တိုင်အောင် အပြာငွေသန်းနေသေးသည့် သာဓုလက်ဝါးကို ဖြန့်ပြလိုက်ရာ မောင်ပိန် မျက်လုံးတွေသွား၏။ စိတ်လည်း တွေ့သွားပုံရှိသည်။ သာဓုလည်း စောစောက အမှိုက်ထဲတွင်တွေ့သော အဖိုးတန်စက္ကူကို လှမ်းယူပြီး မင်ပြာလက်ရာများ ပေးနေသည်ကို ထောက်ပြရင်း..

“မင်း ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဆရာပြောပေါင်းလည်း မရေတွက်နိုင်တော့ဘူး၊ စက္ကူအသစ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပုံနှိပ်ပြီးသားဖြစ်ဖြစ် ကိုင်ရင် လက်ဆေးပြီး သုတ်ပြီးမှ ကိုင်ပါဆိုတာ.. ဟင်”

မောင်ပိန် မျက်လွှာချသွားသည်။

“ပါးစပ်နဲ့ပြောရတာ မောလွန်းလို့ ခု လက်တွေ့ပြလိုက်ပြီ၊ မင်းအင်္ကျီကို ငါသုတ်တာ၊ ကဲ.. မင်းစိတ်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရသလဲ ပြောစမ်း”

သူ ငုံ့မြဲ ငုံ့နေသေး၏။

“ဖိနပ်ဆိုတာ ချစ်လို့ လေးငါးလှမ်းလောက် လျှောက်လိုက်တာနဲ့ အပေါ်သားရေရော၊ အောက်ခံရာဘာရော ပွန်းသွားတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့တစ်တွေ ဖိနပ်ဆိုင်မှာ အသစ်သွားဝယ်တဲ့အခါ အပေါ်သား သားရေတို့၊ အောက်ခံတို့ ဟောင်းနေ ပွန်းနေတာရယ်၊ တောက်ပြောင်နေတဲ့ အသစ်ရယ် ဘယ်ဟာကို ရွေးယူသလဲ”

အားလုံး ငြိမ်နေကြသော်လည်း မောင်ပိန်ကမူ လက်ဝါးချင်း ပွတ်နေသည်။

“ဘာပစ္စည်းဖြစ်ဖြစ်ကွ.. အသစ်အနေနဲ့ ဆိုင်မှာ သွားဝယ်တဲ့အခါ ခဲတံတောင် ကိုယ့်အိမ်ရောက်မှ အပင်ပန်းခံပြီး ချွန်မယ်၊ အသင့်ချွန်ပြီးသားဆိုရင် တိုနေသလိုလို၊ ပုံပျက်နေသလိုလို မယူချင်ကြဘူး၊ ကဲ.. စာအုပ်ကော မင်တွေ၊ လက်ရာတွေ ပေးနေရင် ဘယ်သူက ယူချင်မလဲ”

မောင်ပိန်လည်း သူ့ကိုမူတည်၍ ဆူနေခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် အသက်ရှူပင်မဖြောင့် ဖြစ်နေရှာ၏။

“ပိုဆိုးတာက ဒီကောင်မောင်ပိန် စက္ကူတွေထဲမှာ အဖိုးအတန်ဆုံးဆိုတာ သိလျက်နဲ့ ဆရာဆုမှာကြောက်ပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ ဝှက်တယ်၊ ဒါ တစ်ဖက်က ပေးသွားဦးတော့.. တစ်ဖက်ကလှန်ပြီး ဆေးလိပ်တံဆိပ်ရိုက်ရင် ကော်ကပ်သုံးလို့ရတယ်၊ ခုတော့ အားလုံးအစပျောက်အောင် လုပ်တယ်၊ အေး.. မင့်အင်္ကျီကတော့ ပေရုံပဲ ပေတယ်နော်၊ နောက် ဒါမျိုးလုပ်ရင် အင်္ကျီလည်း အစပျောက် ပျက်စီးမယ်၊ သတိထား..”

“ကျွန်.. ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ် ဆရာ”

သူ သို့လျှင်ပြောရင်း မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ထိုင်ကန်တော့ရှာသေးသည်။

“အေး.. အားလုံး သေတဲ့အထိ မှတ်ထားကြကွာ.. ဘယ်သူပစ္စည်းဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ပစ္စည်းလို ဂရုစိုက်၊ နှမြောတတ်တဲ့စိတ်မွေး၊ ထမင်းကျွေးမယ့်လူက အလှအယက် ခေါ်လိမ့်မယ်၊ မင်းတို့ကိုယ်တိုင် အလုပ်ရှင်

ဖြစ်လာတဲ့အခါလည်း ဒါကိုတော့ ပြောဖို့ မလိုတော့ဘူးကွာ၊ မင်းတို့အကျိုးလို ပေမှာ၊ ပျောက်မှာ ကြောက်ကြမှာပဲဟာ”

သာဓုသည် သားသမီးများကိုလည်း ဤနည်းနှင့်လည်း လက်တွေ့သွန်သင် ဆုံးမတတ်၏။ မျက်ခြည်မပြတ် အမြဲ အကဲခတ်၏။ စာရှုသူတို့ ဗဟုသုတဖြစ်ကြမည်လား မပြောတတ်၊ အသုံးဝင်လိုဝင်ငြား ထူးခြားသော အဖြစ်ကလေးတစ်ရပ် ဖော်ပြလိုပါ၏။

သားလတ်ရှုပသည် ငယ်စဉ်က အချူချာဆုံးဖြစ်၏။ မွေးကတည်းက သူ၏ မအားတစ်ဖက်က နှစ်ဆမျှပိုကြီးပြီး ငိုလိုက်လျှင် ပူဖောင်းမှုတ်သကဲ့သို့ ဖောင်းပြောင်ရောင်ရမ်းလာကာ ဗြန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားတော့မည်လားဟု ထင်ရလောက်အောင် ကြောက်စရာ လန့်ကြရ၏။ ညှစ်ငိုလျှင် ပိုဆိုး၏။ အတတ်နိုင်ဆုံး သူ မငိုအောင် ထားရ၏။

သူဖျားလျှင် စိတ်တို၏။ ကိုယ်ပူလျှင် ငို၏။ သူ့ရင်ထဲတွင် မရှင်းသရွေ့ တအိအိငိုရာတွင် သူ့မအားက ဖောင်းခနဲ ရောင်လာသောအခါ အလွန်နာသည့်အသွင် လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိအုပ်ထားရင်း ငိုပြန်၏။ ငိုလေ ဖောင်းလာလေ၊ ဖောင်းလာလေ နာလာလေ၊ နာလေ ငိုလေဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ တက်သွားလိုက်သည်မှာ အသက်ပင် ပါတော့မလောက် လေးငါးနာရီ ကြာ၏။ ဆရာဝန်ကို ညလုံးပေါက် ပင့်ခေါ်ထားရ၏။

သူ၏ မအားရောင်ရောဂါမှာလည်း ဆေးပေါင်းစုံပြီ။ ဓာတ်မိနွေ၊ ပယောဂဆရာပေါင်းလည်း မရေမတွက်နိုင် ကုပေးကြသည်။ မရ။ ဒုက္ခလှလှကြီး ပေးခဲ့သည်မှာ လေးနှစ်သားအထိ။ တစ်ခါသော် သာဓုတို့ထံ အလည်လာသူက မြင်သွားသဖြင့် သူပြောပြသည့်အတိုင်း....

ထိုရောင်နေသော မအားတစ်ဖက်၏ အရွယ်နှင့် တညီတည်းတူသော ခရမ်းသီးတစ်လုံးကို နေ့တူနံတူ တစ်ယောက်က ခုနစ်ချက် အသက်အောင့်၍ ထိုမအားကိုတို့ပြီး မီးဖိုနှင့် သုံးပေခန့်အမြင့်တွင် ကြိုးနှင့်ချည်၍ ဆွဲထားလိုက်ရာ ထိုခရမ်းသီး အရေတွန့်သွားလျှင် သူ့မအားလည်း ပြောင်နေရာမှ တွန့်လာပြီး ခရမ်းသီး ညှိုးခြောက်သွားသည်နှင့်အမျှ သား၏ရောဂါသည်လည်း သိသိသာသာ အရောင်လျော့လာ၏။

ခရမ်းသီး အညှာကြွေသွားသည့်နောက်တွင်ကား ထိုဝေဒနာလည်း လုံးလုံးပျောက်သွားတော့၏။

ထိုသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ရူပတစ်ယောက် ကစားလိုက်၊ ဆော့လိုက်သည်မှာ တဟေ့ဟေ့ တဟဲ့ဟဲ့ မာန်နေရ၏။ အဆိုးဆုံးကား သူသည် ပိုးကောင်မြင်တိုင်း ရိုက်ချင်၊ သတ်ချင်သောစိတ် ဖြစ်၏။ ပုရွက်ဆိတ်ဆို လက်နှင့်ခြေတတ်သည်။ ပိုးဟပ်တွေလျှင် လိုက်နင်းပြီး ပုတ်သင်ညှိမြင်လျှင် ခဲနှင့်လိုက်ထုသည်။ တစ်နေ့သော် လောက်လေးတစ်ကိုင်ကိုင်ဖြင့် စာကလေး၊ ကျီးကန်းနှင့် ကြက်ကလေးများကို လိုက်၍ပစ်နေသောကြောင့် သာဓုကခေါ်ပြီး သူ့လက်ဝါး၊ လက်ခုံ၊ တင်ပါးနှင့် ဗိုက်တို့ကို တွယ်အပ်ဖြင့် မနာတနာ ထိုးရာ..

“အင်.. သားသား ဘာလုပ်လို့လဲ၊ နာတယ် ဖေဖေရ၊ သားသား ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဟိုကြက်ကလေးတွေကတော့ ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း.. ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ လောက်လေးနဲ့ ပစ်ရတာလဲ၊ ခု သားကို အပ်နဲ့ထိုးတော့ နာတယ်မဟုတ်လား၊ ဖေဖေက အဲဒါ ဖြည်းဖြည်းလေးထိုးတာ၊ သားက ကြက်ကလေးတွေကို တအားပစ်တာဆိုတော့ သိပ်နာမှာပေါ့၊ သေရင် သေသွားမယ် မဟုတ်လား၊ ဘာလို့ ကြက်ကလေးတွေ နာစေချင်တာလဲ၊ သေစေချင်တာလဲ”

သူ မျက်ရည်ဝေလာ၏။ ကျေနပ်ပုံလည်း မရ၊ စောဒကတက်ချင်သည့် မျက်နှာဖြင့်..

“ဒါဖြင့် ဖေဖေတို့ သားတို့ ဟင်းချက်စားတော့ ကြက်ကလေးတွေ မနာဘူးလား”

သာဓုက ရုတ်တရက် အဖြေရခက်သွား၏။ သူ့ကို ပေါင်ပေါ် ဆွဲတင်ရင်း စဉ်းစားချိန်ယူပြီးမှ..

“ကဲ.. သားရဲ့ကြီးကြီးက ကြက်သားဟင်းချက်တော့ လောက်လေးနဲ့ပစ်ပြီး ချက်သလား၊ သားလဲ ဈေးကို အမြဲလိုက်သွားတယ်နော်”

“လိုက်သွားတယ်.. မေမေကြီးက သေနေတဲ့ကြက်တွေ ဝယ်တယ်”

“ကဲ.. အိမ်ရောက်တော့ ဓားနဲ့ခုတ်တယ်၊ ဗိုက်ခွဲတယ်၊ ကြက်တွေက နာလို့ဆိုပြီး အော်သလား”

သူ ခေါင်းခါပြပြီး တွေ့နေပြန်သည်။

“အေး.. ခုန သားက လောက်လေးနဲ့ပစ်တော့ ကြက်ကလေးတွေ အော်ပြီး ထွက်ပြေးတယ်မဟုတ်လား”

သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် သူ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေစဉ် သာဓုက သူ့လက်ဝါးလေးကိုကိုင်ကာ အပ်နှင့် ထိုးမည်ကဲ့သို့ ရွယ်လိုက်သည်နှင့် “အင့်” ဟုအော်ရင်း လက်ကလေး တတွန့်တွန့် ရုန်းနေသဖြင့်..

“ဒီလိုပဲပေါ့ သားရာ”

သူ ပို၍ရှင်းသွားသလို ကပိုကရိုကလေး ပြုံးတဲ့ကာ နောင် ဤလိုမလုပ်တော့ပါဟု ဝန်ခံကတိပေးပြီး ထပြေးပါတော့၏။

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မောင်ရှုပ ကျောင်းစာကို ကြိုးစားပါလျက် စာမေးပွဲ မကြာခဏ ကျသည်။ သို့တိုင်အောင် သာဓုသည် မောင်ရှုပ စာမေးပွဲ တဖုတ်ဖုတ်ကျရကောင်းလားဟု တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဆူပူရန် မဆိုထားဘိ။

“ဟေ့ သား.. စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်ရဲ့လား၊ ဘယ်လိုလဲ.. အောင်ပြီလား”

ဟူ၍ပင် လုံးဝမမေးခဲ့။

သို့သော် သူ့နောင်ရေးအတွက် ကြိုတင်စဉ်းစားထားပြီး ဖြစ်၏။ သာဓုတွင် စာပေထုတ်ဝေရေးနှင့် ပုံနှိပ်တိုက်လုပ်ငန်း ရှိသည်ဖြစ်ရာ ယုတ်စွအဆုံး ပုံနှိပ်စက် ဝင်ရိုက်လျှင်ပင် အထက်တန်းစာရေးလစာ ရနိုင်သည်။

မည်သည့် ကျောင်းသူကျောင်းသားပင်ဖြစ်စေ စာတတ်ချင်၊ စာတော်ချင်၊ အမြဲအောင်ချင်ကြသည်။ စာမေးပွဲကျမည်ကို ရှက်တတ်ကြသည်။ ကြိုးစားပါလျက်နှင့်လည်း ဦးနှောက်က မလိုက်နိုင်သည်ကိုမူ ခွင့်လွှတ်သင့် မသင့် ဆိုင်ရာမိဘတို့က စဉ်းစားရန်။

အချို့ရှိသည်။ အတော်များများ ရှိတတ်ကြသည်။ ကျောင်းပညာလည်း စိတ်မဝင်စား၊ နောင်ရေးအတွက်လည်း တိကျသော အစီအစဉ်ကို မထား။ ဟေးလားဝါးလားနှင့် မိဘထံသာ လက်ဖြန့်လျက် သူတို့၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက် မိဘကိုသာ တာဝန်ပုံချချင်သည့် သားသမီးများကိုကား (သာဓုဝါဒအရဆိုလျှင် အိမ်၌ပင် လက်ခံထားတော့မည် မဟုတ်။)

အများသော မိဘတို့အတွက် တင်ပြရန် အကြောင်းအချက်တစ်ခု ခေါင်းထဲမှ ထွက်လာပြန်ချေပြီ။

မောင်ဝဏ္ဏ အလွန်အအိပ်ကြီး၏။ စာကျက်သည်ဟူ၍ မည်မည်ရရ မတွေ့ဖူးခဲ့။ သို့သော် စာမေးပွဲ တစ်ကြိမ်မျှမကျရုံမက စိန်ပေါလ်တစ်ကျောင်းလုံး၌ ပထမ ရခဲ့သည်။ ဤသည်ကိုလည်း သူက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လာ၍မပြော။ ကြားစကားဖြင့် သာဓု ကျေနပ်ခဲ့ရ၏။ သူ တက္ကသိုလ်ရောက်သည့် နှစ်များတွင်လည်း

သာဓုရုပ်ရှင်အဖွဲ့တွင် အသံဖမ်းအင်ဂျင်နီယာ ဝင်လုပ်သေး၏။ သာဓုက ကျောင်းပညာကို ပုံသေထား၍ ဆည်းပူးပြီးမှ သာဓုအလုပ်တွင် ကူညီရန် ပြောသော်လည်း သူ လက်မခံ။

“ရပါတယ် ဖေရာ.. ဖြစ်ပါတယ် ဖေရာ”

သူ စိတ်ပါဝင်စားနေခိုက် ဖြစ်သောကြောင့် အရိပ်အကဲကြည့်၍ လွှတ်ထားခဲ့သည်။ ကျောင်းတက်ရက်ထက် ကျောင်းပျက်ရက်က ပိုများနေခဲ့သော်လည်း အချိန်တန်သော် ဘွဲ့ရခဲ့သည်။ ထိုဘွဲ့ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အမေညိုသည် ယခုအထိ တဖျစ်တောက်တောက် (သတိရတိုင်း) ပြောဆို မကျေနပ်ဖြစ်နေဆဲ။

သူတို့မေမေက သားဘွဲ့ယူသောနေ့တွင် ဂုဏ်တယူယူဖြင့် ကျေနပ်ကြည်နူးနေချင်သည်။ ဘွဲ့ဝတ်စုံဝတ်ထားသော သားနှင့် အများသောမိဘတို့နည်းတူ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ထိုနေ့ထိုရက်တွင် မောင်ဝဏ္ဏ ရန်ကုန်တွင်မရှိ။ အမေညို ဒေါတပွပ္ပ ဖြစ်နေသောကြောင့်..

“အေးကွာ.. နောက်ကောင်တွေ ကျန်သေးတာပဲ”

သာဓုက ဤသို့သာ နှစ်သိမ့်လိုက်ရသည်။

အငယ်ကောင် မောင်ဉာဏ်ပေါ် (မင်းလူ) ဘွဲ့ရသော (ဘွဲ့ပေးသော) နေ့ကလည်း အမေညို ဘွဲ့နှင်းသဘင် မတက်လိုက်ရ။ ဓာတ်ပုံ မရိုက်လိုက်ရ။ သာဓုကိုယ်တိုင်မှာလည်း မန္တလေးဘက်တက်၍ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသဖြင့် ပြန်လာမှ သိရသည်မှာ....

ဗလကြီး၊ ဉာဏ်ပေါ်နှင့် ရူပတို့မှာ ဘောလုံးအသင်းထောင်၍ ဘောလုံးနှင့်သာ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ အငယ်ကောင်သည် ဘွဲ့တက်ယူရေးထက် သူ ဘောလုံးချိန်းပွဲက အရေးကြီးသည်။ (လူတစ်ကိုယ် စိတ်တစ်မျိုး)

ဒုတိယသား ဗလကြီး (သုမောင်) က တစ်ဘာသာ အကောင်။ ဝဏ္ဏ၊ ဉာဏ်ပေါ်တို့လိုပင် စာကို ဟုတ်တိပတ်တိ ကျက်လေ့မရှိသော်လည်း စာမေးပွဲ အမြဲအောင်သည်။ သူငယ်စဉ်က..

“သား ကြီးလာရင် ဘာလုပ်မလဲ”

ဟု သူ့အမေညိုက မေးတိုင်း..

“ဘုန်းကြီးလုပ်မယ်”

အမေညိုသည် အလွန်သဘောကျသည်။ စိပ်ပုတီး ဝယ်ပေးသည်။ အမေညိုနှင့်အတူ စိပ်ပုတီး စိပ်သည်။

ကစားစရာများ ဝယ်လာသောနေ့တွင်မူ သူ့ကို စိပ်ပုတီးစိပ်ရန် ခေါ်၍မရ။ အခြားသားများ မော၍ အိပ်ကုန်ကြသည့်တိုင် ဗလကြီး မအိပ်သေး။ ထောင့်တစ်နေရာတွင် တကုပ်ကုပ်နှင့် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ် နေတတ်သည်။

“ဟေ့.. သား ဗလကြီး၊ မအိပ်သေးဘူးလား.. မနက်အစောကြီး ထရမှာ”

သာဓု လှမ်းပြောလိုက်တော့မှ သူ ထတော့သည်။ သာဓု စာဆက်ရေးနေစဉ် အနီးသို့ ရောက်လာပြီး..

“ဇေဇေ.. ဒါတွေ ပြန်တပ်ပေးပါ”

စားပွဲပေါ် သူ ချပေးသော ပစ္စည်းများကား စောစောကဝယ်လာသော သံပတ်ပေး မီးရထားခေါင်း။ ဘီတခြား၊ မောင်းတံတခြား၊ အားလုံး တခြားစီ တစ်စစီ ဖြစ်နေလေတော့၏။

ဇာနည်နှင့် ဝက်အူလှည့်ရော ပလာယာပါ ပါလာသည်။ သာဓု ပြုံးလိုက်ပြီး..

“အေး အေး.. ထားခဲ့”

ဖျက်ဆီးရကောင်းလားဟု သာဓု မဆူချင်။ ကြိမ်းလည်း မကြိမ်းထိုက်။ သာဓုကိုယ်တိုင် ကလေးဘဝမှ တစ်စတစ်စ လူကြီးဖြစ်လာရသည်။

မိဘမျိုးရိုးနှင့် ဦးနှောက်ကိုလိုက်၍ ကလေးများတွင် ထုံအခြင်း၊ ပျင်းရိခြင်း၊ စူးစမ်းခြင်း၊ သွက်လက်ဖျတ်လတ်ခြင်း၊ အရာရာတွင် စပ်စုတတ်ခြင်း၊ သိလိုခြင်း စသဖြင့် ဗီဇကလေးများ ပါလာတတ်သည်။ သူတို့လုပ်သမျှသည် သူတို့ဘာသာ ပညာရှာနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု သာဓု စတုတ္ထတန်းလောက်ကတည်းက သဘောပေါက် ခေါက်ထားမိသည်။

သာဓုမိဘများက ပြောပြဖူး၍ မဟုတ်။ ရှင်းရှင်းဆိုရလျှင် သာဓုတို့ မြန်မာများက ဤအယူအဆမျိုးနှင့် ပြောသံ လုံးဝ မကြားဖူးခဲ့။

ရန်ကုန် ကျုံးကြီးလမ်းနှင့် ၁၇ လမ်းထောင့် ဝိတိုရိယ ဗုဒ္ဓဘာသာမိန်းကလေးကျောင်းတွင် (ယခု- ပြည်သူ့အိုးအိမ်ရုံး) လေးတန်း၌ ပညာသင်နေရဆဲ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးသည် ဘီလပ်သူ။ တစ်နေ့သော် သူ့မြေးငယ် သုံးနှစ်သားအရွယ်က သူတို့၏ ဂုဏ်ပုဂ္ဂိုလ် မော်တော်ကားဘီး လေထိုးပေါက်ကို သစ်သားတစ်ခုဖြင့်ထိုးပြီး လေလျှော့ကစားနေသည်ကို သာဓုတို့က မလုပ်ရန် တားမြစ်နေစဉ် သူ့အဖေဘီလပ်သား ရောက်လာသဖြင့် “ကြာဆံရောင် ဆံပင်ဖွေးဖွေးနှင့် ဘိုကလေးတော့ အတီးခံရတော့မယ်” ဟူသော အတွေးဖြင့် ငေးနေကြ၏။

သူ့အဖေကား သူ့သားကို ရိုက်ရန်မဆိုထားဘိ၊ သူ့သား ဆော့ကစားမှုပင် ရပ်မသွားစေရန် မသိမသာ နောက်မှဝင်ရပ်ပြီး ပြုံးကြည့်နေသည်။ အတန်ကလေးကြာမှ သူ့သားနားတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး သူ့သားလက်မှ သစ်သားစကိုယူကာ သုံးလေးချက် ထိုးပြ၏။ လေသည်လည်း ရှူးခနဲ ရဲခနဲ သုံးလေးကြိမ် ထွက်သွား၏။ နောက် သူ့သားကို ပွေချီကာ ကားပေါ်တင်မည်အပြု နောက်နားဆီမှ အသံတစ်ခု ပေါ်လာသဖြင့် သာဓုတို့ပါ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် သာဓုတို့၏ အတန်းပိုင်ဆရာမ တီချာလတ် (လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်)။

တီချာလတ်နှင့် သူတို့သားအဖ စကားပြောနေကြစဉ် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးတော့၏။

စာသာ သင်နေရသည်။ စိတ်ထဲကတော့ တီချာကြီး၏မြေးလေး အပြုအမူနှင့် သူ့အဖေ၏ ဟန်အမူအရာအတွက် တွေးရခက်ကြီး ဖြစ်နေမိ၏။ သာဓုတို့အိမ်တွင်သာဆိုက သက်သာမည်မဟုတ်။ ဓာတ်မီးသွယ်ခါစ ခလုတ်နှိပ်ရုံဖြင့် ဝင်းခနဲ လင်းခနဲ ဖြစ်လာသည်ကို သဘောကျပြီး ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်မိသည်နှင့် ကျောတစ်ခြမ်း ဖြန်းခနဲ အဆော်ခံရဖူးသည်ကို မမေ့။

သာဓု အလွန်စပ်စုသည်။ တစ်စုံတစ်ခု သိချင်လာလျှင် ထိုကိစ္စတွင်သာ အူယားနေတတ်သည့်အတိုင်း မုန့်စားလွှတ်သည်နှင့် တီချာလတ်ကို သွားမေး၏။ အတိုချုပ်သည်ကား....

“အိုး.. မောင်ဖေသန်းရဲ့.. ကလေးက အဲဒါ ဆော့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာလုပ်ရင် ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာ ပညာရှာတာပါ။ တီချာလတ်တို့ ယူရီပီယင် (ဥရောပတိုက်သား) တွေက ဒီလိုပဲ၊ ကလေးတွေကို အရမ်းမရိုက်ဘူး၊ အော်တောင် မအော်ဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြတယ်”

ချက်ချင်း သာဓု စဉ်းစားမိသည်ကား ဤမည်သော ဘိလပ်သူဆရာမမျိုး ထိုကျောင်းတွင် ထိုစဉ်က သုံးယောက်ရှိသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျောင်းစာမသိ၍ ထမေးလျှင် အနီးသို့ခေါ်၍ ရှင်းပြသည်။ မြန်မာဆရာမ အချို့ကမူ..

“မမ ပြောနေ၊ စာပြောနေတုန်းက မင်း ဘယ်ငေးနေသလဲ” ဟု ပထမ နိဒါန်းပျိုးပြီးမှ ဒုတိယ စိတ်မရှည်သလို တိုတိုပြတ်ပြတ် ရှင်းပြတတ်ကြသည်။

“ခုန မင်းတွေတယ် မဟုတ်လား.. မစ္စတာလယ်လ်ဝင်လေ၊ သူ့သားကို သူပါရောပြီး လေပေါက်တိုင်ထဲ တုတ်ထိုးပြတယ်၊ အေး.. အဲဒါ သူ့သားကိုလည်း ပြောတယ်.. ဒီလိုထိုးရင် လေထွက်တယ်၊ တစ်ခါနှစ်ခါ ထိုးကြည့်ရင်၊ သားသိရရင် တော်တော့၊ အကြာကြီးဆိုရင် လေတွေအများကြီးထွက်ပြီး ကားဘီးပြားသွားရင် သားဖို့ ကစားစရာသွားဝယ်လို့ မရတော့ဘူး၊ ရုပ်ရှင်သွားလို့လည်း မရတော့ဘူး၊ နောက်ကို မလုပ်နဲ့တော့.... အဲသလို ရှင်းပြ၊ ပြောပြတယ်၊ အဲဒါ မင်းတို့လည်း ညီလေး၊ ညီမလေးတွေရှိရင် ကောင်းကောင်းပြောပြ၊ ရိုက်ရင် အရိုက်ခံရတာပဲ သူတို့သိမယ်၊ ပညာမရဘူး၊ သိသင့်တာ မသိဘူးပေါ့”

ဤသည်မှာ သာဓုတစ်ယောက်တည်းက မေးသော်လည်း အားလုံးသိသင့်သည့် စကားအဖြစ် မုန့်စားမလွှတ်သေးဘဲ အားလုံးကို ပြောပြ၏။ သာဓု ပါးစပ်ဆော့သောကြောင့် တစ်တန်းသားလုံး အသိတစ်ခု တိုးသွား၏။

သာဓုတွင် ဉာဉ်တစ်ခုပါသည်။ မသိသေးသော အရာတစ်ခုကို တွေ့လျှင် သိချင်သောစိတ်ကို ဖိနှိပ်၍မရ။ ငယ်စဉ်က ပဲခူးမြို့သို့ ဦးလေးဖြစ်သူနှင့် လိုက်သွားရာ ကားပေါ်၌ ဓာတ်စက်တစ်လုံးပါသည်။ ထိုစဉ်က ဓာတ်စက်မှ သီချင်းဖွင့်သံကို အဝေးမှသာ ကြားဖူးသည်။ ယခု အနီးကပ်မြင်ရသောအခါ သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်ချင်နေသည်။

ပဲခူးသို့ရောက်ရောက်ချင်း ဦးလေးက ဓာတ်စက်ဖွင့်သည်ကို တအံ့တဩ သာဓု နားစွင့်နေမိသည်။ မှတ်လည်း မှတ်မိနေသည့် သီချင်းမှာ “နှစ်ထပ်ဦးထုပ်ကို တရုတ်ယူတော့မယ်” ဟူသော သီချင်း။

ဓာတ်ပြားဆယ်ချပ်လောက် မနားတမ်း ဖွင့်နေသဖြင့် အိမ်ရှေ့တွင် လူအတော်များများ အုံလာသည်။ မကြာမီပင် ဦးလေးလည်း (ထိုစဉ်က ခေတ်စားနေဟန်တူသော) နှစ်ထပ်ဦးထုပ် အသစ်စက်စက်ကို ဆောင်းပြီး ဘောဘီအော်စတင်ကားကလေးကို မောင်းထွက်သွားသည်။

သာဓု ဓာတ်စက်နားမှ မခွာ။ ပတ်ချာလည် ကြည့်သည်။ မည်သူ သီချင်းဆို၍ မည်သူက တီးလုံးတီးသည်ကို သီချင်းစိတ် ပြင်းပြနေသည့်အတိုင်း လူကြီးများ ထမင်းခိုင်းရောက်သည်နှင့် ဓာတ်စက်ကို သာဓု ကလိတော့သည်။ အော်လံကို ဖြုတ်သည်။ ဓာတ်ပြားတင်သည့် ရွှေပြားကို ဆွဲမသည်။ အတွင်းသို့ ဝုံကြည့်သည်၌ ခြေချော်ပြီး မှောက်လျက်လဲသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး ပြေးထွက်လာကြသည်။ ဦးလေးအလတ်က သာဓုကျောကို ပြောတီးသလို အတီးတွင် အဘွားက ဆွဲချီခေါ်သွားသည်။ ဤကိစ္စ ဤတွင်ပင် ပြီးသွားရသည့်အကြောင်းကား ဦးလေးကြီး မသိအောင် တညီတညွတ်တည်း (အဘွား၏ သြဇာအဟုန်ကြောင့်) နှုတ်လုံလိုက်ကြဟန် တူသတည်း။

ယခု သာဓု၏သွေး၊ သာဓု၏သားဖြစ်သူ ဗလကြီးလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း မီးရထားခေါင်းတစ်ခုလုံး ခြောက်စိတ်ခြောက်မွှာ ဖြုတ်ပစ်ပြီး စူးစမ်းသည်။ နောက်နေ့ညနေ ကျောင်းကပြန်ရောက်မှ သူ့ကိုခေါ်၍ ပြန်ထပ်ပြသည်။ နောက်တစ်ခါ ထပ်မဖြုတ်တော့ရန်လည်း သတိပေးရသည်။ သူ နားထောင်သည်။ မီးရထားခေါင်းကို မဖြုတ်တော့သော်လည်း (ဥပမာ) လေယာဉ်ဝယ်ပေးလျှင် အားရအောင် ကစားပြီးသည်နှင့် အတောင်တခြား၊ ကိုယ်ထည်တခြား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ သို့သော် သာဓုကို လာ၍အပူမကပ်၊ သူ့ဟာသူလည်း ပြန်မတပ်တော့ချေ။ မည်သူမျှမမြင်အောင် ချောင်တစ်ခုခုတွင် ထိုးထားလိုက်ချေတော့၏။

ဗလကြီးသည် သာဓု၏ခြေရာကို တစ်ဝက်သာနင်းသည်ဟု ဆိုချင်၏။

(ရှင်းပါအံ့)

သာဓုတို့ငယ်စဉ်က နေထိုင်သော လမ်းထဲရှိ အထည်တိုက်တစ်တိုက်မှ မချောတစ်ချော အပျိုကြီးညီအစ်မသည် မကြာခဏဆိုသလို သာဓုအားခေါ်၍ အနင်းခိုင်းတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဇက်ကြောဆွဲပေးရပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခေါင်းလျှော်ရည် လောင်းပေးရ၏။ တစ်ခုခု လုပ်ပေးပြီးလျှင် မုန့်ဖိုးရ၏။ တစ်ပြားစ နှစ်ပြားစ။

တစ်နေ့တော့ အပျိုကြီးအငယ်မက လှမ်းခေါ်သဖြင့် မုန့်ဖိုးရတော့မည်ဟု ဝမ်းသာသွားကာ အပြေးအလွှား သူ့အနားရောက်သည်နှင့်..

“နင်းပေးရမလား မမ”

“မဟုတ်ပါဘူး.. ထိုင်စမ်း.. မေးစရာတစ်ခု ရှိလို့၊ ဟိုလေ.... ဒီလမ်းထဲက လူပျိုတွေ တချို့ သွားရင်းလာရင်း တို့ဆိုင်ရှေ့ရောက်မှ လက်ကိုင်ပဝါ ထုတ်ထုတ်ပြီး မျက်နှာသုတ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ.... မင်း သိသလား”

“ဟင်.. ကျွန်တော်မသိဘူး မမ၊ မြင်လည်း မမြင်မိဘူး၊ အဲဒါ..”

“အေး.. မင်း သတိထားကြည့်စမ်း၊ အဲဒါ ဘာကြောင့် တို့ဆိုင်ရှေ့ရောက်မှချည်း မျက်နှာသုတ်တာလဲ မသိဘူးကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့.. ကျွန်တော် သတိထားကြည့်မယ်၊ ဘာခိုင်းဦးမလဲ မေ”

“မရှိပါဘူးကွယ်.. ရော့ ရော့.... မုန့်ဝယ်စား”

သာဓု ငယ်စဉ်ကတည်းက သူတစ်ထူးအကျိုးကို အမြဲဆောင်ရွက်ပေးတတ်၏။ ဝယ်ခိုင်းသောပစ္စည်းကို ရအောင်သာမက ဈေးသက်သာအောင်လည်း ဝယ်ပေးတတ်၏။ သိချင်သည်ကို မရ အရ စုံစမ်းတတ်သော ဝါသနာပါ၏။

ထိုနေ့ညက ထိုကိစ္စကို စောင့်၍အကဲခတ်နေရာ မကြာမီ ကုလားကပြားလူချော ကိုဂနီဆိုသူ လမ်းထိပ်မှ ဝင်လာသည်။ ထိုမမတို့ ဆိုင်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် လက်ကိုင်ပဝါ ထုတ်သုတ်သည်။ တစ်နာရီကြာကြာတွင် ညောင်ဦးသား ကိုထွန်းသီ လမ်းထဲမှအထွက် ဆိုင်ရှေ့တွင် လက်ကိုင်ပဝါထုတ်၊ မျက်နှာကို လှလှပပသုတ်ရင်း လျှောက်သွားပြန်သည်။

မကြာမီ သေတ္တာကုန်သည် ဦးသီလ၏သမက် ကိုလှဖေဆိုသူ ရုံးမှပြန်လာသည်။ ကိုလှဖေကမူ ရိုးရိုးတန်းတန်းပင် ထိုဆိုင်ကို ကျော်သွားသဖြင့် သာဓု စိတ်ဝင်စားလာကာ သူ့နောက်မှ ပျာပျာသလဲ လိုက်သွားပြီး ပထမနှစ်ယောက်၏ အပြုအမူကို ပြောပြရာ..

“အဲဒါ အစ်ကိုလှဖေကတော့ ဘာလို့ ဒီလိုမလုပ်တာလဲ”

“ဟ.. ဖေသန်းရ၊ ဟိုနှစ်ကောင်က အဲဒီအပျိုကြီးတွေကို ချိတ်တာဖြစ်မှာပေါ့၊ ငါက မိန်းမရှိတဲ့လူပဲ၊ ဒါတွေ သတိမရပါဘူးကွာ”

“ဒီလိုဆိုတော့ လူပျိုတွေက သူတို့မေတ္တာရှိတဲ့ အပျိုတွေရှေ့ရောက်ရင် လက်ကိုင်ပဝါထုတ်ပြီး မျက်နှာသုတ်တယ်၊ မချစ်ရင်တော့ မသုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ထုံးစံလား အစ်ကို”

“အတိုချုပ်ကတော့ ဒါ ချစ်တယ်၊ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာတွေ ဆိုပါတော့ကွာ၊ အေး.. မင်းကတော့ နေရာတကာမှာ စပ်စုတဲ့ကောင်ပဲ၊ မင်း မသိချင်တာ မရှိဘူး”

ထိုစကားရသည်နှင့် ညနေဘက်လူရှင်းချိန်တွင် ထိုအပျိုကြီး မမငယ်အား သူသိချင်သောအဖြေကို သွားပြောပြရာ၌..

“ဟဲ့.. နေစမ်းပါဦး၊ မင်း သူတို့ကို သွားမေးသလားဟင်”

“သူတို့ကိုမေးရင် ဘယ် အမှန်ပြောမလဲ မမရဲ့၊ ဟို.. တခြားလူလေ၊ မိန်းမရှိတဲ့လူကို မေးတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ သိချင်သလိုပေါ့”

“အေး.. အဲ ဘယ်လိုမေတ္တာရှိတဲ့....”

“ဟုတ်ကဲ့.. မေတ္တာရှိရင်၊ စိတ်ဝင်စားရင် ဒီလိုပဲ ချစ်လက္ခဏာပြတယ်တဲ့”

“အေး.. သွားတော့”

မမတွင် ရှက်သွေးဖြန်းနေသဖြင့် မုန့်ဖိုးမရခဲ့သော်လည်း နောက်တစ်နေ့တွင်မူ သာဓုကိုခေါ်၍..

“မမ မုန့်ပြီးဝယ်လာတာ၊ ရော့.. ဝတ်ကြည့်စမ်း၊ ဟဲ့.. အတော်ပဲ၊ မမ စိတ်မှန်းကောင်းတယ်နော်၊ အဲဒါ ၃၅ ကျပ် ပေးရတယ် သိလား၊ ကဲ.. ယူသွားပေတော့”

မမစွပ်ပေးလိုက်သည်မှာ ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်း (ဒိုင်းပုံ)။ သာဓု ဝမ်းသာသွားသော်လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိလှ။ ဝတ်ထားသော ခြောက်မူး (ယခုခေတ် ၆၅ ပြားခန့်) တန် လုံချည်နှင့်လည်း မဟပ်မိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ရောက်သည်နှင့် ချွတ်၍သိမ်းထားလိုက်၏။

အရက် ၂၀ ခန့်ကြာသော် မောင်ထော်လေးလမ်း (ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း) ထိပ် ဟာလေကုမ္ပဏီတွင် စက်ဘီးအသစ်များ တန်းစီထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဈေးနှုန်းမှာ ၂၈ ကျပ်။ ဂျပန်လုပ်။

သာဓု လမ်းထဲသို့ ပြန်ပြေးလာပြီး မမအပျိုကြီးကို ခွင့်ပန်သည်။ လက်စွပ်ရောင်းပြီး စက်ဘီးဝယ်ချင်သည်။ ငှားစားလျှင် တစ်နာရီတစ်ပဲ ရမည်။ မမကလည်း ကျေနပ်စွာ ခွင့်ပြုသဖြင့် လက်စွပ်ကို ၃၁ ကျပ်နှင့် ပြန်ရောင်းပြီး စက်ဘီးဝယ်သည်။ တစ်နေ့လုံး မနားတမ်း စီးပစ်လိုက်ပြီး နောက်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် တစ်စစ် ဖြုတ်ကြည့်သည်။ ပြန်တပ်သည်။ အံ့မကျ။ ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်ကုန်သောကြောင့် စက်ဘီးဆိုင်သို့ ယူသွားပြီး သူတို့လုပ်သမျှ စေ့စေ့စပ်စပ် ထိုင်ကြည့်နေသည်။ စုစုပေါင်း နှစ်ကျပ်တစ်မတ် ပေးခဲ့ရသည်။ နောင်သောအခါ စက်ဘီး တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် သာဓုဘာသာ လုပ်သည်၊ ပြင်သည်။ စက်ဘီးအကြောင်း ကောင်းကောင်း နားလည်သွားချေ၏။

တစ်နေ့ သာဓု ရုပ်ရှင်ရိုက်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေချိန် ဗလကြီးရောက်လာပြီး စာတစ်ရွက်တွင် လက်မှတ်ထိုးခိုင်းသဖြင့် ထိုးပေးလိုက်သည်။ နောက်ငါးရက်ခန့်ရသော နေ့တစ်နေ့၊ သူတို့ကျောင်းအပို့ သာဓုလိုက်သွားရာတွင် မူလအတိုင်း စိန့်ပေါလ်ကျောင်းဘက်သို့ တိုက်ရိုက်မမောင်းဘဲ ကန်တော်ကြီးဘက် ကွေ့သွားသဖြင့်..

“ဟေ့ မောင်သောင်းညွန့်.. ဒါက ဘယ်လဲ”

“ဗလကြီး ပို့ရမယ်လေ အစ်ကို.. သူ အခု စိန့်ပေါလ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သာဓု နောက်ပိုင်းသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဗလကြီးမျက်နှာ ပျာကလက်ခါနေပြီ။

“သား စက်မှုလက်မှုကျောင်း ပြောင်းတယ်လေ.. ဖေဖေပဲ လက်မှတ်ထိုးပေးတယ် မဟုတ်လား”

စင်စစ် သာဓု အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် ဗလကြီး ဗရတ်ဗရတ် လုပ်သွားခြင်းသာ ဖြစ်သော်လည်း သာဓု မဆူ၊ မကြိမ်း။

“အေး.. ပြီးတဲ့ကိစ္စ ပြီးပြီ၊ သား စက်မှုလုပ်ငန်း ဝါသနာပါရင် ရေဆုံးရေဖျားလိုက်.. ဒါပဲ”

နောက်ပိုင်းမှ သိရသည်ကား ဗလကြီးသည် သူ့အလွန်ချစ်သော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က စက်မှုလက်မှုကျောင်း ပြောင်းသွားသဖြင့် သူပါ လိုက်ပြောင်းသွားခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဒီဇယ်နှင့် ဓာတ်ဆီအင်ဂျင်ပညာများ ဒီပလိုမာ ရလိုက်၏။

သို့သော် ထိုပညာကို ဟုတ်တိပတ်တိ အသုံးချလိုစိတ် မရှိ။ သာဓု (ကားပျက်၍) ည နှစ်ချက်၊ သုံးနာရီထိ ပြင်နေရသောအချိန်တွင်လည်း သူသည် မအိပ်သေး။ အိမ်ပေါ်တွင် ဝတ္ထုရေးကောင်းနေသောအချိန် ဖြစ်နေတတ်၏။ အိပ်လည်း အိပ်နေတတ်၏။

ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံလိုင်း လိုက်နေရာမှ (သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းကြောင့်) ကြားဖြတ်၍ စက်မှုလိုင်းလိုက်ပြီး တောင်မရောက်မြောက်မကျ ဖြစ်ခဲ့သော်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် စက်မှုကိုလည်း တိတိကျကျ စိတ်မဝင်စားခဲ့သော် ကုန်သွားသော အချိန်များအတွက် ရတက်ပွားစရာ ဖြစ်ရချိန်မို့မည်။ တော်ပါသေး၏။ အနုပညာ၊ စာပေအရည်အချင်း၊ ဂီတ၊ ဗီဇကလေးတွေ ပါလာသောကြောင့်။

မောင်ဝဏ္ဏမှု ငယ်စဉ်က အလွန်အေးသည်။ ဘာလိုချင်သည်၊ ဘာစားချင်သည်ဟူ၍ ပူဆာလေ့မရှိ။ ကစားလျှင်လည်း အလွန်ငြိမ်သက်စွာ ကစားတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ညီငယ်များက ဆူညံစွာ ဆော့ကစားကြလျှင် ဝဏ္ဏက ဘေးရှောင်သွားပြီး တစ်နေရာရာတွင်ထိုင်၍ တွေ့နေတတ်၏။ လေကလေး တစ်ချွန်ချွန်ဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေတတ်၏။ အတွေးသမား၊ အငေးသမား၊ စကားလည်း များများမပြော။ ပြောပြန်လျှင်လည်း မပွင့်တစ်ပွင့်။

များသောအားဖြင့် ကလေးများသည် သေနတ်ပစ်ဇာတ်ကားကို ကြိုက်ကြသည်ချည်း ဖြစ်သည့်အတိုင်း မောင်ဝဏ္ဏ ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်သားသာသာလောက်က ကောင်းဘွိုင်းဇာတ်ကား လိုက်ပြသည်၌ ရုံရှေ့တွင် ပရိသတ် တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားနေသဖြင့် လက်မှတ်ဝယ်ရန် အတော်ကလေး ပင်ပန်းလိုက်ရချေသည်။ ရုံထဲရောက်မှပင် သားကိုထားခဲ့ပြီး သူ့အတွက် မုန့်ထွက်ဝယ်ရသည်။

ပြန်ဝင်လာသောအခါ သူ ငိုနေသည်။ အနီးရှိ တရုတ်ကြီးတစ်ယောက်က ချောနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသဖြင့် မေးကြည့်ရာ..

“သားကိုထားခဲ့ပြီး ဖေဖေပြန်သွားတယ် ထင်လို့”

ဟု ဝမ်းနည်းရှိုက်သံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။ သူ အားငယ်တတ်သည်။

သတင်းကားနှင့် နမူနာပိုင်း။ နောက် သေနတ်ပစ်ကား ဇာတ်လမ်းအစမှာ မြင်းဒုန်းစိုင်းစီးလာကြသော လူဆိုးငါးယောက်က တောင်နံဘေး စမ်းချောင်းကလေးတွင် ရေခပ်နေသော မိန်းမငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့သဖြင့် ကွေလာပြီး ဆွဲလား ရမ်းလား၊ နောက် ချုံထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ အတန်ကြာသော် သေနတ်သံသုံးချက် ပေါ်လာသည်။

လူဆိုးများ ထွက်သွားပြီးနောက် မင်းသားရောက်လာကာ ရေစပ်မှ ရေဆွဲပုံးကောက်ကြည့်ရင်း သူ့မိန်းမကို အော်ခေါ်သည်။ ရှာသည်။ ချုံထဲတွင် သွားတွေ့၏။

သူတို့ အနောက်တိုင်းရပ်ရှင်က ရက်ရက်စက်စက် ပြသည်။ လူဆိုးများ မဟားတရား ပြုမှုသွားသည့်သဏ္ဌာန် အဝတ်အစားများ စုတ်ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သွေးကွက်များဖြင့် လဲနေသည့် မင်းသမီးလေးကို ပြသည်။

စိတ်ထဲတွင် ခိုက်သွားရသည်။ ရုတ်တရက် သာဓုလက်မောင်းကို တစ်စုံတစ်ဦးက ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်၌ မောင်ဝဏ္ဏ ခေါင်းငုံ့နေသည်။ သူ စိတ်ညစ်သွားပုံရသည်။

မင်းသားကလည်း သူ့အနီးကို တွင်းတူး မြေမြှုပ်ထားခဲ့ပြီး လူသတ်သမားကို လိုက်ရှာသည်။ တောမြို့ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် လူဆိုးများ အရက်သောက်နေသည်။ မင်းသား ဝင်လာသည်။ လူသတ်သမား

လူဆိုးခေါင်းဆောင်က မင်းသားသောက်လာသော စီးကရက်မှ မီးညှိယူပြီး “ကျေးဇူး” ဟုပင် ပြောလိုက်သေးသည်။
ဤတွင် အားလပ်ချိန်ပေးသည်။

ယခုတစ်ချိန်တွင်မူ သားကို မထားခဲ့တော့ဘဲ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းပင် တိုးဝှေ့ အပြင်ထွက်လာပြီး မောင်ဝဏ္ဏ
ကြိုက်တတ်သော သရက်ပြား၊ ဆားငန်သီးစသည်တို့ ဝယ်ပေးသည်။ သံပရာရည် သောက်ကြပြီး၍ ရုံထဲ
ပြန်ဝင်မည်အပြု..

“ဖေဖေ.. ပြန်ကြပါစို့”

“ဟာ.. သားကလဲ.. ရုပ်ရှင်က ခုမှ စပြန်စ ရှိသေးတာ၊ နောက်ပိုင်း သေနတ်တွေ ပစ်ကြဦးမှာကွ”

“သား မကြည့်ချင်တော့ဘူး.. ပြီးတော့ အလကားပဲ”

“ဘာကိုလဲကွ.. အလကားပဲဆိုတာ၊ သားက ဆုံးအောင်ဖြင့် မကြည့်ရသေးဘဲနဲ့”

“ဟို.. ဟို.. ဇာတ်လိုက်က သူ့မိန်းမကို သတ်တဲ့အကောင် တွေသားနဲ့ ဘာလို့ မချတာလဲ၊ ပစ်သတ်လိုက်ပါလား”

“အိုကွာ.. ဘယ်သူသတ်တယ်ဆိုတာမှ သူ မသိသေးဘဲ၊ ကဲ.. သူ့မိန်းမကိုသတ်တော့ ဇာတ်လိုက်က
အနားမှာမရှိဘူး မဟုတ်လား၊ လူဆိုးကိုလည်း မမြင်လိုက်ရဘူး မဟုတ်လား”

“ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတဲ့လူတွေက သိတာပဲ၊ မြင်တာပဲဟာ.. ပြောပြလိုက်ပါလား”

အဓိပ္ပာယ်ရှိသော သူ့အတွေးကလေးကို မထိခိုက်စေလိုသဖြင့် သာဓုလည်း သူ့အလိုကို လိုက်လျောခဲ့၏။
ဤသို့သော အတွေးဗီဇကြောင့်လေလော့ မသိ၊ တက္ကသိုလ်သို့ သူရောက်သောအခါ (မည်သည့်ဘာသာ ယူရမည်ဟု
သာဓု ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လေ့ မရှိသည့်အတိုင်း) မောင်ဝဏ္ဏသည် ဒဿနိကသမား ဖြစ်သွားလေတော့သော ဟူ၏။

မောင်ဉာဏ်ပေါ် (မင်းလူ).... သူကလည်း တစ်မျိုးသောအကောင်။

သူ ဉာဏ်ကောင်းလှ၍ ဤသို့သော မောင်ဉာဏ်ပေါ်ဟု အမည်ပေးခြင်း မဟုတ်။ သူ့အား ပဋိသန္ဓေတည်စ
ကတည်းကပင် မိန်းကလေးဆိုက မည်သည့်အမည်ပေး၍ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပါက မည်သို့ စသဖြင့် ကြိုတင်စဉ်းစား
ထားသည့်အတိုင်း ဤအမည်ကို ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဆိုပင် မဆိုသော်လည်း နာမည်နှင့်ပင် ဓာတ်စာကျသွားလေရောသလား မသိ။ သူတို့ ညီအစ်ကို ငါးယောက်အနက် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဉာဏ်ထက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူ သုံးနှစ်ခွဲသားလောက်က ညအခါ လသာတိုင်း အမေညှိက ခြံထဲဆင်း၍..

“ဖိုးလမင်းကြီးရေ.. သားလေးဉာဏ်ပေါ်ကို မန်မန်ပေးပါ။ မန်မန်.. မန်မန်.. ပေးပါ”

စသဖြင့် သူ့သားကို လက်ကိုင်မြှောက် လှုပ်ခါရင်း မန်မန်တောင်းခိုင်း၏။ သူကလည်း အမေညှိ သင်ပေးသည့်အတိုင်း လိုက်ရွတ်လေ့ရှိသည်မှာ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်အထိလောက်သာ။

လေးကြိမ်မြောက်သော တစ်နေ့တွင်မူ အမေညှိက အထက်ပါအတိုင်း ရွတ်ပြန်၏။ သူ့သားကို လက်ကလေးပင့်၍ ယခင်ယခင်လိုပင် ဆိုခိုင်းချေ၏။

“သူ့ဆီ တောင်းလို့မရဘူး.. မန်မန်က မီးဖိုထဲမှာ ရှိတယ်”

သို့ပြောရင်းက သူ့လက်ကလေးကို ဆတ်ခနဲ ရုန်းဖယ်လိုက်သည်ကား ပထမအကြိမ်လည်း ဖြစ်သကဲ့သို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်လည်း ဖြစ်၏။ နောင် ဘယ်သောအခါမှ ဖိုးလမင်းထံ မန်မန်တောင်းခိုင်း၍ မရတော့ချေ။

သူသည် သူ့အမေညှိကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံ။ သို့သော် အမေညှိ ကျောင်းဆရာမကြီး လုပ်နေသည်ကိုမူ (တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းသို့ ပါပါသွား၍) သူ သိနေသည်။ သူ့အား ခေါ်မသွားလိုသော နေ့များတွင်..

“သား.. အိမ်မှာနေခဲ့နော်.. မေမေ ကျောင်းသွားရမယ်၊ ကလေးတွေ စာသင်ရမယ်၊ သားသိတယ် ဟုတ်လား”

သို့ပြောလိုက်လျှင်ပင် ကျေကျေနပ်နပ် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး....

“ပိုက်ဆံပေး”

၁၀ ပြားစေ့တစ်စေ့လောက် ပေးခဲ့လျှင် သူ့အမေကို အေးအေးဆေးဆေး ခွင့်ပြု၏။ အမေညှိ အိမ်တွင်ရှိနေချေကမူ လှုပ်လိုက်သည်နှင့် ပြေးကပ်ပြီး ထပ်ကြပ်မကွာ အမေညှိသွားရာသို့ တကောက်ကောက် လိုက်ပါနေတော့၏။ (မရှိသေ့စကား) အိမ်သာဝင်လျှင်ပင် အပြင်တံခါးနားကပ်၍ ရပ်စောင့်ရင်း မေမေဟု တစ်မေတည်းမေအောင် ခေါ်နေပြီး အထဲမှလည်း ပြန်ထူးလေမှ သူ ကျေနပ်၏။

တစ်ညနေ သာဓု အပြင်မှပြန်လာပြီး အိမ်သာဝင်မည်အပြု အိမ်သာတံခါးနားတွင် သားအမိနှစ်ယောက် ပြဿနာတက်နေကြ၏။

“ဪ.. သားရယ်၊ သားက အပြင်မှာ ကစားနေလို့ မခေါ်တာပါ”

ဤအဖြေကို သူ့သားက လက်မခံ၊ မျက်မှောင်ကလေး တင်း၍..

“ဘာဝင်လုပ်တာလဲ”

“အီအီးပါတာပါ သားရဲ့”

ဉာဏ်ပေါ် မကျေနပ်နိုင်ဖြစ်နေရာမှ ခေါင်းတယမ်းယမ်းခါလျက်....

“ဟင့်အင်း.. ခု မေမေ အထဲကိုပြန်ဝင်၊ အီအီးတွေ ပြန်သွင်းလိုက်”

“ဪ.. သားကလဲကွယ်”

“မရဘူး.. မရဘူး၊ အီအီးတွေ ပြန်သွင်း၊ မေမေ ပြန်လာ၊ နောက်မှ သားကိုခေါ်ပြီး အီအီးပြန်ပါ”

“အေး အေး.. သား ခဏစောင့်နေ၊ မေမေ အီအီးတွေ ပြန်သွင်းလိုက်ဦးမယ်”

သူ့သားပြောသည့်အတိုင်း မဆိုင်းမတွ လိုက်နာသည်တွင်မှ ပြဿနာဗရပွ ပြေလည်သွားကြတော့မည်ကို ဆုံးစတိုင်အောင် သာဓု မစောင့်နိုင်။ တခြားအိမ်သာတစ်ခုသို့ အလှအယက် ပြေးထွက်ခဲ့ရ၏။

တစ်ကြိမ်တွင်လည်း အမေညိုက ဉာဏ်ပေါ်ကို ငှက်ပျောသီးကျွေးရာ၌ အခါတိုင်းကဲ့သို့ အလုံးလိုက်မပေးဘဲ အခွံနွှာပြီးမှ ခေါ်ပေးသဖြင့် ဉာဏ်ပေါ် ကျွမ်းသူပုန်ထတော့၏။

“ဒါ ဘယ်သူ့ခွာတာလဲ.. သားဘာသာ ခွာစားမှာပေါ့၊ ခုပြန်ကပ်ပေး”

ဟု ပူညံ့ပူညံ့နှင့် ဂျစ်ကန်ကန်နေသည်ကို သာဓုလည်း အပြုံးသား ဝေးကြည့်နေမိ၏။

အမေညို၊ ဆတ်ခနဲထသွားပြီး ငှက်ပျောသီးအသစ်တစ်လုံး ယူလာပြီးပေးသည်ကို ဉာဏ်ပေါ်က ဖျတ်ခနဲ ပုတ်ချလိုက်ပြီး စောစောက အခွံနွှာထားသော ငှက်ပျောသီးကိုပင် အခွံပြန်ကပ်ပေးရမည်ဟု အကျပ်ကိုင်နေသဖြင့် သူ့အမေကလည်း အခွံကိုသာ ပြန်ဖုံးပြီး ကပ်ပေး၏။

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူး.. ဟိုအသစ်လိုဖြစ်အောင် ပြန်ကပ်ပေး၊ ခုကပ်ပေး”

ဟု နွှာထားပြီးသားကိုပင် မဖြစ်နိုင်သည့်နည်းဖြင့် ကြေးထူနေသောကြောင့် အမေညို အခန်းထဲဝင်ကာ အပ်ကြိုးချည်ပြီး ထွက်လာ၏။ ပေး၏။ မယူ။ ငှက်ပျောသီးအကောင်း လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့်..

“ဒီလိုကောင်းအောင် ပြန်ကပ်ပေး”

သာဓု မနေသာတော့သည့်အတိုင်း နောက်ဖေးဘက် လှည့်ဝင်သွားပြီး ငှက်ပျောသီးအသစ်တစ်လုံး ရွှေ့ကာ ပေါင်ကြားတွင် ဂုဏ်ယူလာပြီး အမေညိုလက်ထဲမှ ကြိုးချည်ထားသော ငှက်ပျောသီးကို ဆွဲယူလျက်..

“လာ.. သား၊ ဖေဖေ ပြန်ကပ်ပေးမယ်”

ဉာဏ်ပေါ်ကို အနီးသို့ခေါ်ကာ မူလငှက်ပျောသီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်၍ ညံ့ဖွ စသဖြင့် မန်းမှုတ်သဏ္ဌာန်လုပ်ရင်းက..

“ဟဲ့ ခွေး”

သာဓု ခပ်တည်တည်အော်လိုက်သည့်ဘက်သို့ ဉာဏ်ပေါ် လှည့်ကြည့်သည်နှင့် ငှက်ပျောသီးချင်းလဲလျက် ဆက်၍ညံ့ဖွပြီး ပေးလိုက်သည်..

“ဟာ.. ဖေဖေ၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်လဲ၊ အကောင်းဖြစ်သွားပြီ”

“ဆေးနဲ့ မန်းလိုက်တာပေါ့ကွ”

သူ တွေနေပြီးမှ....

“အဲဒီဆေးက ဝယ်လို့ရလား”

“ရတာပေါ့”

“အရည်လား.. ဟို ဟို.. အလုံးလေးတွေလား”

“သားတို့သောက်တဲ့ ဆယ်ဗင်ဆီးလေ၊ အဲဒါမျိုး၊ ကဲ.. ကဲ၊ ငှက်ပျောသီး ခွာစားတော့”

ပြီးမှ ပြီးစေတော့ဟု စကားလွှဲလိုက်သော်လည်း သူက မပြီးချင်သေး။

“ခု သားခွာစားလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ ဖေဖေ ဆေးနဲ့ ပြန်မန်းပေးဦးနော်”

သာဓု ခေါင်းခဲသွား၏။

“ကဲ.. ခွာပြီး စားလိုက်တော့ကွာ၊ မန်းလို့ မရတော့ဘူး၊ ဆေးကုန်သွားပြီ”

ငှက်ပျောသီးအသစ်ကို သဘောကျစွာ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ကြည့်နေပြီးမှ ရုတ်တရက် ထပြီး သာဓုပေါင်ခွင်သို့ သူ ဝင်ထိုင်သောကြောင့် စောစောက အခွံနွာပြီးသား ငှက်ပျောသီးမှာ ဉာဏ်ပေါ်ဖင်နှင့် သာဓုပေါင်ကြားတွင် ပြားအိပ်ထွက်ကုန်တော့၏။ သို့သော် သူ မသိ။

“ဟာ.. ဖေဖေ အီးပေါက်တယ်၊ ပြီ.. ပြီ.. ဖြတ်တဲ့.... ဟား ဟား”

အငယ်ဆုံးသားတစ်ယောက် ရှိသေး၏။ မောင်သော်တာ။ အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့အရည်အသွေးကို အကဲခတ်၍ မရသေး။ ၁၀ တန်းကျသည်မှာ နှစ်ကြိမ်ရှိခဲ့ပြီ။ အကြောင်းရင်းကား ပညာရေးထက် အချစ်ရေးကို ဟေးလားဝါးလား ဦးစားပေးနေသောကြောင့်။

ဤအကျင့် ဤညဉ်ကို သူငယ်စဉ်ပင် စ၍ ဇာတိပြု၏။ သော်တာ လေးနှစ်သားလောက်က ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အချိန်လောက်ဆိုက သူ ပြတင်းပေါက်သို့ ရောက်နေတတ်ပြီး ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် အပျိုချောချော ကျောင်းသူကလေးများ ဖြတ်လျှောက်သွားလျှင်..

“အပျိုကြီးမမရယ်” ဟူသော သီချင်းကို သံနေသံထားဖြင့် ဆိုပြတတ်လျက် ကျောင်းနေစ အရွယ်ငယ်ငယ်ကျောင်းသူ မြင်လျှင်..

“ညီမလေးရယ်.. စိုးရိမ်မိတယ်”

ဤသို့ သူ့နေရာနှင့်သူ အကွက်ဝင်အောင်ဆို၍ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ငမ်းတတ်သည့်ညဉ်ကို ပညာရေးဘက် လှည့်၍သုံးမည်ဆိုက သူ ယခု တက္ကသိုလ်မြေ နင်းနေပေတော့မည်။

ယခုလည်း ထိုညဉ်သည် မပျောက်။ တောက်လျှောက်ပင် အချစ်ကိစ္စများဖြင့် မနားမနေ ပွေနေဆဲ။ ဂစ်တာဖြင့်၊ “ပေါ့ပဲ” သီချင်းဖြင့် စတီရီယိုနေသည်။ ပွေနေသည်ကြောင့် သာဓုရုပ်ရှင်စက်အဖွဲ့ထဲသွင်းပြီး အလုပ်လုပ်ခိုင်း ထားရသည်။

မန်ကျည်းပင်တစ်ပင်မှ အရွက်များအားလုံး ခြွေချပြီး တစ်ရွက်ချင်း ထပ်ကြည့်ပါ။ အရွယ်တူ အရောင်တူ အကြောအမျှင်ကလေးများပါ တစ်ထပ်တည်းတူညီသည့် အရွက်နှစ်ရွက်ပင် တွေ့ရမည်မဟုတ်။ လူတို့တွင်လည်း စိတ်၊ ဉာဏ်၊ အပြုအမူ၊ အကျင့်စရိုက်၊ ရုပ်ရည်၊ အရပ်အမောင်း၊ အသွေးအရောင်၊ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးမှအစ တစ်ထပ်တည်းတူညီသူ နှစ်ယောက် ဤကမ္ဘာတွင် မရှိ။

သို့ကလို ပညာရှင်အတော်များများက တစ်သားတည်း ယုံကြည်ထားကြ၏။

ဤသားသမီးခုနစ်ယောက်သည်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လုံးဝမတူ။ သူတစ်မျိုး၊ ငါတစ်စုံနယ် အမယ်မယ် ကွဲနေကြသည်။

သူတို့တစ်တွေ ငယ်စဉ်က တစ်ပြေးတည်းတူသော၊ ချစ်စရာကောင်းသော အပြုအမူများကို သတိရတိုင်း ကြည်နူးမိသေး၏။

သာဓုသည် ညသမား။ အလုပ်ကိစ္စ ဟူသမျှရော၊ ရေးစရာစာရော ညဘက်တွင်မှ လုပ်လေ့၊ ရေးလေ့ရှိပြီး နံနက်လျှင် အစောဆုံး ၁၁ နာရီမှ ထလေ့ရှိရာတွင် အဖေကိုချစ်သော သားသမီးတို့သည် သူတို့တစ်တွေ အိပ်ရာမှနိုးသည်နှင့် ခုတင်နားမှာ လာချောင်းကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သာဓု နိုးနေလျက်ကပင် အိပ်ဟန်ဆောင်ပြီး သူတို့အကဲကို ခတ်သည်။ ၁၀ မိနစ်တစ်ကြိမ်လောက် လာကြည့်သည်။ ချောင်းသည်။ နောက် ပြန်ထွက်သွားပြီး ကစားနေသည်တွင်မူ....

“ဟေး.. သားတို့ သမီးတို့....”

ဟု အသံပြုလိုက်သည်နှင့် အပြေးအလွှားရောက်လာကြကာ အလှအယက် သာဓုခိုက်ပေါ် တက်ကြတော့သည်။ နှစ်ယောက်ကဦးသွားလျှင် အခြားနှစ်ယောက်က တွန်းချ၊ မရအရ တက်မှောက်ဖက်တွယ်ထားကြသည်။

“မိန်းမယူရတဲ့ အရသာထဲမှာ ခုလိုပျော်ရတဲ့ အရသာဟာ အထွတ်အထိပ်ပဲ”

ဟု သာဓုက ရေရွတ်လျှင် သူတို့အမေ စိတ်ဆိုးချေ၏။

“မနာလိုဘူး တော်ရေ.. စိတ်ထဲကပဲ အရသာခံပါ၊ ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောနဲ့.. မနာလိုဘူး”

ထိုမျှသာ မဟုတ်သေး၊ သင်းတို့တစ်တွေ ၁၀ နှစ်အရွယ် မပြည့်သေးမီကာလကဆိုမူ သာဓုက တစ်ခုခုခိုင်းလျှင် ခလုတ်တိုက်လဲသည်ထိ သူ့ထက်ငါဦး ပြေးယူပေးကြသည်။ မကူညီလိုက်ရသူက နှုတ်ခမ်းစုကြသည်။ အချင်းချင်း ရန်လုပ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ....

“ဟေ့.. သားတို့သမီးတို့ အားလုံး ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်စီ ယူလာကြ”

သို့ ညီတူညီမျှ ခိုင်းရသည်။ အစီအရီယူလာသော ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်များမှ တစ်ဝံစီ မျှသောက်လိုက်သောအခါ အားလုံး ကျေနပ်ခွင့်ရသွားသည့်တိုင်အောင် ဉာဏ်ကလေးညွန့်ညွန့်နှင့် ကွန့်ချင်သူကမူ အားလုံးအလစ်တွင် တစ်ပတ်ကျော့လာပြီး သူ ယူလာခဲ့သော ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ကောက်ပေးပြီး..

“ရော ဖေဖေ.. သောက်လိုက်ဦး”

သာဓုက သူကျေနပ်အောင် တစ်ဝံ ငုံ့လိုက်ပြီးသည်၏ နောက်တွင်ကား....

“ဟေ့.. ဖေဖေက ကျွန်တော့်ရေခွေးကြမ်းကို ပိုသောက်တယ်”

ဟု အခြားသားသမီးအပေါ် မော်မော်ကလေး သွားကြွားတတ်သေး၏။

သို့သော်....

ဤသို့သော်ကား အလွန် တရားရစရာကောင်းသော သို့သော် ဖြစ်ချေ၏။

သားနှင့် သမီးများ သူတို့တစ်တွေ ၁၀ နှစ်ကျော်၍ ၁၅ နှစ် ဝန်းကျင်ခန့်သို့ ဝင်လာသောအခါတွင်သော်မူ သာဓု တစ်ခုခု လှမ်း၍ခိုင်းလိုက်ပြီဆိုလျှင်..

“ဟေ့.. မင်း သွားယူပေးလိုက်ကွာ”

“ကိုကို သွားပါလား”

“ညီမလေး.. ဖေဖေ ခေါ်နေတယ်”

“အမယ်.. မမကို ခိုင်းတာ”

ငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ တစ်ပြေးမညီနိုင်ကြတော့ဘဲ သူ့လွှဲ ငါ့လွှဲနှင့် နောက်ဆုံး သာဓုကိုယ်တိုင် ထယ့်လိုက်ရသည်လည်း ရှိ၏။ အော်ငေါက်ခိုင်းမှ ရသည်လည်း ရှိ၏။

အကြောင်းအဖုံဖုံ ပြဿနာစုံကြောင့် သာဓုမှာ တစ်ယောက်တည်း ဝင်ဒါမီယာ ရောက်နေရသည်။ စားလည်း တစ်ယောက်တည်း၊ ဖျားလည်း တစ်ယောက်တည်း။ မည်သည့်သားသမီးမျှ ခေါ်ထား၍မရ။ သူတို့ အကြောင်းပြသည်ကား....

“ဖေဖေဆီမှာ ပျင်းစရာကြီး”

မှန်၏။ သူတို့ချင်းရွယ်တူ အပေါင်းအသင်း၊ ရောင်းရင်းတို့ကား သယံဇာတကျွန်းတွင်သာ ရှိကြသည်တစ်ကြောင်း၊ သာဓုနှင့်နေလျှင် စည်းကမ်းနှင့် သွားရလာရသည် တစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သာဓုနှင့် မနေလိုကြ။ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဖုန်းဆက်၍ ခိုင်းလိုက်ပါချေကလည်း မေ့နေတတ်သည်သာ များ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ခိုင်းသောကိစ္စ ပြီးသည်၊ မပြီးသည်ပင် အကြောင်းမပြန်။ သာဓုက ထပ်မံ၍ မေးနေရသည်။ ဟိုစဉ်က တပြေးညီညီ အလှအယက် လုပ်ပေးချင်သော (ငယ်) စိတ်များသည်လည်း (ကြီး) လာသည်နှင့်အမျှ တစ်စတစ်စ ပျောက်ကုန်ကြပြီဖြစ်၏။ ဤသည်ကို သာဓုက လူသဘာဝဟု ယူဆထားလိုက်၏။ မှားချင်လည်း မှားပေမည်။ သို့သော် စိတ်ချမ်းသာ၏။

မောင်ဝဏ္ဏ တက္ကသိုလ်ရောက်စ၊ ရိုက်ကူးနေဆဲဖြစ်သော ဘယ်ပန်းသာလို့ယဉ်၊ အဖြေ ဖတ်စက်ကလပ်၊ တာဝန် စသည့်ဇာတ်ကားများကို သူနှင့် လွှတ်ပေးထား၏။ သုံးပုံနှစ်ပုံစီခန့်ကို သူရိုက်၏။ ထိုကားများအနက်မှ ကြိုက်ရာကားကို သူနာမည်ဖြင့် ဒါရိုက်တာလုပ်၍ ထုတ်ရန် ပြောရာ မောင်ဝဏ္ဏ ခေါင်းခါသဖြင့် “ချစ်စံနမူ” ကို သူ့စိတ်တိုင်းကျရိုက်ရန် တိုက်တွန်းသည်တွင်လည်း....

“ဖေဖေ.. သာဓုရုပ်ရှင်ကနေ ရိုက်ရင် ဖေဖေရိုက်ပေးတယ်လို့ပဲ သူများက ထင်မှာပေါ့”

သာဓု နောက်ထပ် ဘာမျှမပြော။ သို့သော် “ကတ္တီပါဖိနပ်စီး ရွှေထီးဆောင်း” ဇာတ်ကားကို ရိုက်ရန်ကြံ့လာသောအခါ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် သာဓုရုပ်ရှင်မှပင် ဇာတ်လမ်းတင်၍ မောင်ဝဏ္ဏ ရိုက်ကူးရာ၌ သာဓု လုံးဝဝင်မစွက်။ ရိုက်ကွက်ရိုက်ကွင်းသို့လည်း သွားမကြည့်။ ဘာတစ်ခွန်းမျှလည်း ဝင်မပြော။ အစအဆုံးပြီး၍ အစမ်းပြ ကြည့်ကြသည်တွင်မှ ဇာတ်သိမ်းခန်း တစ်ခန်းတည်းကိုသာလျှင် မည်သို့ဖြစ်သင့်ကြောင်း အကြံပေး၏။

ထိုသည့်နောက်ပိုင်းတွင်လည်း သူတို့၏ပညာရေးတွင် ဝင်၍ပညတ်ခဲ့ခြင်း မပြုခဲ့သည့်နည်းတူ ရုပ်ရှင်ရိုက်ခြင်း၊ ဝတ္ထုရေးခြင်းတို့တွင်လည်း သာဓု ဝင်မပါ။ သူတို့ကလည်း တိုင်ပင်နှိုးနှောခြင်း မရှိ။ သူတို့၏ပင်ကိုဖြင့် သူတို့ စခန်းသွားချင်ကြသည်။ သာဓုကလည်း လွှတ်ပေးထားသည်။ သာဓုဝါဒအတိုင်း။

*

တစ်နေ့သော် မောင်ဝဏ္ဏ၊ သုမောင်၊ မင်းလူတည်းဟူသော သားသုံးယောက်အပြင် လူလတ်ပိုင်းတစ်ယောက်ပါ ရုတ်တရက်ပေါက်လာပြီး ကြောင်အိမ်ကို မွေ့နှောက်ကာ ငါးခြောက်ဆီပြန်ဖြင့် ထမင်းရူးစားကြသည်။ စားပြီးနောက် ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်းမှ သာဓုက စကားစသည်။

“ဘာလဲကွ.. မင်းတို့ကိစ္စရှိမှ ငါ့ဆီလာတဲ့အကောင်တွေ၊ ပြောကြစမ်း.. ဖေဖေ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဖေဖေရေးနေတဲ့ သာဓု လူပါးဝတယ် ဒုတိယအုပ်ကလည်း မပြီးသေးဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒါ....”

“ပြီးမလားကွ.. မင်းတို့တစ်တွေ အင်းလေးသွားပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ်ဆိုလို့ ကားပြင်ရတာလဲ တစ်လကျော်၊ နောက် မင်းတို့တစ်တွေ နယ်မှာ ကားရိုက်သွားရင်း အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သောက်ကြတယ် သတင်းကြားလို့ ငါ ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်နေရတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ သိသလား”

အားလုံး ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“အေး.. တချို့ပြောတယ်၊ အရက်သောက်ပြီး စာရေးမှ ဉာဏ်ရွှင်တယ် ဘာညာနဲ့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မိုက်လို့သောက်တာကို စာပေနဲ့ ခုတ်လုပ်တယ်၊ ဟေ့.. ငါကတော့ မင်းတို့ ဘီယာသောက်တယ်ကြားတာနဲ့ ဒီမှာ စာရေးလို့ မရတော့ဘူး၊ တော်တော်လည်း စိတ်ထိခိုက်တယ်၊ ညည အိပ်မပျော်တာလည်း တစ်လကျော်ပြီ”

သူတို့ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြ။

“ဖေဖေ သိပ်များများ မပြောချင်ဘူး၊ လူတွေဟာ ကိုယ်ငှားနေတဲ့ အိမ်ဖြစ်ပစေ.. ခြစား၊ မိုးယို၊ ပျက်စီးမှာ ကြောက်ကြတယ်၊ အဝတ်အစား ကြွက်ကိုက်ပျက်စီးမှာ ကြောက်ကြတယ်၊ အလုပ်ပြုတ်မှာ ကြောက်ကြတယ်၊ စီးပွားရေးပျက်မှာ ကြောက်ကြတယ်၊ မင်းတို့က ဘီယာသောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖျက်ဆီးချင်ကြသလား၊ ခုနေ မင်းတို့ စားပြတိုက်၊ မုဒိမ်းမျှဖြစ်၊ လူသတ်၊ အဖမ်းခံရရင် ဖေဖေ ရှိတာကုန်ပါစေ၊ မလောက်ရင် ကျွန်ခံပြီး အမှုလိုက်ဆောင်ရွက်ပေးမယ်၊ အေး.. အရက်မူးပြီး ကားတိုက်၊ ကားမှောက်၊ ရန်ဖြစ်၊ သေရင် ငါ မသာတောင် လိုက်မပို့ဘူး၊ အဲဒါပဲ.... ငါ့စကားဆုံးပြီ.. မင်းတို့ပြောချင်တာ ပြောကြ”

အတန်ကြာ ငြိမ်နေကြပြီးမှ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာသို့ ပါမသွားသည့် မင်းလူက....

“ဒီလိုပါ ဖေဖေ.. ခုနပြောသလို ဖေဖေစာအုပ်က မပြီးသေးတော့ စာသဘင်အနေနဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်တင်ဖို့ စဉ်းစားကြရင်း စိတ်ကူးတစ်ခုရတာနဲ့....”

“ဆက်ပြော”

“ကျွန်တော်ရယ်၊ အစ်ကိုဝဏ္ဏရယ်၊ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ဝတ္ထုသုံးပုဒ် ပေါင်းထုတ်ချင်တယ်”

“အဲဒီတော့....”

“အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ ဝတ္ထုသုံးပုဒ်ကိုလည်း စာမျက်နှာ အားမရဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ပြီး.. တစ်ဘာသာ ထူးထူးခြားခြားလေးလည်း ဖြစ်ချင်တယ်”

“အေးလေ.. အဲဒါကို သားတို့က ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်ကြသလဲ”

သူတို့ညီအစ်ကို တစ်ယောက်ဆီ တစ်ယောက် လှည့်ကြည့်ကြပြန်သည်။

“ဖေဖေက ဘယ်သူဘာလုပ်လုပ် ကောင်းစေချင်တဲ့ စေတနာရှိတယ်၊ အကြံဉာဏ်ပေးချင်တဲ့ ဝါသနာကြီးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တချို့က ဆရာလုပ်တယ်လို့ ထင်ကြတယ်၊ ခုတော့ အကြံဉာဏ်ကို မတောင်းဘဲနဲ့ ဘယ်တော့မှ မပေးတော့ဘူး၊ အဲ.. သားတို့ကိုလည်း အကြံဉာဏ် မပေးချင်ဘူး၊ ဘယ်လိုစိတ်ကူးရှိသလဲ၊ အဲဒါ ပြောကြ”

“ဟုတ်ကဲ့.. သားတို့ရဲ့ အစီအစဉ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ရဲ့ စာမူကို ဖေဖေ ဖတ်ကြည့်ဖို့ရယ်....”

“တော်ပြီ.. ဘယ်မလဲ စာမူတွေ”

မင်းလူက သူလွယ်ထားသည့် လွယ်အိတ်ထဲမှ စက္ကူအိတ်ဖြင့် ထည့်ယူလာသော စာမူသုံးခုကို ထုတ်ပေးသည်တွင် သာဓုလည်း အပေါ်ဆုံးမှ မောင်ဝဏ္ဏ၏ စာမူကို သီးခြားယူလိုက်ပြီး....

“မင်းတို့ အချိန်ရမလား.... ဖေဖေ ချက်ချင်းဖတ်ပြီး ချက်ချင်းပဲ ထင်မြင်ချက်ပေးမယ်”

“ကျွန်တော်တို့က ရပါတယ်၊ ဖေဖေ အေးအေးဆေးဆေးဖတ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး..”

“ခုဖတ် ခုပြောတာ ပိုကောင်းတာပေါ့ကွ.... ပူပူနွေးနွေး”

* * *

လမ်းပေါ်မှာလေ-မောင်ဝဏ္ဏ

မီးရောင်များ လက်နေသည်။ ကားများ ဥဒဟို ပြေးလွှားနေကြသည်။ အနောက်တောင်ဘက်ကောင်းကင်တွင် နေရောင်ခပ်လွဲလွဲကို မြင်နိုင်သေး၏။ သို့ရာတွင် အမှောင်သည် မကြာမီ ရောက်ရှိလာပေတော့မည်။

မီးပွိုင့်မှာ အနီရောင်ပြနေသည်။ ကားများ ရပ်ကြ၏။ ဤမှာဘက်၌ နီသောအခါ ထိုကားတို့ ရပ်ကြရသော်လည်း အခြားတစ်ဖက်၌ စိမ်းနေသည်။ အစိမ်းရောင်ပြနေသော မီးပွိုင့်တွင် ရပ်နေသည့်ကားများ ထွက်လာကြ၏။

ကွေ့ချိုးရန် အမှတ်အသားဖြစ်သော မြားတံအစိမ်းရောင်ကလေး လင်းသည့် မီးပွိုင့်သည်လည်း လင်းလက်နေပြန်၏။

ကားတို့သည် မိမိလိုရာလမ်းသို့ ဦးတည်နေကြသည်။

လမ်းခွဲများ။ လမ်းဆုံများ။

ကျွန်တော့်ဘဝ၌ လမ်းခွဲလမ်းဆုံ မြောက်မြားစွာတို့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါသည်။

အချို့လမ်းခွဲများတွင် ကျွန်တော် တွေဝေစွာ ရပ်နေဖူး၏။

ယခုလည်း ကျွန်တော် တွေဝေစွာ ရပ်နေမိသည်။

အချို့လမ်းခွဲများတွင် ကျွန်တော် မှားယွင်းစွာ လိုက်ဖူး၏။

ယခု ကျွန်တော် ရပ်နေပါသည်။ ဘယ်လမ်းကိုလိုက်၍ ဘယ်ကိုသွားရမည် မသိသေး။

ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

လူ့ဘဝသည် လမ်းပေါင်းများစွာကို ဖြတ်သန်းရသောသဘော ရှိ၏။ လမ်းချိုး၊ လမ်းခွဲ၊ လမ်းဆုံ၊ လမ်းဖြောင့်၊ လမ်းကောက်၊ ကြမ်းသောလမ်း၊ ချောသောလမ်း၊ အန္တရာယ်လမ်း၊ သာယာသော ပန်းခင်းသည့်လမ်း၊ အို.... လမ်းအမျိုးမျိုး။

အနီရောင် ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စင်း ကျွန်တော့်နားမှကပ်၍ ဖြတ်သွားသည်။

အမှတ်မထင် ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကားပေါ်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းနှင့် ယောက်ျား လူငယ်လေးများ ရယ်မောပျော်ရွှင်လျက် လိုက်ပါသွားကြသည်။

လမ်းမီးတိုင်အောက်တွင် ဆေးလိပ်ရောင်းနေသော လူငယ်ကလေးများကို တွေ့ရ၏။ ရန်ကုန်မြို့လယ် ရပ်ရှင်ရုံများမှ လူများ အန်ထွက်လာကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့လယ်သည် ဆူညံသွား၏။ ရှိရင်းစွဲ ဆူညံသံများကို လွှမ်း၍ဆူညံစေသော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော့်နား၌ မခံမရပ်နိုင်သောအသံများ ဖြစ်နေပါသည်။

စိမ်းနေပြီဖြစ်သော ရန်ကုန်ငွေကို နောက်ဆုံးခံစားလို၍ မြို့လယ်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်သည် ကျွန်တော့်အား စိမ်းကားစွာပင် နှုတ်ဆက်ပါ၏။ မည်သူကမျှ ဂရုမစိုက်၊ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် အားလုံး ရှုပ်နေကြတော့၏။

မီးရောင်တို့ တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော်လည်း ပျော်ရွှင်ဖွယ်မဟုတ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်။ သီချင်းသံများ ကြားနေရသော်လည်း သာယာနာပျော်ဖွယ်မဟုတ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်။

ကျွန်တော် စိတ်ညစ်လာသည်။ အေးချမ်းငြိမ်သက်သော တောဘဝကို အောက်မေ့မိသည်။ ကျွန်တော် တောသားပါ။ တောဘဝ၏ သန့်ရှင်းကြည်လင်ခြင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းခြင်း၊ ရိုးသားဖြူစင်ခြင်းများကို ကျွန်တော် တမ်းတမိသည်။ ဤသို့နှင့် ငယ်ဘဝဆီသို့ စိတ်အစဉ် ပျံ့လွင့်သွားသည်။

မိုးသင်းနံနှင့်အတူ ကန်သင်းဘေးက ငှပ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ကျွန်တော်ရှိနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တအိအိမြည်နေသော ဘုတ်ငှက်အော်သံကို ကြားလိုက်ရ၊ မကြားလိုက်ရ။ လေမင်းသားလေးနှင့် ပျိုးပင်ပျိုမတို့ နှစ်ပါးသွားအကသည် မျက်စိကြည်အေးစရာ ဖြစ်နေသည်။ သိတောင်မိငှက်က သီချင်းဆိုသည်။ ပုစဉ်းရင်ကွဲကလေးများ တယောထိုးနေကြသည်။ သာယာနာပျော်ဖွယ်။

အရှေ့တောင်ဘက် တစ်ခေါ်လောက်သာသာတွင် ကျည်းပင်ယာ ရှိသည်။ ထိုယာစပ်တွင် အုံ့ဆိုင်းညှို့မိုင်းသော ကျည်းပင်ကြီးတစ်ပင် ထီးထီးမားမား ရပ်နေသည်။ ထိုအပင်ကြီးကို အစွဲပြု၍ ကျည်းပင်ရွာဟု ခေါ်တွင်ကြခြင်းဖြစ်မည် ထင်သည်။

ကျည်းပင်အခြေတွင် ကတွတ်ပေါက်တစ်ခု ရှိသည်။ ကတွတ်ပေါက်နားတွင် ဗျိုင်းတစ်ကောင် ရှိ၏။ ကတွတ်ပေါက်နှင့် ခဲတစ်ပစ်လောက်တွင် ကျွန်တော်ရောက်နေသည်။ ဗျိုင်းသည် လည်တံရှည်၏။ ကျွန်တော်လည်း လည်တံရှည်နေပြီဟု ထင်မိသည်။ ဗျိုင်းသည် ကတွတ်ပေါက်မှ ငါးလာစောင့်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျည်းပင်ယာသို့ ပျိုးနုတ်လာမည့် မငြိမ်းသာကို စောင့်နေပါသည်။

မငြိမ်းသာက မနက်စောစော ကျည်းပင်ယာသို့ လာခဲ့ရန် မှာလိုက်ကြောင်း မနေ့ညနေက မြငွေ ဝင်ပြောသွားသည်။ ကျွန်တော် လာရောက်ပြီးတွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

လင်းမြီးဆွဲငှက်ကလေးများပင်လျှင် နွားကျောင်းရန် ရောက်လာကြပြီ။ မြငွေနှင့် နွားမအုပ်သည် ရွာအနောက်ထိပ်ခန့်လောက်သာ ရှိကြဦးမည်။

ကျွန်တော့်မငြိမ်းသာတစ်ယောက် ထမင်းရည်ငွဲ့နေသည်လား၊ ထမင်းအိုးပင် နှပ်နေသည်လား၊ သို့တည်းမဟုတ် ဆန်ဆေးနေတုန်းပဲလား ကျွန်တော် မခန့်မှန်းတတ်ပါ။ ရွာဘက်သို့ ကျေးတစ်ကောင် ဖြတ်ပျံသွားသည်။ ကျွန်တော်စောင့်နေကြောင်း မငြိမ်းသာကို ပြောပေးရန် မှာလိုက်ချင်သည်။

ပြက်ခရွေတောင်ပေါ်တွင် ရောင်နီဖြာစပြုပြီ။ တောင်၏ အရှေ့ဘက်တွင် နေမင်းကြီးရှိကြောင်း သိနေသည်။ ကျည်းပင်အောက်မှ ဗျိုင်းငှက်သည်ပင် အစာဝ၍ ဌာနေပြန်ချေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ငှပ်ပင်အောက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မငြိမ်းသာကိုမူ အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရသေးပါ။

ကျွန်တော် စိတ်မရှည်ချင်တော့ပါ။ ကန်သင်းဘေးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ နေလုံးကြီးသည် ပြက်ခရွေတောင်ပေါ်တွင် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် လင်းလက်နေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ပုတတ်ကလေးတစ်ကောင်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ပုတတ်လိုက်ဖူးသည်ကို သတိရမိသည်။ ကျွန်တော်ရယ်၊ အေးသောင်ရယ်၊ ဘိုနီရယ်၊ စံဝရယ်၊ ပျော်စရာကောင်းသည်။

ရွာအရှေ့ဘက်ကုန်းပေါ်တွင် ပုတတ်ပေါသည်။ ဘိုနီနှင့် စံဝက တွင်းဝမှ တုတ်နှင့်ထိုးသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အေးသောင်က ဂယ်ပေါက်က စောင့်နေကြသည်။ ပုတတ်ထွက်လာလျှင် ဝိုင်းရိုက်လိုက်ကြသည်။ ပုတတ်လေးတွေ နီကျင်ကျင်ရယ်၊ နွယ်ကြိုးရှည်နဲ့သွယ်။

အိမ်ပြန်ကြ။ ပုတတ်ကို ချင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူနိုင်အောင် ထောင်း၊ ကြွပ်ကြွပ်ပါအောင် ကြော်၊ မွှေးလိုက်တဲ့အမွှေး၊ မြိန်လိုက်တဲ့အမြိန်ဟာလည်း တစ်စလယ်ချက်တောင် ကုန်မည်ထင်သည်။

ကျွန်တော်က ပုတတ်ထောင်းကို ကြိုက်သလောက် မငြိမ်းသာက ပုတတ်ကို ကြောက်သည်။ ထို ပုတတ်ကိစ္စကြောင့် မငြိမ်းသာ ကျွန်တော့်ကို စကားမပြောဘဲ ၁၀ ရက်ခန့် စိတ်ကောက်ဖူးသည်။

အေးသောင်နှင့် မငြိမ်းသာတို့ မောင်နှမတော်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် အေးသောင်ကို အကြောင်းပြကာ မငြိမ်းသာတို့အိမ်သို့ ခဏခဏ သွားတတ်သည်။ တစ်နေ့ အေးသောင်လည်းမရှိ၊ အိမ်ကလူကြီးများလည်း မရှိ။ မငြိမ်းသာ ဆန်ပြာနေသည်။ ကျွန်တော် မနက်က စည်းရိုးထဲမှရခဲ့သော ပုတတ်ကို မငြိမ်းသာပြာနေသော ဆန်ကောထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ရာ ဆန်ကောမှောက်သွားလောက်အောင်အထိ မငြိမ်းသာ ထိတ်လန့်သွားသည်။

ကျွန်တော် လန့်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် တစ်စုံတစ်ယောက် လာရပ်နေသည်ကို ရုတ်တရက် သတိပြုမိသည်။ ရှည်လျားသော အတွေးစသည်လည်း ပြယ်ကုန်ကြပြီဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုမောင် ရောက်နေတာကြာပြီလားဟင်”

“ငါ ပြန်တော့မလို့”

“ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြန်ချင်နေလို့”

"ငြိမ်းသာ ရောက်လာပြီပဲ"

"ဒါပေမဲ့ ပြန်မယ်"

"ဒါလောက်တောင် ဖြစ်နေလိုက်တာ"

"ဒါလောက်တောင် ဘာလို့နောက်ကျတာလဲ"

"ဘာလဲ.. ကျွဲမြီးတိုနေပြီပေါ့"

"ကျွဲမြီးတိုတာ မဟုတ်ပါဘူး.. ပုတတ် အမြီးတိုတာပါ"

စောစောက ကျွန်တော် ခဲနှင့်ထုလိုက်၍ အမြီးပြတ်သွားသော ပုတတ်မြီးတိုကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

"ကြည့်စမ်း.. အစ်ကိုမောင် သိပ်ရက်စက်တာပဲ၊ သနားစရာ"

"နင် ငါ့ကို ရက်စက်တာလောက် သနားစရာ မကောင်းပါဘူး"

"ကဲပါ.. စကားတတ်တိုင်း ပိုမနေပါနဲ့၊ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောပြီးပြန်၊ နောက်က အစ်မတို့၊ အေးသောင်တို့ လိုက်လာကြလိမ့်မယ်"

"နောက်နှစ်လလောက်ဆိုရင် ဝါဝင်တော့မယ်"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ငါ တကယ်ပြောတာ၊ နင့်ကိုငါ ချစ်တယ်ဟာ.. ငါ ဒီလိုကြီး မနေချင်တော့ဘူး"

"ဒီလိုကြီး မနေချင်ရင် ကင်းမြီးကောက်ထောင်နေလေ"

"မနောက်နဲ့ဟာ.. နင့်ကို ငါ လက်ထပ်ချင်ပြီ"

"အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

"နင့်အိမ်ကိုရော၊ ငါ့အိမ်ကိုရော ဖွင့်ပြောလိုက်ကြရအောင်ဟာ.... ပြီးတော့ သူတို့ စီစဉ်ခိုင်းတာပေါ့"

"လွယ်လိုက်တာ အစ်ကိုမောင်ရယ်"

"အေးလေ.. လွယ်လို့ ပြောနေတာပေါ့"

"အို.. ဒုက္ခပါပဲ၊ မလွယ်လို့ ပြောနေတာပေါ့"

"ဘာလဲ.. အမေက ငယ်သေးတယ်တဲ့လား"

"အမေက မဟုတ်ဘူး.. အဘကရှင့်.. အဘက.."

“နင့်အဘကို ငါ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး.. အဘက သဘောတူမှာမူတ်ဘူးတဲ့”

“မူတ်ဘူးတဲ့ဆိုတော့.. ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ”

“အေးသောင်က”

“ဟင်.. အေးသောင်က ကိုယ့်အကြောင်း သိလို့လား”

“နည်းနည်းပါးပါး ရိပ်မိတာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ သဘောမတူတာတဲ့လဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး.. သူမေးကြည့်လေ”

“ဟာ.... ဘယ်ကောင်းမလဲဟ”

“မကောင်းလည်း မမေးနဲ့ပေါ့၊ ဟိုမှာ.. သူတို့လာနေပြီ.... ငြိမ်းသာ သွားတော့မယ်”

ကျွန်တော် စကားစရာနေစဉ်မှာပင် မငြိမ်းသာ ကျည်းပင်ယာစပ်သို့ ရောက်နှင့်နေပြီ။ ပြောစရာစကားများ ကျန်သေးသည်။

ပြောချင်တာတွေ ပြည့်နေသည်။ လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆို့နေသောစကားများ ရှိနေသည်။ ကျန်နေသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် အခြေအနေသည်လည်းကောင်း၊ အချိန်အခါသည်လည်းကောင်း ကျဉ်းကျပ်ခက်ခဲခြင်း မရှိပါ။ သို့ပါလျက်နှင့်လည်း တွေ့မိကြတိုင်း ဤမျှပေါ့တန်သော စကားများဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လွန်ကြသည်။

ကောက်မစိုက်ရမီ ရေသွင်းထားသော လယ်ပေါ်သို့ လေရှုပ်တိုက်ပြေးသွားသည်နှင့် တူစွာသည်။ အလယ်ရိုးမကိုဖြတ်၍ ပြက်ခရွေတောင်ခြေမှ ဝါးတောကိုတိုး၍ ရွာတောင်ဘက်မှ ပေါက်ချောင်းကိုကျော်၍ တိုက်လာသောလေသည် ကျည်းပင်ယာတောမှ လယ်ပြင်ကို ရှုပ်တိုက်ပြေးသွားသည့်အခါ ပေါ်ယံရေပြင်လွှာသည် အနည်းငယ်မျှလောက်သာ ခဏတာမျှ လှုပ်ခတ်လေသည်။ ပြီးတော့လည်း သင်ဖြူးခင်းထားသလို မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသည်။

ကျွန်တော် လေးနက်ချင်သည်။ အဓိပ္ပာယ်ရှိချင်သည်။ တန်ဖိုးထားချင်သည်။ မငြိမ်းသာနှင့် မတွေ့မီတော့ တွေ့သည့်အခါမှာ ပြောမည့်စကားများ၊ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်း တိုင်ပင်စရာများ၊ အကြီးအကျယ် စီမံကိန်းချထားပါလျက် တွေ့ကြတော့ ရေပေါ်ရှုပ်တိုက်ပြေးသည့် လေကလေးလိုပဲ ဖြစ်ရသည်။

ကျည်းပင်ယာသို့လာသော လမ်းခွဲအဆုံးတွင် လှည်းလမ်းဆုံ ရှိသည်။ ရွာဘက်သို့ သွားသောလမ်း၊ ဗောဓိတစ်ထောင်ကျောင်းသို့ သွားသောလမ်းနှင့် မြို့သို့သွားသောလမ်းတို့ ဆုံကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အေးသောင်၊ ဒေါ်ပုတုတို့လည်း ဤနေရာ၌ ဆုံမိကြသည်။ ကျွန်တော် ကျည်းပင်ယာဘက်မှ ဆင်းလာသည်ကို အေးသောင် မြင်သွားဟန်တူသည်။ ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်၍..

“ငမောင်.. ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ပုတတ် လာလိုက်တာပါကွာ”

“ဟ.. မင်းပုတတ်လိုက်တာကလည်း ငါတို့တောမှာလာပြီး လိုက်ရတယ်လို့၊ ဘယ့်နယ်.. ရခွဲလား”

ပြီးစစ သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် အနေကျုံ့မိသည်။ ဣန္ဒြေပြန်ဆယ်လိုက်ရင်း....

“ရပါတယ်ကွာ.. တစ်ကောင်တည်းရယ်.. ဒီမှာ..”

ကျွန်တော့်ပုတတ်ကိုကြည့်၍ ဒေါ်ပုတု အံ့သြသွားဟန်ရှိသည်။

“နင့်ပုတတ်ကလဲ အမြီးပြတ်လို့ပါလား”

“ဟုတ်တယ် အရီးပု.. ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးတာနဲ့ ဖြတ်ပြီး မီးဖုတ်စားလိုက်တာ”

သူတို့ထံမှ စကားတစ်ခွန်းတစ်လေမှ ထွက်မလာမီ ကျွန်တော် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာမိသည်။ ကျွန်တော့်စကားကို အေးသောင် သဘောပေါက်ကောင်းပေါက်မည် ဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်ပုတုတစ်ယောက်တော့ ကျွန်တော့်စကားကို နားရော မျက်စိပါ ချာလည်လိုက်၍ ကျန်ရစ်မည်မှာ သေချာသည်။

ကျွန်တော်တို့မျိုးရိုးသည် တောင်သူလယ်လုပ် ဓားမခုတ်မျိုးရိုး ဖြစ်ပါသည်။ ဘေးဘိုးဘီဘင်ကတည်းက တောင်သူအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော့်အဘိုးလည်း တောင်သူကြီးဖြစ်သည်။ အဖေလည်း တောင်သူလယ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ကျွန်တော်ကျပါမှ တောင်သူမဟုတ်၊ တောင်သူအလုပ် မလုပ်နိုင် ဖြစ်ရသည်မှာ အံ့ဖွယ်ရာတစ်ပါးဟု ထင်မိသည်။

ကျွန်တော်သည် တောင်သူအလုပ်နှင့် စိမ်းသူတော့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ် အစ်မရှိစဉ်က (ကျွန်တော်တို့အညာတွင် အမေကို အစ်မဟု ခေါ်ပါသည်) ပေါင်းနတ်လိုက်ဖူးသည်။ ဝါကောက်လိုက်ဖူးသည်။ ပျိုးနတ်လိုက်ဖူးသည်။ လိုက်ပင် လိုက်ရသော်လည်း မည်မည်ရရတော့ မဟုတ်။ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ခဏတစ်ဖြုတ်လောက်တော့ လုပ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ပုစွန်လုံးလိုက်နှိုက်၊ ဖားလိုက်ရိုက်နှင့် တစ်နေ့တာ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။

အစ်မနှင့် တောလိုက်ရသည်ကိုပင် ပျော်စရာဟု ထင်ခဲ့မြင်ခဲ့ရသည့် ဘဝ၊ မဖြစ်ညစ်ကျယ်ဘဝ၊ ထိုဘဝတို့သည် လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ကျော်ကျော်ခန့်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ။ အစ်မဆုံးသည်ပင် ရှစ်နှစ်မက ရှိလောက်ပြီထင်သည်။

ကျွန်တော့်ကို ဖျက်ဆီးသူမှာ အဖေဟု အစ်မရှိစဉ်က မကြာခဏပြောသံ ကြားဖူးသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် အဖေနှင့်အစ်မ မကြာခဏ စကားများကြသည်လည်း တွေ့ဖူးသည်။ အစ်မက မိရိုးဖလာလုပ်ငန်းဖြစ်သော တောင်သူအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်စေလိုသဖြင့် တောင်ယာလယ်တောနှင့် ရင်းနှီးစေရန် ငယ်စဉ်ကတည်းက တောသို့ ခေါ်ခေါ်သွားလေ့ရှိသည်။

အစ်မဆန္ဒက ကျွန်တော့်ကို တောင်သူလယ်သမားတစ်ဦးသာ ဖြစ်စေလိုသည်။ ဤသည်ကို အဖေက မကြိုက်။ ပင်ပန်းသော တောင်သူအလုပ်ကို မလုပ်စေချင်။ သူတို့သည် အစဉ်အဆက်က ပညာမဲ့ခဲ့၍သာ ဤအလုပ် လုပ်ကြရသည်။ ကျွန်တော့်အလှည့်တွင် ပညာတတ်မြောက်အောင် သင်ပေးကာ လမ်းရိုးဟောင်းမှ ခွဲထွက်စေရမည်ဟု ကြိုးဝါးထားသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို တောမလိုက်ရဟု ပညတ်သည်။ ပညာသာ ကြိုးစားစေသည်။ သူလိုချင်သောပုံစံများ သွင်းသည်။ သို့စဉ်လျက် တော၌သာမွေ့လျော်သော ကျွန်တော်သည် တစ်ခါတစ်ရံ အဖေမသိစေဘဲ သူငယ်ချင်းများနှင့် တောကစားထွက်မိအောင် ထွက်လိုက်သေးသည်။ မသိသေး နေသေးရော၊ သိလိုက်လျှင်ကား မလွယ်။

အဖေသည် ရိုက်နှက်ခြင်းအရာ၌ ရက်စက်သည်။ သုံးလေးရက် နာလန်မထူနိုင်အောင် ရိုက်တတ်သည်။ သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်လေးတန်းအောင်တော့ အစ်မဆုံးရှာသည်။ စိတ်ပျက် လက်လျှော့သွားခြင်းသဘော ဖြစ်မည်ထင်သည်။

အစ်မသည် သူဖြစ်စေလိုသောပုံစံ၊ သူမြင်လိုသော အမြင်မျိုး ကျွန်တော့်မှာ ရှာမတွေ့တော့သောအခါ ခရုဆန်ကျွတ်လိုဖြစ်နေသော မျှော်လင့်ခြင်းကင်းမဲ့သည့် သူ့ကိုယ်သူ မရဏမင်းထံ အပ်နှံလိုက်ခြင်းဖြစ်မည် ထင်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ အစ်မကို ဤသဘောပဲ မြင်မိသည်။ အစ်မသည် သန်တုန်းမြန်တုန်း၊ အရွယ်ကောင်းတုန်း၊ လယ်တောဆင်းနိုင်သေးသည်။ အိမ်မှုတာဝန် မလစ်ဟင်းစေရန် ထမ်းဆောင်နိုင်သေးသည်။ ဝါဖတ်ပိုင်းငင် ရက်ကန်းစင်ကိုပင် ဝင်ထိုင်နိုင်သေးသည်။ လောကတာဝန်၊ လူ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရန် အင်အားများ ရှိနေပါသေးလျက်နဲ့ အစ်မဆုံးရသည်ကို ကျွန်တော် နှမြောပါသည်။

အဖေသည် အစ်မဆုံးသွားသည့်နောက်ပိုင်းတွင် အလုပ်ကြိုးစား၍ လုပ်သည်။ နောက်အိမ်ထောင်ပြုရန် ကိစ္စကိုပင် ထည့်စဉ်းစားဟန်မတူ။ ကျွန်တော့်ပညာရေးအတွက် သူ့စွမ်းအားကို အပြင်းအထန် အသုံးချလေတော့သည်။

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်လည်း ၁၀ တန်းအောင်၍ တက္ကသိုလ်သို့ပင် ရောက်နေပြီဖြစ်လေသည်။ အဖေလည်း အိုမင်းမစွမ်းရှိပြီ မဟုတ်သည့်တိုင် လောင်စာမဲ့သောစက်သဖွယ် မလည်ပတ်နိုင် ဖြစ်ရပြီ။ အားအင်ကုန်ခန်းပြီး အရိုးပြိုင်းပြိုင်းကျပြီ။ ကိုကြီးလှမောင်ကို ခေါ်၍ခိုင်းရသည့် ဘဝကို ရောက်နေရသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုကြီးလှမောင် နွားစာစဉ်းနေရာသို့ မယောင်မလည် သွားရပ်နေမိသည်။ စကားမရှိ စကားရှာ၍ပြောရန်လည်း ခက်လှအောင် စကားနည်းသည့်လူမျိုး ဖြစ်သည်။ အလုပ်သာ တွင်တွင်လုပ်နေတတ်သောလူမျိုး ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်က စကား စပြောလျှင်ပင် တအင်းအင်း လုပ်၍သာ စကားပြန်သည်။ ကျွန်တော်မို့လို့ အင်းလိုက်ဖော် ရသေးသည်။ တချို့ဆို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နားပင်းသောလူလို လုပ်နေတတ်သည်။

“ကိုကြီးလှမောင်.. အဖေဘယ်သွားလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ဟင့်အင်းဆိုတာ မသိဘူးလို့ ပြောတာလား”

“အင်း”

ရော.. ခက်ပြီ။ သည် အင်းနှင့် ဟင့်အင်းဆိုသော စကားများဖြင့် ကျွန်တော်သိလိုသော အကြောင်းအရာများကို လိပ်ပတ်လည်အောင် မည်သို့မျှ ဆက်စပ်အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူ၍မရဟု ထင်သည်။ ကိုကြီးလှမောင်သည် ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးကာ ကျွန်တော့်ထက် အတွေ့အကြုံများ ရှိသည်။

ကျွန်တော်က ကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်မှသာ ရွာရောက်သည်။ သူက ရွာကလွဲ၍ ဘယ်မှသွားလေ့ရှိသူ မဟုတ်။ အလုပ်နှင့်သာ အချိန်ကုန်တတ်သည်။ ကျွန်တော့်ထက် ရွာအကြောင်း ပိုသိမည်။ ကျွန်တော့်ထက် မငြိမ်းသာတို့ အသိုင်းအဝိုင်းအကြောင်း ပိုသိမည်။ ကျွန်တော် သိချင်သည်မှာလည်း မငြိမ်းသာတို့အကြောင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုကြီးလှမောင်.. နွားစာစဉ်းပြီးရင် အလုပ်ပြီးပြီလား”

“အင်း”

“ကျွန်တော် စကားနည်းနည်းပြောချင်လို့”

“အင်း”

“ဟာ.. ခင်ဗျားအင်းကြီးကလည်း အင်းပဲ အင်းနိုင်လွန်းတယ်”

“ဘာလဲကွ.. ဖိုးမောင်ရ၊ ငါက အင်းမလိုက်လို့ ဘယ်နှယ်ပြောရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်သိချင်တာလေးတွေ မေးချင်လို့”

“မင်းသိချင်တာ ငါမသိရင်ကောကွာ”

“ခင်ဗျားသိပါတယ်ဗျာ.. ခင်ဗျားသိတာ မေးမှာပါ”

“ဘာလဲ.. ပေါက်ချောင်းတောင်ဘက်က မင်းတို့လယ်တွေအကြောင်းလား”

“ဘယ်ကလာ ကျွန်တော်တို့လယ်တွေအကြောင်းရမှာလဲ၊ မငြိမ်းသာအကြောင်း မေးမလို့ဗျ”

“ရွာအရှေ့ပိုင်းက ဦးဘသွင်သမီး ငြိမ်းသာလား”

“ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်၊ သူ့အကြောင်း သိချင်လို့”

“ဘာလဲ.. မင်းက ကောင်မလေးကို ကြိုက်နေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး.. သူ့အကြောင်း သိချင်လို့ပါ”

“သိချင်မနေနဲ့.... ကောင်မလေးက အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာ”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့.. ကောင်မလေးက ကိုရင်ဂျမ်းနဲ့ ယူတော့မှာ”

“ဟာဗျာ.. ကိုကြီးလှမောင်ကလဲ.. ကိုရင်နဲ့ ယူရမယ်လို့.. နောက်မနေစမ်းပါနဲ့”

“ဟ.. ဘာလို့နောက်ရမှာလဲ ဖိုးမောင်ရ.... တကယ်ပြောနေတာ၊ ကိုရင်ဂျမ်းဆိုတာ ကိုရင်ကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူခင်ဗျ၊ တို့ရွာက ကိုရင်ဂျမ်းလို့ပဲ ခေါ်တယ်၊ ဘုန်းကြီးပျံ ရတုပိုဒ်စုံတို့၊ ဒိုးပတ်သီချင်းတို့ ရေးရေးပေးတဲ့ ဟိုကျောင်းဆရာ ညီညီတုတ်တုတ်ကလေးကွာ”

“.... အဲဒါ လူကြီးချင်း စကားပြောပြီးပြီ ကြားတာပဲ၊ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမယ်တော့ မသိဘူး၊ ဒီဆရာလေးက တော်ပါတယ်၊ သစ်ညီပင်အရှေ့ဘက် တေက္ကံရွာကပဲ၊ တို့ရွာကို ချစ်တယ်၊ စေတနာလည်း ထားတယ်၊ သာရေး၊ နာရေးကိစ္စတွေမှာတောင်....”

အင်မတန်စကားနည်းသူ၏ ဤမျှရှည်လျားလှစွာသော စကားကြော့မဆုံးမီ ကျွန်တော် သူ့အနားမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ကိုကြီးလှမောင် ပြောကျန်မည့် စကားများနှင့် လွတ်ရာကျွတ်ရာ၊ ဝေးရာ၊ မကြားနိုင်သောနေရာ။ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သည်။ ပြန်ထွက်သည်။ သောက်ရေအိုးစင်နား ရောက်သည်။ ရေခပ်သည်။ မသောက်ဘဲ သွန်ပစ်လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်သည်။ ပြန်ထသည်။ ဆောက်တည်ရာမရ ဆိုသည်မှာ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းကိုခေါ်မည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေသည်။ အူနုကျွဲခတ်သည်ဆိုသော ဝေဒနာမျိုး ဖြစ်မည်ထင်သည်။ တစ်ခါဖူးမျှ မခံစားခဲ့ရဖူးသော အချစ်ဝေဒနာကို မြိန်ရေယှက်ရေ ခံစားရပြီဟု ထင်သည်။

ရင်ထဲမှာလည်း ပူနေသည်။ အပြင်မှာလည်း ပူနေသည်။ နေသည် ထန်းတစ်ဖျားခန့် ရှိပြီ။ တစ်စတစ်စ အပူတိုးကာ မွန်းတည့်ချေတော့မည်။ ကျွန်တော် မီးဖိုထဲ ဝင်မိပြန်သည်။ ပူနေသည်။ မီးဖိုထဲမှာ ရှားမီးကျိုးခဲများသည် ရဲရဲတောက် ပူနေသည်။ ကျွန်တော်စောစောပိုင်းက ကင်ထားခဲ့သော ပုတတ်မြီးပြတ်ကလေးပင် ပူအားကြီး၍ မီးကျွမ်းနေလေပြီ။

ကျွန်တော် မငြိမ်းသာကို ချစ်သည်။ သျှောင်ပေရူးအရွယ်လောက်ကတည်းက သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော် ၁၀ တန်းအောင်၍ မန္တလေးတက္ကသိုလ်သွားရမည် ဆိုသောအခါ မငြိမ်းသာ ငိုသည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။ ခွဲရတော့မည်ဆိုလျှင် အလိုလိုအားဖြင့်လည်း ပူပုပ်နန်းစေတတ်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ နားလည်သဘောပေါက်မိကြသည်။

ထိုအခါတွင် “ချစ်” ဆိုသော စကားလုံးကို မည်သူကမှ စတင်ဖော်ထုတ်သုံးစွဲခြင်း မပြုကြပါဘဲလျက် မေတ္တာ၏သဘောကို ကျွန်တော်တို့ နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ကြသည်။ ကြာတော့လည်း ပို၍

တွယ်တာလာကြသည်။ ပို၍ ခိုင်မြဲလာကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရိပ်တစ်ကြည့်ကြည့် ကြည့်နေချင်သည်။

မပြောဘဲနှင့် ကြားကြားနေရသည့် စကားလေးတွေ၊ မကြည့်ဘဲလျက် မြင်နေရသည့် မျက်နှာလေးတွေ၊ တစ်ညဝေးတာနှင့် ရက်ပေါင်းခုနစ်ရာ ဆွေးရတာတွေ စသည် စသည်တို့သည် ယခင်က သီချင်းထဲတွင်သာ ရှိနေကြသည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ပိုလွန်းသည်ဟု မြင်ခဲ့သည်။ ယခုမူ အပြင်ဘက်၌လည်း တကယ်ရှိနေကြောင်း နားလည်လာရသည်။ မပိုသည့်အပြင် လိုနေသေးသည်ဟုပင် မြင်မိသည်။ ဪ.. ချစ်ခဲ့မိပြီဆိုသော်လည်း မေတ္တာဆိုသောအရာမှာ အသေချေအနန္တ ကြီးမားကျယ်ပြောလှစွာသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်များတွင် မငြိမ်းသာက ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြိုမြဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျောင်းပိတ်ပြီဆိုသည်နှင့် ကျောင်းမှာ တစ်စက္ကန့်မျှပင် မနေချင်တော့။ ရွာသို့ ပြန်လာသည်။ မငြိမ်းသာနှင့် တွေ့ကြသည်။ စကားလက်ဆုံ ပြောမကုန်နိုင်ကြ။

ကျည်းပင်ယာတွင်လည်းကောင်း၊ ရွာတောင်ဘက်ပေါက်ချောင်းတွင် ရေခပ်ကြရင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဗောဓိတစ်ထောင်ကျောင်းတွင်လည်းကောင်း၊ ဟင်းရွက်ခူးကြရင်း၊ မှိုနတ်ကြရင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြေငွေမှတစ်ဆင့် အချိန်းအချက် ပြုလုပ်၍ မင်ဇယ်ပင်တောတွင်လည်းကောင်း၊ ချိုးငှက်ကလေးတွေလို ပျော်ခဲ့ကြသည်။ စာဝါလေးတွေလိုလည်း မြူးထူးခဲ့ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဆက်ရက်ငှက်များနယ် ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးသေးသည်။ ထိုစဉ်က စိတ်မချမ်းမြေ့စရာဆို မရှိ၊ ပျော်စရာအတိ ဖြစ်ဘိသည်။ သည်လိုနှင့် ကျွန်တော့်ဘဝလမ်းကြောင်းသည် တစ်စတစ်စနှင့် ခယောင်းမြေဆန်လာခဲ့သည်။

အဖေသည် ကျန်းမာရေးမကောင်း၊ မကြာခဏ ချူချာသည်။

တောင်သူအလုပ်ကို လှည့်၍ပင် မကြည့်နိုင်ရှာတော့။ ကိုကြီးလှမောင် တစ်ယောက်တည်းလုပ်၍ ရသော ယာထွက်သီးနှံတို့သည် အဖေဆေးဖိုးဝါးနှင့်ပင် မကာမိနိုင်အောင် ရှိသည်။ ထိုအခါ အဖေသည် ကျွန်တော့်ကျောင်းစရိတ်အတွက် လယ်မြေအချို့ကို ထုခွဲရောင်းချ၍ ဖူလုံစေလေသည်။ အဖေအစီအစဉ်ကို ကျွန်တော် သိရသောအခါ လက်လွန်ကုန်ပြီဖြစ်သည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါတော့။

အချစ်ခံထဲတွင် နစ်မွန်းနေသည့် ကျွန်တော်သည် အဖေကို ဥပေက္ခာပြုထားသည့်သဘောမျိုး သက်ရောက်နေသည်ကို ကျွန်တော် နှောင်းမှသိရသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ဘဝသည် ရေငတ်နေသော ရိုးပြတ်တောနှင့် တူစွာသည်။ နေပူဒဏ်ကြောင့် ပက်ကြားအက်၍ ခြောက်သယောင်းနေသော ရိုးပြတ်တောထဲတွင် စိမ်းစိမ်းလူလူရှိသော ကောက်ရိုးနွယ်ပင်ကလေးများကို ကြည့်၍ ကြည်မွေနေမိသည်။

တစ်ချိန်က ပင်လုံးညွတ်အိ မြေသို့ထိမျှ ပြိုးပြည့်ဝေဆာစွာ သီးပွင့်ပေးခဲ့ကြသော စပါးပင်များကို ကျွန်တော် မေ့လျော့နေခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။ ရိုးပြတ်များကို အကျည်းတန်စွာပင် မြင်နေမိသည်။ ထိုအမြင်သည် လွဲမှားသောအမြင် ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် မြင်မိသည့်အချိန်သည် ကျွန်တော် ဒုတိယနှစ် တက်နေသောအချိန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ဘဝလေးတိုင်စင်သည် လေတိုး၍ ယိုင်နဲ့ခွဲရလေသည်။ မုန်တိုင်းမထန်သေး၍ ပြိုလဲပျက်စီးခြင်း မရှိသေးရကား ကျွန်တော့်နှောင်တသည် နှောင်းနှောင်တ မဖြစ်သေးတန်ရာ၊ နှောင်တရသော၊ အမှားကိုသိသော အချိန်သည် အချိန်ကောင်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်သားထားဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အဖေနှင့် ကိုကြီးလှမောင်ထံ စာရေးလိုက်သည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ကျွန်တော် ရွာပြန်လာမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ မန္တလေးဘက်တွင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် အလုပ်လုပ်ရန် စီစဉ်ထားကြောင်း၊ ကျွန်တော့်အတွက် ငွေပို့မပေးတော့ရန်၊ အဖေကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ရန်၊ အခြေအနေ အကျိုးအကြောင်းကို ကျွန်တော့်ထံ မကြာမကြာ စာထည့်ရန် စသည် စသည်ဖြင့်။

၎င်းနောက် ကျောင်းပိတ်သောရက်များတွင် ကျွန်တော် ရွာသို့မပြန်တော့ပါ။ ဗုဒ္ဓသာသနာပြုကျောင်းထဲမှ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်တွင် နေသည်။ အလယ်တန်းကျောင်းသားလေးများကို ကျူရှင်လိုက်ပြသည်။ ဤသည်ပင်လျှင် ဘဝအစဟု မှတ်ထင်ရသော် ကောင်းအံ့ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရေစုန်ခရီးတွင် လှေကြုံစီး၍သာ အင်အားမစိုက်ပါဘဲ ရေသာခိုဘဝကို သာယာနှစ်မျောနေခြင်း ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ရသည်။ နွားခြေရာခွက်ထဲမှ ရေကို ကျယ်ပြောလှစွာသည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ နဖူးတွေ့ခွားတွေ့ ကြုံရသောအခါ သက်လုံကောင်းဖို့ မနည်းကြိုးစားရသည်။ ဘဝရေဆန်ခရီးမှာ လက်ပန်းကျမတတ် လှော်ခတ်ရပါသည်။ နွားခြေရာခွက်ထဲမှ ရေသည် ဘဝပင်လယ်ပြင်နှင့်စာသော် မြူမှုန်မျှပင် မရှိပါတော့ချေ။

တစ်ချိန်က ကျွန်တော်သည် ရေစုန်ခရီးကို စောင့်ခဲ့ရသည်။ ပိုလျှံနေသော အချိန်တို့ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ဖြုန်းတီးခဲ့သည်။ ယခု ကျွန်တော့်ကို အချိန်က စောင့်နေသည်။ အချိန်တိုင်းမှာ အလုပ်ရှိနေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အားလပ်ချိန်ဆို၍ အိပ်ချိန်နှင့် ထမင်းစားချိန်လောက်သာ ရှိခဲ့သည်။

အချိန်တန်ဖိုးကို နားလည်လာရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ငြူစုပြစ်တင်သော မငြိမ်းသာစာများကိုပင် ပြန်လည်ဖြေကြား မရေးသားနိုင်သည်အထိ ဖြစ်ရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ အစကတည်းက မငြိမ်းသာ နားလည်သဘောပေါက်ရန် စာရှည်တစ်စောင် ရေးထည့်ဖူးသည်။ မငြိမ်းသာ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ထားသည်ဟု ယူဆသည်။

ကိုကြီးလှမောင်ထံမှ အဖေကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်လာကြောင်း စာရသည့်အခါ ကျွန်တော် ဝမ်းသာရပါသည်။ ရွာလူကြုံများလည်း ကျွန်တော့်ထံ မကြာခဏ ရောက်တတ်ရာ အဖေဖို့ လိုအပ်တာလေးများ ဝယ်ပေးလိုက်နိုင်သည်။ မငြိမ်းသာအတွက်လည်း ချစ်သက်လက်ဆောင်လေးများ ပါးလိုက်နိုင်သည်။

"သို့..

အစ်ကိုမောင်ရှင့်..

ငြိမ်းသာ စာရေးလိုက်ပါတယ်"

ဆိုသည့် ရိုးလွန်းသည့် အရေးအသားသည်ပင် ကျွန်တော့်အတွက် မရိုးနိုင်အောင် ဖတ်ဖြစ်သည့် စာကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။

"ငြိမ်းသာ အစ်ကိုမောင်ကို အမြဲသတိရပါတယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ပေါက်ချောင်းကြီးချောင်း ရေလျှံတယ် အစ်ကိုမောင်၊ စံဝတို့ ထင်းအတော်များများ ရလိုက်ကြတယ်၊ ငြိမ်းသာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ သူတို့က ဆင်းရဲတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါတောင် ဦးလေးခ ထင်းဆယ်ရင်း လက်ကို ထင်းညှပ်သွားသေးတယ်၊ ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ စံဝက အဖေ လက်ခိုက်မိလို့သာပေါ့တဲ့၊ နို့မို့ရင် ဒီထက် ထင်းပိုရတယ်တဲ့၊ တော်တော် လောဘကြီးတယ်နော်၊ ဒီနှစ် စိန်မာဒင်တို့ ကတယ်၊ အစ်ကိုမောင်တို့ မန္တလေးက ပြုံးချိုအငြိမ့်လည်း ကတယ်၊ မယ်စံတို့ မိလှတို့များ ခုနစ်ညစလုံး မိုးအလင်း သွားကြည့်တယ်၊ အစ်ကိုမောင်က ပြန်မလာတော့ သူတို့ပျော်သလို ငြိမ်းသာမှ ပျော်လို့မရဘဲ"

မငြိမ်းသာသည် ရိုးသားသည်။ တောသူပီပီ သဘောဖြူအူစင်းသည်။ ဖွဲ့နွဲ့သီကုံး မရေးတတ်။ သူ့စာများထဲတွင် အညုအခရာများ မတွေ့ရ။ မာယာများ မတွေ့ရ။ ပရိယာယ်များ မတွေ့ရ။ မေတ္တာ၏ အငွေ့အသက်များကိုတော့ ထိတွေ့ခံစားရပါသည်။

မိုးရေစက်များသည်သာ အေးမြသည်မဟုတ်ပါ။ အငွေ့အသက်တို့ပါသော မိုးသင်းနံ့ကလေးသည်လည်း အေးမြသောသဘော ဆောင်ပါသည်။

မငြိမ်းသာ၏ကိုယ်ပွား စာလွှာကလေးများသည်လည်း ကျွန်တော့်ရင်ဝယ် အေးမြစေပါသည်။ အမောပြေစေပါသည်။

မယ်ဇယ်ပင်များသည် မိုင်းညိုအုံ့ဆိုင်းနေသည်။ မယ်ဇယ်တောစပ်မှ မီးကျွမ်းသစ်ငုတ်တို့သည် အကျည်းတန်စွာ ရပ်နေသည်။ စာဝါကလေးများ အစာရှာထွက်သွားကြသဖြင့် မယ်ဇယ်တောသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေလေသည်။

အိပ်ရာထနောက်ကျတတ်သော ချိုးလင်းပြာ တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စသာ တစ်ခါတစ်ရံ အတောင်ရိုက်ခတ်သံ ကြားရသည်။ ကျွန်တော့်ရင်သည်လည်း တဖျတ်ဖျတ် ခုန်၍နေမည် ထင်သည်။ ပြောစရာစကားများကလည်း ခါတိုင်းလို ရင်နှင့်အပြည့် ရှိသည်။

သည်အခါ ပြောရန်စကားများသည် အရေးပါအရာရောက်သော စကားများ ဖြစ်ရမည်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ ခါတိုင်းလို ရေပေါ်ရှုပ်တိုက်ပြေးသွားသော လေကလေးလို မဖြစ်ရန် သတိထားရမည် ဖြစ်သည်။

ပထမဦးဆုံး သတိထားမိသည်က မငြိမ်းသာ၏ ရိုးသားဖြူစင်သော အလှကိုပင် ဖြစ်သည်။ မယ်ဇယ်ပင်ခြေတွင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်နေသော မငြိမ်းသာသည် ကျွန်တော့်ကို ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်နေသည်။ သည်အကြည့်မျိုးကြောင့် ကျွန်တော် ရင်ခုန်ခဲ့ရပေါင်း များပါပြီ။

လွဲလွဲကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတို့တွင်လည်း ညှို့ငင်ဖမ်းစားတတ်သော အင်အားများ မတွေ့ရ။ ဖြောင့်တန်းသော နှာတံစင်းစင်းကလေးတွင်လည်း စဉ်းလဲတတ်သောသဘော မတွေ့။ မထူမပါးရှိသော စင်ရော်တောင်မျက်ခုံး တို့သည်လည်း ရိုးသားခြင်းအမှု ရှိကြသည်။

ကျွမ်းကျင်သောလေးသမား၏ လေးကောင်းသဏ္ဌာန် အနေအထားမှန်စွာသော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး၌လည်း မူယာမာယာများသော ပလီပလာစကားတို့ ဆိုတတ်သည့်အသွင် မရှိပါ။ သို့သော် မငြိမ်းသာကို အပြစ်ဆိုရမည်၊ အပြစ်တင်ရမည်ဟု ဤနေရာသို့ လာရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ကိုမူ ကျွန်တော် သတိလက်လွတ်မဖြစ်ပါ။

မငြိမ်းသာ မျက်လွှာချခိုက်နှင့် ကြုံကြိုက်စွာ ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“အစ်ကိုမောင်.. ငြိမ်းသာကို ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“ငါပြောမယ့်စကားကို နင်သိပြီးသား မဟုတ်လား”

“အစ်ကိုမောင်က ပြောမှ မပြောသေးဘဲ၊ ငြိမ်းသာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိမလဲ၊ ဘာလဲ.. ဝါဝင်တော့မယ်ဆိုတဲ့ စကားလား”

“အေး.. ဟုတ်တယ်၊ ဝါဝင်ခင် နင်က လက်ထပ်ရတော့မယ်ဆိုတော့ ပျော်နေတယ်ပေါ့၊ နင်တို့မိန်းမတွေဟာ မျက်နှာကိုများတယ်၊ ရုပ်ကလေးလှသလောက် အတွင်းသဘော ပုပ်ကြတယ်၊ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ အလကားဟာတွေ”

“အစ်ကိုမောင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ.... ငြိမ်းသာ နားမလည်ဘူး၊ အစ်ကိုမောင်စကားတွေက ရင့်သီးလိုက်တာ၊ ငြိမ်းသာကို ရင့်ရင့်သီးသီး တစ်ခါမှ ဒီလိုမပြောဖူးဘူး”

“အေး.. ဟိုတုန်းက ပြောဖို့မလိုလို့ မပြောခဲ့တာ၊ အခု ပြောဖို့ အခွင့်ကြုံလာလို့ပဲ၊ နင်က ငါ့ကို နားလို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားပြီး ဟိုတစ်မျိုး ဒီတစ်မျိုး မာယာတွေများနေတဲ့ လျှာနှစ်ခွနဲ့ မြွေဟောက်မ”

မျက်လွှာချထားရာမှ ခပ်ဆတ်ဆတ် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်စကားများသည် မှန်ကန်သောစကားများဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ထားသည်။ မှန်တာပြောလျှင် နာလိုခံခက်ဖြစ်မည်၊ အမျက်ထွက်မည်။ မငြိမ်းသာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာပြီ ထင်သည်။ မျက်နှာနက်ဝန်းတစ်ခိုတွင် မျက်ရည်ဥတို့ အိုင်ဖွဲ့လျက် ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရသောအခါ....

“ငြိမ်းသာကို မဟုတ်မတရားတာတွေ မပြောပါနဲ့ အစ်ကိုမောင်ရယ်၊ ငြိမ်းသာကို ဒီလို မကျီစားပါနဲ့လား၊ ငြိမ်းသာ မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ငြိမ်းသာကို မကျေနပ်တာရှိရင် သတ်လိုက်ပါလား အစ်ကိုမောင်၊ အစ်ကိုမောင်ပြောတာတွေ ငြိမ်းသာ အခုထိ နားမလည်ဘူး”

“နင် ငါ့ကို ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ တည့်တည့်ပဲပြောမယ်၊ နင် ဆရာလေး ကိုရင်ဂျမ်းနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်ဆို၊ လူကြီးချင်း စကားပြောပြီးကြတာတောင် ငါ့ကို လှည့်စားနေတုန်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီကိစ္စ ဘာတစ်ခုမှ ငြိမ်းသာ မသိရဘူး အစ်ကိုမောင်၊ လူကြီးချင်း စကားပြောတယ်ဆိုတာလည်း ငြိမ်းသာ မသိဘူး၊ ငြိမ်းသာ ဒီနှစ်တစ်နှစ်လုံး ရွာမှာမရှိဘူး၊ တောင်ရိုးက ဒွေးလေးတို့ဆီမှာ သွားနေတယ်၊ အစ်ကိုမောင် ဒီနှစ်ပြန်လာမယ် ဆိုတာနဲ့ ငြိမ်းသာ အစ်ကိုမောင်နဲ့ တွေ့ရအောင် ပြန်လာတာပါ၊ ငြိမ်းသာ အစ်ကိုမောင် ပြောသလိုအစားထဲက မဟုတ်ရပါဘူး အစ်ကိုမောင်ရယ်”

ကျွန်တော့်စကားတို့သည် လွန်ကုန်ကြပြီ။ ကျွန်တော် မငြိမ်းသာကို သနားသွားသည်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသံတို့က မျက်ရည်တို့ကို ဖိတ်ခေါ်လာကြသည် ထင်သည်။ စောစောက မျက်ရည်အိုင်သည် လှုံ့လှလှရှိပြီ။ ကျွန်တော် မှားသွားသည်။ အမှားမှန်း သိလိုက်သောအချိန်သည် အချိန်ကောင်းဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်လက်ခံပါသည်။ မငြိမ်းသာကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ရမည်။

ကျော့ရွန်းသော မျက်တောင်အစုံကို ပုတ်ခတ်၍ မျက်ရည်သိမ်းခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့ဟု ထင်သည်။ မျက်ရည်စတိုသည် ပါးပြင်မှ နုလွလွ သနပ်ခါးဖတ်ကလေးများပေါ်သို့ စီးဆင်းလာကြသည်။

“ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့တော့ဟာ.. ငါ မသိလို့ ပြောမိတာပါ၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

ငိုရှိုက်ရခြင်းမည်သည် ပင်ပန်းလှစွာသည်။ ထို့ထက်ပင်ပန်းသည်မှာ မျိုသိပ်ထားရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မငြိမ်းသာက ငိုသည်။ ကျွန်တော်က မျိုသိပ်ထားသည်။

“ငြိမ်းသာ အစ်ကိုမောင်ကို ချစ်တယ်၊ ဒီပြင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်ဘူး၊ အသက်အသေခံလိုက်မယ်”

ငိုရှိုက်ရသဖြင့် မငြိမ်းသာသည် နှမ်းနယ်နေသည်။ မငြိမ်းသာ စကားများကမူ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်နှလုံး ကြည်နူးချမ်းမြေ့စေပါသည်။

“မငြိမ်းသာ.. ငါလည်း နင့်ကိုချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်၊ နင့်ကိုစွန့်လွှတ်ရမှာ ငါ သေမလောက်ကြောက်တယ်၊ ဘယ်လိုအနှောင့်အယှက်တွေပဲ ရှိရှိ၊ ဘယ်သူကပဲဖျက်ဖျက် နင့်ကိုငါ လက်ထပ်မယ်၊ ငါတော့ ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

မငြိမ်းသာ၏ ညှိုးလျနေသော မျက်နှာလေးသည် ဝင်းပလာသည် ထင်ပါသည်။

“ဒါဖြင့် ငြိမ်းသာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အစ်ကိုမောင်”

ယုံကြည်အားကိုးသောစကား ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

“ငါ ကိုကြီးလှမောင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်မယ်၊ ဒီတစ်ခါ ငါပြန်ရင် နင့်ကို တစ်ခါတည်းခေါ်သွားမယ်၊ နင် လိုက်မယ် မဟုတ်လား မငြိမ်းသာ၊ ငါ စီစဉ်ပြီးတာနဲ့ မြေငွေကို အပြောခိုင်းလိုက်မယ်၊ ဒီကြားထဲ နင် သိုသိုဝှက်ဝှက်နေဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ မငြိမ်းသာ ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်”

“ငြိမ်းသာ ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူး၊ အစ်ကိုမောင် ကြိုက်သလိုသာ စီစဉ်ပါ၊ ငြိမ်းသာ ပြန်တော့မယ်”

မယ်ဇယ်ပင်တောထဲမှ စီးဆင်းလာသော ရေမြောင်းကလေးသည် ရွာတောင်ဘက်က ညောင်ပင်ကြီးကို ကွေ့ဝိုက်၍ စီးဆင်းနေသည်။ မငြိမ်းသာသည် ထိုမြောင်းပေါ်အတိုင်း လျှောက်သွားနေသည်။ မြောင်းထဲမှ ရေတို့သည် နောက်ကျလျက် နေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်သည်လည်း ကြည်လင်ခြင်းမရှိ၊ မြောင်းရေလို နောက်ကျနေသည်။

ကျွန်တော်သည် ပြန်ရန်စီစဉ်ထားသည့်ရက်ထက် တစ်ပတ်ကြို၍ ပြန်ခဲ့ရပါသည်။

“ဖိုးမောင်ရာ.. ရွာကိုစိတ်နာပြီးတော့ ပြန်မလာဘဲနဲ့လည်း မနေလိုက်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းက တစ်ယူသန်တစ်ဖွတ်ထိုး လုပ်တတ်လွန်းလို့၊ မင်းအဖေကြီးကလည်း လုံးလုံးကျန်းမာသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ စာလည်း မကြာမကြာရေးကွာ၊ သိပ်လည်း စိတ်ထိခိုက်မနေနဲ့ပေါ့၊ မင်း ဆင်ခြင်တတ်ပါတယ်လေ.. ပညာတွေလည်း တတ်ထားတာပဲ”

ကိုကြီးလှမောင် မှာလိုက်သောစကားများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် မငြိမ်းသာတို့အကြောင်းကို ကိုကြီးလှမောင်အား ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်လုပ်ချင်သော အစီအစဉ်များကို အကြံဉာဏ်တောင်းသည်။ အစ်ကိုကြီးလှမောင် အင်တင်တင် လုပ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စများထဲတွင် သူ ဝင်မပါလိုကြောင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော်က အကြောင်းရင်းကို မရမက မေးတော့မှ....

“ကဲ.. မင်း ဒီလောက်သိချင်ရင် ငါပြောပြမယ်၊ နားထောင်.... ကျောင်းတော်က ရန်စပေါ့၊ မင်းအမေ ငါ့အစ်မ မြခက်က ရွာမှာ ကွမ်းတောင်ကိုင်ပေါ့ကွာ၊ မင်းအဖေနဲ့ ဦးဘသွင်နဲ့က သူငယ်ချင်း၊ မင်းအဖေက ဆင်းရဲတယ်၊ ဦးဘသွင်မိဘတို့က ကုန်သည်ဆိုတော့ ချမ်းသာတယ်”

“.... အဲဒါ ငယ်ငယ်က မင်းအဖေနဲ့ ဦးဘသွင်က မြခက်ကို အပြိုင်ပိုးကြရော၊ ငါ့အစ်မမြခက်ကလည်း ချစ်တာချင်း တူပါလျက်နဲ့ တောင်သူမျိုးရိုးဆိုတဲ့ ဂုဏ်တစ်ခုတည်းနဲ့ မင်းအဖေကို ရွေးလိုက်တာပဲ၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးဘသွင်က ဒီနေ့ထက်ထိ အပြူးထားတုန်းပဲ၊ မင်းတို့ကိစ္စ လူကြီးချင်းဖြစ်မယ့်ကိစ္စမို့ ငါမပါချင်ဘူး”

သို့သော်လည်း ကိုကြီးလှမောင် ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် က အတင်းရော အဓမ္မရော ပြောသောအခါမှ ကူညီရန် ကတိပြုသည်။ တစ်ညတွင် ကျွန်တော်နှင့် မငြိမ်းသာတို့ ချိန်းတွေ့ကြမည်။ ရွာအနောက်ဘက် မန်ကျည်းပင်ပုအထိ သွားမည်။ မန်ကျည်းပင်ပုတွင် ကိုကြီးလှမောင်က လှည်းဖြင့်စောင့်နေမည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကြေးမုံရွာသို့ သွားကြမည်။

ကြေးမုံမှတစ်ဆင့် မန္တလေးသို့ ခရီးကြိုသည့်ကားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ရထားဖြင့်သော်လည်းကောင်း သွားကြမည်။ ကိုကြီးလှမောင်က ညတွင်းချင်း လှည်းဖြင့် ရွာပြန်သွားမည်။ ဤသို့ အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ကြသည်။ ကိုကြီးလှမောင်က အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ပေးသည်။ ကိုကြီးလှမောင်အတွက် အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲသည့်ညက ထန်းရည်တိုက်ရသေးသည်။ ကိုကြီးလှမောင်သည် ထန်းရည်လေးတမြေနှင့် ပျော်နေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပျော်ပါသည်။

အစီအစဉ်အရ ကျွန်တော်သည် မြငွေမှတစ်ဆင့် မငြိမ်းသာကို ချိန်းဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ မငြိမ်းသာက ထိုနေ့ည သန်းခေါင်ယံတွင် စောင့်နေမည်။ ကျွန်တော်က မငြိမ်းသာထံသွား၍ အချက်ပေးသည်နှင့် မငြိမ်းသာ ကျွန်တော့်နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါရေးလမ်းက စပေတော့မည်။

“ဟေ့ကောင်.. ရဲဆေးကလေး တင်လိုက်စမ်းပါကွ”

ကိုကြီးလှမောင်က ကျွန်တော့်ကို ထန်းရည် အတင်းတိုက်သည်။

ကျွန်တော်လည်း ပျော်ပျော်နှင့် တစ်ခွက်ယူမော့လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ယုန်သားကြော်လေး ကိုက်လိုက်သည်။

နောက်တစ်ခွက် ထပ်မော့သည်။

ရီတီတီဖြစ်လာတော့ သီချင်းလေး တစ်ပိုင်းတစ်စ ဟစ်မိ၏။

“ဟေ့ကောင်.. တော်တော့၊ တော်ကြာ မူးသွားလို့ ဘာအလုပ်မှမဖြစ်ဘဲ နေမယ်”

“မမူးပါဘူး ကိုကြီးလှမောင်ရ.. ပျော်လို့ပါ”

“အေး.. ငါလည်း ပျော်သဟ”

ကိုကြီးလှမောင် တစ်ခွက်ထပ်မော့ပြန်၏။

ကျွန်တော်လည်း ယုန်သားတစ်ကိုက် ထန်းရည်တစ်ကျိုက်နှင့်။

သည်လိုနှင့် သန်းခေါင်ယံ နီးခဲ့သည်။

“ကိုကြီး.. လှည်းအဆင်သင့် လုပ်ထားပေရော့.. ကျွန်တော် သွားခေါ်တော့မယ်”

“အေးပါလဟ”

လမိုက်ညမို့ ပိန်းပိတ်မှောင်နေ၏။ ကြယ်ရောင်ကိုသာ အားကိုးရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အဖို့ လမ်းမှားခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ လမ်းမှားရန် မဆိုထားဘိ၊ ခြေလှမ်းအရေအတွက်ပင် မှားလိမ့်မည်မဟုတ်။ ခြေရာချင်းထပ်အောင် လျှောက်သွားခဲ့ဖူးသောလမ်း မဟုတ်ပါလား။

မငြိမ်းသာတို့အိမ်နားသို့ နီးလာလေ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မြည်ဟီးနေသောအသံက ကျယ်လောင်လာလေ။

“လှေကားခုံမှာ ဂဠုန်မောင့်ကြောင့် စောင့်တော့တယ်။

လှေကားဦးမှာ ဘီလူးမောင့်ကြောင့် စောင့်တော့တယ်။

လှေကားခြေမှာ ဆူးလေမောင့်ကြောင့် ကြံတော့တယ်။

အိမ်တိုင်တိုင်းမှာ နွားရိုင်းမောင့်ကြောင့် ချည်တော့တယ်။

.....

.....

မောင်လည်းဘယ်က တက်ပွဲမယ်၊ မယ်လည်း ဘယ်ကဆင်းရဲမယ်။”

အိုင်ချင်းတစ်ပုဒ်၏ အပိုင်းအစများကို သတိရမိ၏။

“ညညကိုတဲ့ အချိန်မတော် ချိုးမှုတ်လို့ခေါ်”

ကျွန်တော်သည် လက်ခေါက်ဖြင့် ချိုးကူသံ ပေးလိုက်ပါသည်။

အရက်တက်ချေပြီ။ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မကျောင်းမှ ကုလားတက် အုန်းမောင်းခေါက်သံ ကြားရပြီ။ မငြိမ်းသာ၏ အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရသေးပါ။ အသေအချာ ချိန်းဆိုထားပါလျက် ဆင်းမလာသဖြင့် အမျိုးမျိုး တွေးတောစိုးရွံ့မိသည်။

မငြိမ်းသာ သစ္စာမဲ့ပြီလား။

သို့မဟုတ် လူကြီးတွေ ရိပ်မိသွား၍ အလုံပိတ်လိုက်ပြီလား။

ကျွန်တော့်ဦးခေါင်း ပေါက်ထွက်လုမတတ် စဉ်းစားရင်းနှင့် အရက်တိုင်ခဲ့လေသည်။ ခဏကြာလျှင် အိမ်သားတို့ နီးတော့မည်။

ကျွန်တော်သည် မငြိမ်းသာတို့ခြံစပ်မှ တရွေ့ရွေ့ ခွာလာခဲ့သည်။ သံယောဇဉ်တစ်မျှင်ကမူ တန်း၍ ကျန်ရစ်၏။

မငြိမ်းသာကို ထိုနေ့ညနေကပင် အခြားတစ်နေရာသို့ ပို့လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် အချိန်နှောင်းပါမှ သိရ၏။

ထိုစဉ်က စိတ်၌ ဆောက်တည်ရာမရသဖြင့် ရွာမှ “အပြီးတိုင်” ဟု ကြုံးဝါးလျက် ထွက်လာခဲ့မိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် မိုးသောက်လျှင်သောက်ချင်း ကျွန်တော်သည် မငြိမ်းသာကိုတင်၍ သွားရမည် ကိုကြီးလှမောင်၏လှည်းဖြင့် ရွာက ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ မငြိမ်းသာတော့ ပါမလာခဲ့။

ကိုကြီးလှမောင်သည် တက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်သည်။ ကိုကြီးလှမောင် ဒေါသဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံးမြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ခံစားရသည်တို့ကား အထူးပြောရန် မလိုတော့ပါပြီ။

လှည်းပေါ်တွင် မငြိမ်းသာအစား ကျွန်တော့် စာအုပ်သေတ္တာတစ်လုံးသာ အပိုပါလာသည်။ ကိုကြီးလှမောင်သည် လွဲချော်သွားရသော သူ့အစီအစဉ်များအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမည် ထင်သည်။ နွားများကိုသာ တွင်တွင်ရိုက်နှက်၍ မောင်းနေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့။ ပြောရန်လည်း လိုတော့မည် မထင်ပါ။ ကျွန်တော်နှင့် မငြိမ်းသာသည် ဝေးသည်ထက် ဝေးရာနေရာများသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းနေကြသည် ထင်ပါသည်။

အမှန်မူ ကျွန်တော်တို့လှည်း ကျည်းပင်ယာလမ်းခွဲ လွန်ကတည်းက ကျွန်တော်နှင့် မငြိမ်းသာတို့ လမ်းခွဲကြပြီဟု မှတ်ယူလိုက်ပါသည်။

မွန်းတည့်နေသည် ပူသည်။ အညာမွန်းတည့်နေသည် ပို၍ပူသည်။ ထို့ထက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ အပူသည် ပို၍ပို၍ပူသည် ထင်သည်။ ရှားမီးကျိုးခဲများကို မျိုထားရသလို ဖြစ်နေသည်။ နေပူ၊ လေပူ၊ ရင်အပူတို့ တွေ့ဆုံပေါင်းစည်းကာ အေးမြသောမွှေးရပ်ကို ခွာခဲ့သည်။

ပြာစင်ကြည်လွှဲသော မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်တွင် မိုင်းမိုင်းညိုညို အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေသည့် အမိမြေသည် ဟိုးအဝေးမှာ မှန်ပျံ့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဝေးပြီ။

သည့်နောက်တော့ ရန်ကုန်။

ရန်ကုန်ကို ကျွန်တော် အပြီးတိုင် ရွှေ့လာခဲ့သည်။

ရန်ကုန်တွင် ခြယ်သထားသော အလှများစွာကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ မိတ်ကပ်အလှ၊ ဆေးဆိုးပန်းရိုက်အလှ။

ပကတိ ဖြူစင်သန့်ရှင်းလှပါသည်ဆိုသော တောသူရိုးရိုးအအ မငြိမ်းသာပင် မိန်းမတည်းဟူသော ပင်ကိုစရိုက်ကြောင့် ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်နိုင်လွန်းလျှင် ရန်ကုန်ဆေးဆိုးပန်းရိုက်မတို့ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်တော့ပါ။

သူတို့အတွက် ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုသာ ရှိတော့၏။ “မိန်းမတွေကို မသနားနဲ့”

တောသားကျွန်တော် ယောင်လည်လည် မှောင်ခိုလောကသို့ တိုးဝင် ဝင်ဆန့်ခဲ့ရ၏။

လက်ပတ်နာရီအကောင်းစား တစ်တိုနီနှင့်၊ လည်ပင်း၌ ရွှေဆွဲကြိုးနှင့်၊ လက်သူကြွယ်၌ အမေပေးထားရစ်ခဲ့သော စိန်ပွင့်ကလေးများရံသည့် မြလက်စွပ်နှင့်။ တောသူဌေးသားဂိုက် အပြည့်အဝရှိသော ကျွန်တော့်ကို မမိမိမိမိအောင် ဖမ်းလေသတည်း။

မမိကို ရန်ကုန်-မန္တလေး ရထားလမ်းပေါ်၌ တွေ့ဆုံရပါသည်။ အပြန်ရထားလက်မှတ် မရသဖြင့် စာပို့ရထားဖြင့် လိုက်ခဲ့သည်။ ထိုင်ခုံပါတ်ရအောင် ကြိုးစားရသည်။

ကုလားဒိန်လူငယ်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့် ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကိုကြည့်၍ ချဉ်းကပ်သည်။

“အစ်ကို.. ခုံပါတ်ရအောင် ကျွန်တော် ယူပေးမယ်”

“အေး.. အေး၊ မင်းကို ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“ငါးကျပ်တည်းပါ အစ်ကို”

သို့နှင့် ကျွန်တော် ခုံပါတ်ရခဲ့သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ထိုင်စရာတစ်နေရာ ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရထားထွက်ခါနီး၌ ကျွန်တော့်ဘေးသို့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်လာပါသည်။ သူသည်ပင် မမိ ဖြစ်ပါ၏။ အသက်သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်တွင်း ဖြစ်သည်။ အိတွဲသောအလှကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ သူ့မျက်နှာ၌ သနပ်ခါးစများ တွေ့ရသည်။

နားထင်စပ်နှင့် နဖူးတွင် ချွေးကြောင့် သနပ်ခါးများ ပျက်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းတွင် နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဆေး မပြယုတပြယ် ရှိသည်။ ကျွန်တော့်အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက် သူ့ကို လိုက်ပို့သည်။

သူ၏ ပလတ်စတစ်ခြင်းတောင်း၊ သားရေအိတ်၊ လက်ဆွဲကြိမ်ခြင်း စသည့်ပစ္စည်းများကို ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ယူနေသည်။ ရထားခေါင်မိုးနားရှိ ပစ္စည်းတင်သော သံဆန်ခါတန်းပေါ်သို့ သူ့အိတ်များကို ဆွဲ၍တင်သောအခါ သူ၏ ခါးသားဝင်းလက်ညှိပြာသည် ကျွန်တော့်မျက်စိနှင့် တစ်ထွာပင် ကွာမည်မဟုတ်။ ထိုကတည်းက ကျွန်တော့်စိတ် လှုပ်ရှားရလေသတည်း။

"ဟဲ့.. ခင်မောင်သန်း၊ သေတ္တာတန်းက ကိုသိန်းတန်ကြီးကို သွားပြောဦးနော်.. ကျန်တဲ့ငွေ လကုန်နောက်ဆုံးထား ပေးပါလို့၊ ပြီးတော့ ကိုတင့်ဆွေနဲ့ ကိုသန်းမောင်ကိုလည်း ပြောလိုက်၊ ငါ.. လကုန်အရောက် လာခဲ့မယ်လို့"

မမမိသည် သူ့ကိုလိုက်ပို့သူအား မှာကြားနေ၏။ အနီးအနား ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်ဟန်မတူ။ မှာစရာကြားစရာများ ပြီးတော့မှ သူ့နေရာ ကျွန်တော့်ဘေး၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ရထား စတင်ရွေ့လျားပေပြီ။

သူမငယ်ငယ်က တော်တော်လှပေမည်။ ယခုထိ အလှက မပျောက်တတ်သေး။

ရှုတ်တရက်ကြည့်လျှင် မသိသာသော်လည်း ဂရုတစိုက်ကြည့်ပါမူ မျက်ဝန်း၏အောက် မျက်ရစ်၌ အရေတွန့်စပြုလေပြီ။ ဆံစအချို့က အညိုရောင်သန်းပေပြီ။ မကြာမီ ဖြူပေရောမည်။

သို့သော် မမမိ လှပါ၏။ မျက်ခုံးထူ၏။ မျက်ဝန်းလွဲ၏။ ပါးပြင်သည် နမ်းချင့်စဖွယ်။

ရထားသည် အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်နေသည်။ မှောင်လာပေပြီ။ ကျွန်တော့်ဘေးက မမမိသည် ကျွန်တော့်ပခုံး၌ မှီလာ၏။

နေ့လယ်ကထွက်ခဲ့သော ရထားပေါ်၌ ကျွန်တော်နှင့် မမမိ နှစ်ယောက်ယှဉ်၍ ထိုင်ခဲ့ကြကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပါပြီ။ သို့ရာတွင် မမမိနှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ စတင်ရင်းနှီးမှုကို မဖော်ပြရသေးပါ။

မမမိက အာသာငမ်းငမ်းတက်နေသော ကျွန်တော့်ကို ဆေးလိပ်တည်ပါသည်။

“မောင်လေး... ဆေးလိပ်သောက်ချင် သောက်လေ”

ကျွန်တော် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ယူ၍ သောက်မိ၏။

မမမိ ကျွန်တော့်ကို မိလေပြီ။

“ငါ့မောင်က ဆေးလိပ်ကြိုက်တတ်တယ် ထင်တယ်”

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်သည် မမမိအား ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

အမှောင်တွင်းသို့ ရထားခုတ်ဝင်လေသောအခါ ရထားမီးက မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့် လင်းလာ၏။ အရောင်မှာ ဝိုးတဝါး မြင်သာရုံသာ။

ညစာထမင်း စားပြီးသောအခါ ဝိုက်အနည်းငယ်လေးလာ၏။ ရထားနံရံကို မှီ၍ မှိန်းလိုက်မိသည်။

မမမိလည်း အနည်းငယ် ဝိုက်မျဉ်းလာဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် မျက်စိမှတ်၍ မှိန်းနေသော်လည်း အိပ်မပျော်ပါ။ မမမိသည် ဝိုက်နေရင်းမှ ကျွန်တော့်လက်မောင်းသို့ ခေါင်းမှီလာလေ၏။ မမမိထံမှ ချွေးနံ့၊ ရေမွှေးနံ့တို့ ရောထွေးလျက် ကျွန်တော့်နှာသို့ လာကလိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ရယ်မသိ၊ မမမိ၏ ချွေးနံ့သည်ပင် တပ်မက်စိတ်ကို နှိုးဆွသည်ဟု ထင်ရ၏။

ညဉ့်သည် မှောင်သည်ထက် မှောင်လာသည်။ ဆောင်းလေသည် ရထားပြတင်းတံခါးကြားမှ စိမ့်၍ဝင်လာသည်။ ချမ်းသည်ထက် အေးလာ၏။ မမမိသည် ဆွယ်တာအနက်ကလေး ထုတ်၍ ထွေး၏။ သူ့ကိုယ်နှင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်တို့သည် ပို၍ပို၍ ပူးကပ်မိကြ၏။

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှာ ဆင်းသောအခါ မမမိခေါ်ဆောင်ရာသို့ ကျွန်တော် ပါလာခဲ့လေသည်။

တည်းခိုခန်းတစ်ခု။

“တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်လာတယ်ကွယ်၊ ဒီမှာနေရင်း တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ကြတာပေါ့”

ထိုနေ့ကစ၍ ကျွန်တော်သည် မမမိ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့လေသတည်း။

မမမိသည် အစပထမ၌ ကျွန်တော့်ကို အပျင်းဖြေရန်မျှသာ သဘောထားခဲ့ဟန်တူ၏။ ထို့အပြင် ကျွန်တော့်ပစ္စည်းကလေးများကို ထုခွဲပစ်ချင်ဟန်လည်း တူသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ မမမိသည် ကျွန်တော့်အား သံယောဇဉ်ဖြစ်လာပုံရ၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်သည် မမမိ၏ လုပ်ငန်းထဲသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ မော်လမြိုင်၊ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး စသဖြင့် ကူးချည်သန်းချည် လုပ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်လည်း တဖြည်းဖြည်း လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်လာသည်။ တောသား တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှသည် မှောင်ခိုကုန်သည်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာရ၏။

မမမိသည် မကြာမီပင် ကျွန်တော့်ထက် ရုပ်ရည်သားနားသော လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် ယူလိုက်လေသည်။ သည်တော့ မမမိက ကျွန်တော့်ကို ငွေနှစ်ထောင် ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ ကိုယ့်ဘာသာ ရင်းနှီးစားသောက်ရန် ဖြစ်လေသတည်း။

ရယ်လည်း ရယ်ချင်သည်။

ရင်လည်း နာသည်။

သေသေချာချာ စဉ်းစားမိတော့မှ ကျွန်တော့်အား မမမိက လျော်ကြေးပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်မှန်း သိလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါမှစ၍ ရန်ကုန်ဘူတာကြီး ပလက်ဖောင်းများသည် ကျွန်တော့်အိပ်ရာ။ မှတ်ပုံတင် နှစ်ခုသုံးခုငှားပြီး လက်မှတ်အစောင်စောင်ဝယ်၍ ပြန်ရောင်းသင့်လျှင် ပြန်ရောင်း၊ ကိုယ်တိုင်သွားသင့်လျှင် သွားနှင့် မော်လမြိုင်-ရန်ကုန် အစုန်အဆန် ကျွန်တော့်ခရီး။

တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ယူပြီးသည့်တိုင်အထိပင် ကျွန်တော် မစောင့်ခဲ့။ ကျွန်တော့် တောသားဘဝ၊ ကျွန်တော့်စာရိတ္တတို့ကို ခွာချခဲ့ပြီး ငွေလောကကို တိုးဝင်ခဲ့မိသည်။ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းများကို အတန်းခေါ်ချိန်၌ ကျွန်တော့်ကိုယ်စား “ထူး”စေပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်း စခဲ့၏။

ကျွန်တော့်ယုံကြည်ချက်တွင် ငွေနှင့် အဆောင်အယောင်တို့ လွှမ်းမိုးစပြုပြီတကား။ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ချိန်၌ ဇွတ်တရွတ်ဖြစ်တတ်သည့် ဓမ္မတာအတိုင်းပေလား။ “အေး” နှင့် ရင်းနှီးပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘဝလမ်းကြောင်းပြောင်းဖို့ ဖြစ်လာရတော့သည်။

ရန်ကုန်-မော်လမြိုင် ခရီးစဉ်တစ်ခုတွင် “အေး” ကို စတင်တွေ့ဆုံရ၏။

“အေး” သည် ကျွန်တော်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက်နေရာတွင် ကျ၏။ မှောင်ခိုကုန်ကူးသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဟုသာ သိသည်။

အေး၌ အဖော်မပါ။ သို့ရာတွင် သူသည် လည်လည်ဝယ်ဝယ်တော့ မဟုတ်ကြောင်း သိသာနေပြန်သည်။ မျက်နှာသည် ရိုးသားသော သဘောဆောင်သည်။

ကိုယ်ပေါ်၌ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားသည် အဖိုးတန်သော်လည်း မသပ်ရပ်၊ ငှားဝတ်လာသည် ထင်ပါ၏။ ပါတိတ် အထက်အောက် ဆင်တူတစ်စုံ၊ အင်္ကျီသည် သူနှင့်မတော်၊ အနည်းငယ် ပွ၏။

ကျွန်တော် ပွပြီဟု သိလိုက်သည်။

“ညီမက ဘယ်လဲ”

သူ စကားမပြန်၊ မကြားချင်ဟန်ဆောင်၏။

“ရန်ကုန်ပဲ ထင်တယ်”

သူ တစ်ဖက်သို့သာ ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော့်ဘက် မကြည့်ဖြစ်အောင် မျက်စိအာရုံကို ထိန်းထားရသည် ထင်သည်။

မခက်လှပါ။ ကျွန်တော် သူနှင့်ရင်းနှီးဖို့ အကြံထုတ်ရသည်။ သူ့ပစ္စည်းများကို လိုက်ကြည့်မိသည်။ ကံအားလျော်စွာ သူ့လက်ဆွဲအိတ်နှင့် ကျွန်တော့်လက်ဆွဲအိတ်သည် ဆင်တူ။ သူ့အိတ်က အနည်းငယ်ဟောင်းသည်။ ကိစ္စမရှိ။

သူ အပေါ့အပါးထွက်ချိန်တွင် ကျွန်တော် မယောင်မလည်နှင့် လက်ဆွဲအိတ်နေရာချင်း လဲထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲတွင် အဝတ်အစားနှစ်စုံမှလွဲ၍ ဘာမျှမပါ။ ငွေကို ထုတ်ယူထားပြီး အိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော်တည်းခိုမည့်လိပ်စာ ရေးထည့်လိုက်သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ခပ်တည်တည်နေခဲ့သည်။ သူသည်လည်း ကျွန်တော့်ကို လှည့်၍ပင် မကြည့်။

ရန်ကုန်တည်းခိုအိမ်၌ သူ့ကို ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။ ရထားဆိုက်ပြီး နာရီပိုင်းအတွင်းတွင်ပင် သူ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော် တကယ်ပင် ပွဲခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင်....

ကျွန်တော် “အေး” ကို လက်ထပ်လိုက်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့လယ်လမ်းများပေါ်မှ ကျွန်တော် ဆေးဆိုးပန်းရိုက် မိန်းကလေးများဟု ခေါ်သော မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ရှာခဲ့ပါ။

ကျွန်တော့်လိုပင် တောကတက်လာ၍ သူ့ခင်က ဆိုက်ကားနင်း၊ မိခင်ဈေးရောင်း၊ မိသားစု စားဝတ်နေရေး အဆင်မပြေသဖြင့် တစ်ခေါက်ဆိုမှ တစ်ခေါက်တည်းသော မှောင်ခိုကုန်ကူးမိသူ ဖြစ်၏။ အရင်းအနှီးအတွက် ရွှေတိုငွေစ ရှိသမျှ ပေါင်နှံခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်ယူလာသည့် သူ့အိတ်ထဲတွင် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ရှိနေခဲ့လေသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ထံမှအိတ်ကို မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ပြန်တောင်းရှာသည်။

ပထမ ကျွန်တော်မယုံ၊ မျက်ရည်ခံထိုး၍ ကျွန်တော့်ကိုလာပတ်သည် ထင်သဖြင့် ကျွန်တော့်ထံတွင် သူ့အိတ်မရှိကြောင်း ပြော၏။ ကျွန်တော့်အိတ် ရထားပေါ်တွင် မေ့ကျန်ခဲ့ကြောင်း ပြော၏။

သူသည် အားကိုးလွန်းသောမျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“သနားပါ အစ်ကိုရယ်.. ကျွန်မ မညာပါဘူး၊ မယုံရင် အိမ်လိုက်ကြည့်လှည့်ပါ”

ကျွန်တော် သူ့အိမ်သို့ လိုက်သွားဖြစ်သည်။ မြောက်ဥက္ကလာပ၏ တစ်ခုသော ရွံ့ညွန်ဗွက်တောထဲမှ တဲကုပ်ကလေး။

“ဆင်းရဲလို့ လုပ်မိတာပါ အစ်ကို၊ အေးတို့မှာ လျော်စရာလည်း မရှိပါဘူး၊ အဲဒီငွေတွေကို အထည်ရောင်းတဲ့ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ဆီက ယူရတာပါ၊ ကျွန်မအမေတို့ အဖေတို့ တစ်သက်လုံးစုထားတဲ့ ရွှေတိုငွေစကလေးတွေနဲ့ ဒီအိမ်ကို အပေါင်ထားပြီး သူ့ဆီက ယူရတာပါ၊ အဲဒီပစ္စည်းမှ ပြန်မဆပ်နိုင်ရင် ကျွန်မတို့.... ကျွန်မတို့....”

သူ ငိုလေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် မှောင်ခိုကုန်ကူးသောလောကကို စက်ဆုပ်မိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အပြန်လမ်း၌ အေးသည် သူ့ကိုယ်ကို ကျွန်တော့်အား ပုံအပ်ခဲ့လေသောကြောင့်တည်း။

“အစ်ကို.. အဲဒီအိတ်ကလေးသာ ပြန်ပေးပါ၊ ကျွန်မကို အစ်ကိုသဘော..”

သူ စကားဆက်မပြောနိုင်တော့၊ အသံသည် တိမ်ဝင်သွားခဲ့၏။ အံကို ကြိတ်ထား၏။ မျက်ရည်သည် မငိုဘဲနဲ့ ဝဲနေသည်။ သူ့လက်ကလေးကို ကျွန်တော် ဆုပ်နယ်၍ အားပေးမိသည်။

“ပြန်ရပါစေ့မယ် အေးရယ်”

သည့်နောက် ကျွန်တော် အေးနှင့် လက်ထပ်လိုက်၏။

“လမ်းပေါ်မှာလေ” နေရသော ဘဝကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ မြူနီစီပယ်တွင် အလုပ်ဝင်လုပ်၏။ ပထမ လုပ်အားပေးရင်း၊ နောက် လခစား။

အေး ဈေးရောင်းသည်။ ပျံကျ။ ကျွန်တော်တို့ မချောင်လည်သော်လည်း အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်တော့ မဟုတ်ပါ။

မြို့၏လမ်းများပေါ်တွင် နှစ်အတန်ကြာ အချိန်ဖြုန်းပြီးသော ကျွန်တော့်တွင် အယူအဆတစ်မျိုး ရလာသည်။ မြို့သည် ရွှန်းလက်၏။ ဝေဆာ၏။ တောက်ပြောင်၏။ သို့သော် မရိုးသား၊ ရိုးသားစွာ ရုန်းကန်လိုသော ကျွန်တော်တို့နှင့် မကိုက်။ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲနိုင်ပါမှ တန်ကာကျသည်။

တောကို ပြန်မည်။ ကျွန်တော်ချစ်သော တောတွင် အခြေပြန်စိုက်မည်။ ကျွန်တော့်ရွာသည် ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန်ကဲ့သို့ စိမ်းကားမည်မဟုတ်။ အေးလည်း သဘောတူသည်။ သူလည်း တောသူ မဟုတ်ပါလား။

တောသို့ပြန်၍ ခြံစိုက်ရန် အစီအစဉ်လုပ်ရသည်။

တောကို ပြန်လည်တမ်းတမိသောအခါ ကျွန်တော် လမ်းပေါ်မှာ “လေ” နေသော အချိန်များဆီသို့ စိတ်ရောက်သွားပြန်သည်။

နောင်တတရားနှင့်အတူ မငြိမ်းသာကို သတိရမိ၏။ သူသည် လက်ထပ်ရတော့မည့်ဆဲဆဲတွင် ကျွန်တော့်ထံ အကြောင်းကြားခဲ့ရာသေးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော် လက်ထပ်ပြီးလေပြီ။

တစ်ချိန်က ကျွန်တော်နှင့် အချိန်းအချက်ပြုလုပ်သည့် ညဉ့်ပင် မငြိမ်းသာကို သူ့မိဘများက တစ်နယ်တစ်ကျေးသို့ ပို့လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့နံနက် ကျွန်တော့်ထံ ရောက်မလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော် စိတ်အနာကြီးနာသွားကြောင်း သူသိသည်။ သူသည် မိဘများစီမံသည်ကို အတန်တန်ငြင်းပြီး မရသည့်အဆုံး ဆေးသောက်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုကိစ္စများကို ကျွန်တော်သည် အချိန်လွန်မှ သိရသည်။

မငြိမ်းသာက သူ့ကိုလာခေါ်ပါဟု အကြောင်းကြားသောအချိန်တွင် ကျွန်တော် “အေး” ကို လက်ထပ်ပြီးပြီမို့ ဘာအကြောင်းမှ မပြန်ဖြစ်ခဲ့တော့။ ထို့နောက် မငြိမ်းသာ အဆိပ်သောက်ကြောင်း ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော် ကြီးစွာသောတုန်လှုပ်မှု ဖြစ်ခဲ့ရပါသေး၏။ အပြစ်မကင်းလည်း ခံစားရမိပါသေး၏။ သို့သော် လွန်ခဲ့ပြီ။

မတတ်နိုင်တော့သည့်အဆုံး အားလုံးကို ကျွန်တော် မေ့ထားလိုက်ရတော့သည်။ ယခု ရွာသို့ပြန်၍ အခြေချရန် စိတ်ကူးဖြစ်သောအခါ အတိတ်သည် တရေးရေး ပေါ်လာပြန်၏။ သို့သော် ကျွန်တော် ရွာကို ပြန်ဖြစ်အောင် ပြန်ရပေမည်။

ယခု ဝေးခဲ့သောမြေနှင့် နီးရပြန်ဦးတော့မည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကြေးမုံရွာမှ ကြုံသောလှည်းတစ်စီးနှင့် လိုက်ပါလာကြသည်။ သားကြီးနှင့် သမီးသည် ပျော်နေကြသည်။ အေးသည် ခရီးပန်းလာသဖြင့် ကျွန်တော့်ပရုံးပေါ်မှီ၍ ငိုက်ရင်း ပါလာသည်။

သစ်ပင်ဝါးပင်များသည် ယခင်ကလိုပင် စိမ်းလန်းစိုပြည်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ မန်ကျည်းပင်ပုကို လွန်သောအခါ သုဿာန်တစ်ပြင်ကို လှမ်း၍မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် အဖေနှင့်အမေကို ရည်စူးအာရုံပြု၍ လက်အုပ်ချီကန်တော့ရာ သားကြီးနှင့် သမီးပါ လိုက်ကန်တော့ကြသည်။

အေးသည်လည်း ငိုက်မှေးနေရာမှ နီးလာကာ ကျွန်တော်တို့နည်းတူ ကန်တော့သည်။ လမ်းဆုံသို့ရောက်သော် ကျည်းပင်ယာဘက်သို့ အာရုံပြုမိသည်။ ကျည်းပင်ကြီးသည် အုံ့ဆိုင်းညိုမှိုင်းစွာ ထီးထီးမားမား ရပ်တည်နေဆဲဖြစ်သည်။ ကျည်းပင်အခြေမှ ကတွတ်ပေါက်သည်လည်း ရှိနေဦးမည်။ ကတွတ်ပေါက်နားတွင် ဗျိုင်းတစ်ကောင်ရှိနေသည်ကို အဝေးကပင် မြင်နိုင်ပါသည်။ မငြိမ်းသာတစ်ယောက်မူ မရှိတော့ပြီ။

မွန်းနံချုံကိုလွန်သော် ကန်သင်းရိုးပေါ်တွင် ပုတတ်ကလေးတစ်ကောင် ခေါင်းထောင်ကြည့်နေသည်။ ထိုပုတတ်ကလေးသည် အမြီးပြတ်မနေပါ။ ပေါက်ချောင်းမှလာသော ရေမြောင်းကလေးသည် ဟိုတုန်းကလိုပင် မယ်ဇယ်ပင်တောထဲမှ ဖြတ်၍ စီးဆင်းလာသည်။ ဤအကြိမ်တွင် မြောင်းရေတို့သည် ကြည်လင်လျက်ရှိကြသည်။ မယ်ဇယ်ပင်တောစင်မှ မီးကျွမ်းသစ်ငုတ်တို့မူ မရှိတော့ပြီ။ သို့သော် မယ်ဇယ်တောသည် ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ ကွန်းခိုရာ မိခင်ဌာနေ ဖြစ်မြဲဖြစ်ဆဲ ဖြစ်သည်။

မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ရွာသည်လည်း ကျွန်တော့်မိခင်ဌာနေ ဖြစ်မြဲဖြစ်ဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ရွာတံခါးသို့ ဝင်လိုက်သည်ကိုပင် သတိမထားမိတော့။ အိမ်ကြီးရခိုင်များဖြင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲနေသော ရွာကို ဝမ်းသာအံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းမိသည်မှာ မိခင်မြေကို ပေယျာလကန် စွန့်ပစ် လျစ်လျူရှုထားခဲ့သည်။ တာဝန် မကျေပွန်ခဲ့။ သို့သော်လည်း မိခင်မြေသည် ကျွန်တော့်ကို ထာဝရ လက်ခံကြိုဆိုနေမည် ဖြစ်သည်။ သားကြီးနှင့် သမီးတို့သည် အိပ်မောပင်ကျလျက် ရှိကြသည်။ အေးကမူ အထုပ်အပိုးများ စုစည်းနေသည်။

ကျွန်တော်တို့လှည်းနှင့် ဝါးတစ်ရိုက်လောက်တွင် လူကြီးတစ်ယောက် လာနေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဝမ်းသာတက်ကြွနေသော အရိပ်အယောင်များ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် ကျွန်တော့် ကိုကြီးလှမောင် ဖြစ်ပါသည်။

သူ့နောက်နားတွင် မှတ်မိနေသော မျက်နှာတစ်ခုကို တွေ့မိသည်။ ဟုတ်ပါ၏။ မငြိမ်းသာ။

မငြိမ်းသာ မသေသေးပါ။ ရီဝေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

လှည်းရပ်လိုက်သောအခါ အနားသို့ ကပ်လာသည်။

“မငြိမ်းသာ”

“အစ်ကိုမောင်”

“မသေဘူးနော်”

ကျွန်တော် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပြောမိ၏။

“ဆေးရုံက ကုပေးလိုက်လို့ အစ်ကိုမောင်”

“အို”

ကျွန်တော် ယောင်ယမ်း၍ ညည်းမိသည်။ သမီးကို မငြိမ်းသာက လှမ်းချီ၍ လှည်းအောက်သို့ ဆင်းစေ၏။ အေးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

မငြိမ်းသာသည် ကျွန်တော့်သမီးကို နမ်းနေ၏။

ထို မောင်ဝဏ္ဏ၏ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့်....

“အေး... သားရဲ့ဝတ္ထုကို ဖတ်ရတာ ဥပမာအားဖြင့် ဆရာဝန်အိုတစ်ယောက်က ခေတ်လူငယ် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရေးတဲ့ ဆေးကျမ်း ဖတ်ရသလိုပဲပေါ့ကွာ၊ စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်တာလေးတွေ ပါနေတယ်”

“.. အဲ.. ခေတ်ကလည်း ပြောင်းနေပြီကောလေ၊ ခုနပြောသလို ဆရာဝန်နဲ့ ဆေးကျမ်းဆိုတာက ကွဲပြားရင် နည်းနည်းပါးပါးပေါ့၊ သဘောအားဖြင့် ခေါင်းကိုက်တဲ့ရောဂါကို တချို့ဆရာဝန်က ဆေးပြားပေးမယ်၊ တချို့ကတော့ ဝမ်းနုတ်ဆေးနဲ့ ကုမယ်၊ ပြီး တချို့ဆရာဝန်ကတော့ လူနာရဲ့အင်အားနဲ့ ဒွီပြင် ဘာရောဂါအခံရှိသလဲ လေ့လာမေးမြန်းပြီး အနှိပ်ခံခိုင်းမယ်၊ သံပရာသီး ရှူခိုင်းမယ်၊ နားထင်ကို ဆေးပလတ်စတာ ကပ်ပေးမယ် စသဖြင့် ကုပုံကုနည်းနဲ့ ဆေးပဲ ခြားနားမယ်၊ အဓိက သက်သာဖို့က ခေါင်းကိုက်ရောဂါ”

“ဖေဖေတို့ကတော့ ကလောင်အို ဆိုပါစို့၊ စစ်ပြီးစခေတ်က စာရေးဆရာ၊ အဲဒီခေတ်ရဲ့ အခြေအနေကိုလိုက်ပြီး မြင်သလောက် ရေးခဲ့ကြတယ်၊ ခုခေတ်နဲ့ဆိုရင် သိပ်ကွာခြားသွားပြီပေါ့၊ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်.. ဟုတ်ကဲ့လား၊ သာမန်ရိုးရိုးနဲ့ တအိအိပြောင်းလဲတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ အရင်းရှင်ခေတ်ကနေပြီး ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်ကို (တော်လှန်ရေးမူနဲ့) ပြောင်းလိုက်တဲ့အခါမှာ တော်လှန်ရေးဆိုတဲ့ ပင်ကိုသတ္တိကြွမှုဟာလည်း ဖျတ်လတ်တယ်၊ မြန်တယ်၊ ဒါနဲ့အမျှ ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေး ဖြစ်လာတယ်၊ လူတွေရော၊ စိတ်ဓာတ်တွေရော၊ အချစ် အိမ်ထောင်ရေးပါမကျန် တစ်ခုပြောင်းလဲရင် အားလုံးလိုက်ပြီး ပြောင်းလဲသွားရတဲ့ ဓမ္မတာအတိုင်း....”

“ခု.. မောင်ဝဏ္ဏရေးတဲ့ လမ်းပေါ်မှာလေ ဝတ္ထုဟာလည်း ခေတ်နဲ့အတူ ပြောင်းလဲနေတယ်၊ အရေးအသားကအစ ဖေဖေတို့ပုံစံနဲ့ မတူတော့ဘူး”

“ဖေဖေတို့ခေတ်က ရေးခဲ့တာမျိုး.. ကျောင်းသားအရွယ် ငယ်စဉ်ကာလက ဆိုတဲ့နေရာမှာ မောင်ဝဏ္ဏက ငယ်ဘဝဆိုပြီး အတိုချုံးရေးတာရယ်၊ နှောင်းနှောင်းတဆိုတာရယ် အဓိပ္ပာယ်လိုရင်းလည်း မပျောက်ဘူး၊ ကောင်းသောပြောင်းလဲမှု တစ်ရပ်ပဲ”

“ဗျိုင်းလည်တံရှည်၏။ ကျွန်တော်လည်း လည်တံရှည်နေပြီဟု ထင်မိပါသည်။..”

“မငြိမ်းသာ ဆန်ပြာနေသည့် ဆန်ကောထဲသို့ ပုတတ်တစ်ကောင် ပစ်ထည့်လိုက်ရာ ဆန်ကော မှောက်ကျသွားသည်အထိ မငြိမ်းသာ ထိတ်လန့်သွားသည်။..”

“အဲသလိုရေးပြီး တစ်ခန်းဖြတ်၊ နောက်တစ်ခန်း ပြန်အဆက်မှာ....”

“ကျွန်တော် လန့်သွားသည်။..”

“အဲဒီ လည်တံရှည်ပုံ ရေးသားချက်ရယ်၊ အခန်းအကူးမှာ လန့်တာကို ပြန်ကောက်လိုက်တာဟာ အနုပညာရဲ့ အရသာပဲ”

“ငါ ပြန်ချင်နေလို့..”

“နင် ငါ့ကို ရက်စက်တာလောက် သနားစရာ မကောင်းပါဘူး”

“အဲဒီ အရေးအသားလေးတွေဟာလည်း စာရေးသူရဲ့အာဘော် မပါဘဲ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ ခံစားချက်နဲ့ ဖော်ပြသွားတာရယ်”

“နင့်ကို ငါ ချစ်တယ်.. ငါ ဒီလိုကြီး မနေချင်တော့ဘူး”

“ဒါ တောသူတောင်သားတို့ရဲ့ ပွင့်လင်းရိုးသားတဲ့ အပြောမျိုး ပီသတယ်၊ ဟို.. သုမောင်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ဇာတ်ကောင်နဲ့ (ပြောတဲ့စကား) နဲ့ ကွာဟနေတတ်တာ တွေ့ရတယ်၊ အဲဒါ သတိထား”

“ဝတ္ထုရေးရာမှာ ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့က ဖျော်ရည်သည်ကောင်လေး၊ ချိုချဉ်ရောင်းတဲ့ ကောင်မလေး စသဖြင့် ပါလာရင် သူတို့စကားဟာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကျောင်းသား စကားမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟဲ့.. နင့်ပုတတ်ကလည်း အမြီးပြတ်လို့ပါလား”

“ဟုတ်တယ်.. ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးတာနဲ့ ဖြတ်ပြီး မီးဖုတ်စားလိုက်တယ်”

“ဒါလည်း ပညာပဲကွ.... ငြိမ်းသာ မရှိတော့ပေမယ့် ငြိမ်းသာကို စိတ်ဆိုးမပြေသေးတာကို ထင်းခနဲပေါ်လာအောင် ဖော်လိုက်တာ အတော်မိတယ်ကွာ”

“ကျွန်တော်သိချင်တာလေး မေးချင်လို့..”

“မင်းသိချင်တာ ငါမသိရင်ကော..”

“ဒီလို ပြန်မေးလိုက်တဲ့ စကားလုံးဟာ သာမန်ဝတ္ထုရေးသလို ဆက်တိုက်ရေးချသွားတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကလောင်ကိုရပ်ပြီး စဉ်းစားပြီးမှ အတွေးအခေါ်ကလေးနဲ့ ယှဉ်ပြီး ပေါ်လာတဲ့ စကားလုံးမျိုးကွ၊ အဓိပ္ပာယ်ပါတယ်၊ ထူးခြားတယ်ပေါ့ကွာ”

“.. အဲ.. ငြိမ်းသာ လက်ထပ်တော့မယ့်အကြောင်း ကိုကြီးလှမောင်က ပြောပြပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ရေးပြသွားပြီး ဒိုင်းခနဲ ငြိမ်းသာကိုတွေ့၊ ပိုးစိုးပက်စက်တွေပြောတဲ့ အခန်းကို ဖေဖေမကြိုက်ဘူး”

“.. (၁) ငြိမ်းသာလက်ထပ်မယ့်သတင်း ကြားပြီးတာနဲ့ ရင်ထဲ ခလောက်ဆူပြီး ငြိမ်းသာနဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းတာ တစ်ကွက်လောက်ပြပြီးမှ ငြိမ်းသာကိုစောင့်ရင်း နှောင်းဖြစ်တွေတွေ့၊ ငြိမ်းသာရောက်လာ၊ အတွေးတန့်ပြီး ပြောချင်ရာပြော၊ ဒါပေမဲ့.. ငမောင်ဟာ သက်သက်မဲ့ ငြိမ်းသာကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ကိုကြီးလှမောင်က ပြောထားတယ်.. လူကြီးချင်း စကားပြောပြီးကြပြီတဲ့...”

“ဒါကို ငြိမ်းသာ သိချင်မှ သိမှာပေါ့၊ အေး.. ငြိမ်းသာကို ရုပ်လှသလောက် သဘောပုပ်တယ်၊ မျက်နှာများတယ် ပြောချင်ရင် ကိုကြီးလှမောင်စကားထဲမှာဖြစ်ဖြစ်.... ငြိမ်းသာလည်း သိပြီးပြီနေမှာပေါ့၊ မင့်ကို မပြောပြဘူးလား ဆိုတာမျိုး စကားခံထားလိုက်ပေါ့ကွ၊ မင်း ဒီသဘောမျိုးပဲ ပန်းတွေနဲ့ဝေ ဇာတ်ကားမှာ တစ်ခါလုပ်ပြီးပြီ၊ ခင်ယုမေ.. အောင်လွင်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ့်ကိစ္စမှာ ညွှန်ဝင်းဒေါက်တာနဲ့ ခင်ယုမေကို ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောတာတွေလေ.... မှတ်မိလား.. မောင်ဝဏ္ဏ”

“.... အေး.. အဲဒီဇာတ်ကားမှာ ညွှန်ဝင်းက ခင်ယုမေကို ချစ်နေတာ၊ ပန်းတွေခူးပေးတာ၊ လျှောက်လည်တာလောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ခင်ယုမေက ချစ်ပါတယ်လို့ မပြောသေးဘူး၊ ဒီလို ချစ်ကတိ မပေးသေးဘဲနဲ့

ညွှန်ဝင်းက ဘာအထောက်အထားနဲ့ ချစ်သူပုန် ထရတာလဲ၊ မခိုင်လုံဘူးကွ၊ သူ့ဟာသူ လင်တစ်ယောက်ယူယူ.. ဆယ်ယောက်ယူယူ ဘာမှပြောပိုင်ခွင့် မရှိဘူး”

“.... ဒီအတိုင်းပဲ၊ ခု ငြိမ်းသာကို ငမောင်က.... နင့်ကိုငါချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ကြရအောင်လား ဆိုတဲ့သဘောပဲ ပြောရသေးတယ်၊ ငြိမ်းသာက ချစ်တယ်ရယ်လို့ တိတိကျကျ လက်မခံရသေးခင်မှာ၊ နောက်.. လူကြီးတွေ စီမံတာ ငြိမ်းသာ ဘာမှမသိရသေးခင်မှာ ဖိကြိမ်းနေတာ မလိုလားအပ်ဘူး၊ အကြောင်းခိုင်လုံရမယ်၊ ခုနပြောသလို ကိုကြီးလှမောင်စကားနဲ့ ဖန်တီးလိုက်ရုံပဲပေါ့၊ အဲဒါ သတိထားကြကွာ”

“ပြန်ချင်နေလို့..”

“ငြိမ်းသာ ရောက်လာပြီပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ပြန်မယ်”

“ဒါလောက်တောင် ဖြစ်နေလိုက်တာ”

“ဒါလောက်တောင် ဘာလို့ နောက်ကျရတာလဲ”

“ဘာလဲ.. ကျွဲမြီးတိုနေပြီလား”

“ပုတတ်မြီး တိုတာပါ”

“အဲဒီ စကားအချိတ်အဆက်ကလေးတွေလို မျှတပြီး တမူထူးဆန်းတာမျိုး ဖေဖေကြိုက်တယ်၊ ကိုကြီးလှမောင်ရဲ့ ဟင့်အင်း လည်း ကောင်းတာပဲ၊ လူတစ်ကိုယ် စိတ်တစ်မျိုးဆိုတာ ပေါ်လွင်တယ်၊ ငြိမ်းသာ စာရေးတော့ မဆီမဆိုင် စာအဆုံးမှာ ပြုန်းခနဲ.. ဒီနှစ် စိန်မာဒင်ဇာတ်ကတယ်” လို့ စာကို အဆုံးသတ်ပုံဟာ စာမရေးတတ် ရေးတတ်သဘော ဘွားခနဲ ပေါ်လာတယ်၊ စာရေးသူက ငြိမ်းသာအတွေး၊ ငြိမ်းသာအရေးနဲ့မို့ မိတယ်၊ သိပ်ကြိုက်တယ်ဟေ့”

“.... ဒါပေမဲ့ ငြိမ်းသာကိုခိုးပြေးဖို့ အကြံမမြောက်ဘဲ ရန်ကုန်ရောက်၊ မှောင်ခိုမမတွေနဲ့ တွေ့၊ အေးနဲ့ တွေ့၊ မှောင်ခိုစီးပွားရေးလုပ်၊ ဒါတွေကတော့ သူလိုငါလိုရေးသွားတာ တွေ့ရတယ်၊ ထူးခြားချက် မပါဘူး”

“.. ထူးခြားချက်ဆိုတာက ဒီလိုလေ.... ခုခေတ် မှောင်ခိုလုပ်ကြပုံ၊ အခက်အခဲ၊ ဇာတ်တူသားချင်း ခေါင်းပုံဖြတ်ကြပုံ၊ သူတို့ချင်းဆက်ဆံရေး၊ အရှောင်အတိမ်း၊ အလှည့်အပတ်၊ ရောင်းပုံရောင်းနည်း စသဖြင့် ဒါလေးတွေ လေ့လာပြီး

ထည့်ရေးသင့်တာပေါ့ကွာ၊ ခုတော့ သားဟာက ရိုးရိုးစင်းစင်းကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ အေးနဲ့တွေ့ပြီး အိတ်ချင်းလဲတာ မပိုင်ဘူး၊ တွေ့ပုံ၊ ညားပုံကလည်း ပေါ့တယ်၊ ပြီးစလွယ်နိုင်တယ်”

“ခု သားရိုက်ထားတဲ့ အတ္တမဆန်လိုသော အတ္တ ဇာတ်ကားမှာလည်း ဒီလိုပဲ၊ စစ်တောင်းစက္ကူစက်လို့ စာတန်း ထိုးထားပြီး စက်ထဲက စက္ကူတစ်ရွက် ထွက်လာတာလေးမှ မတွေ့ရဘူး၊ အေး.. ရိုက်ခွင့်မရလို့ဆိုလည်း စက္ကူစက် အစား ဒီပြင်လုပ်ငန်းတစ်ခု ပြပေါ့”

“ဒီမှာ မောင်ဝဏ္ဏ.... အခုပြောနေတာတွေဟာ အနုပညာအနေနဲ့ မဖြစ်သင့် မဖြစ်ထိုက်တဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်တွေနော်၊ သားမှာ ဉာဉ်တစ်ခုရှိတယ်၊ ဝုန်းဝုန်းနဲ့ ရှေ့ကို ဖိလုပ်သွားပြီး နောက်ကို ပြန်လှည့်မကြည့်တော့ဘူး၊ ပြီး အစီအစဉ် မထားဘူး၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်လည်း မင်း ဒီအတိုင်းပဲ.. ကားရိုက်ခါနီးမှ မှန်မီရိုက် မရှိဘူးလား၊ စားပွဲပေါ်တင်တဲ့ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ရှာတဲ့ ခလုတ်နှိပ် မှတ်စုစာအုပ် တစ်ခု လိုချင်တယ်ဆိုတော့ ကားရိုက်မန်နေဂျာ မောင်ရှုပ ပတ်ချာလည်ရော..”

“ခွေးတိရစ္ဆာန်လေး.. ငါ အသင့် ဝယ်ဝယ်ထားတတ်ပေလို့ပေါ့၊ နို့မို့ရင် ချက်ချင်း ဘယ်သွားရှာမလဲ၊ ခု ဝတ္ထုရေးရာမှာ အချိန်ရနေရဲ့သားနဲ့ အစီအစဉ်မချဘူး.. ပြန်မဖတ်ဘူး”

“နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းတော့လည်း ဘာမှ ဆန်းသစ်မလာဘူး၊ ဆန်းသစ်ဆိုတာက မိန်းကလေးတွေ ဖက်ရှင်ဆန်းတာမျိုး ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အတွေးအခေါ် အပြောင်းအလဲ မရှိရုံမက မငြိမ်းသာက ငမောင်နဲ့ အေးတို့ရဲ့ သမီးလေးကို နမ်းတာတော့ ဟုတ်ပြီ.. သူ လင်ယူပြီးပြီလား၊ လက်မထပ်ဖြစ်ဘူးလား.... ဒါတွေကို ဖော်မပြတာ ပိုဆိုးတယ်”

“.. အေး.. သူ ကိုရင်ဂျမ်းကို မယူချင်လို့ အဆိပ်သောက်တယ်၊ ငမောင် မိန်းမရနေမှ လာခေါ်ပါလို့ စာရေးတယ်၊ ဒါလောက်ဆို လင်မယူရသေးကြောင်း ပေါ်ပါတယ်လို့ မင်းပြောချင် ပြောမယ်၊ ပြောလို့တော့ ရတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ တွေးယူမှပေါ်မယ့် ကိစ္စကွ.. တွေးဆိုလည်း တော်တော်လေး စာဖတ်ဝါရင့်တဲ့ ပရိသတ်မှ မတွေးရဘဲနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ တွေးပြီးမှပဲဖြစ်ဖြစ် သဘောပေါက်ကြမယ်”

“တချို့.. ဒီလို မတွေးချင်ကြဘူး၊ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်အောင်လည်း ပြန်မဖတ်ချင်ကြဘူး၊ အဖျားရှူးပြီး ငြိမ်းသာက ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး.... ဆို စာအုပ်ပိတ်လိုက်ရင် သူတို့လည်း ဖတ်ရတာ အရာမရောက်၊ စာရေးသူလည်း နာတယ်ကွ”

“ဝတ္ထုရေးရေး.. ဆောင်းပါး၊ ကဗျာ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် လူတစ်သောင်းဖတ်ရင် တစ်သောင်းလုံး အဓိပ္ပာယ်ပေါက်မှ ကိုယ်ရေးချင် ပေးချင်တာ ပေးရကျိုး၊ ရေးရကျိုးနပ်တယ်၊ ဒါက ဖေဖေအယူအဆ၊ ရှေးကျတယ်ခေါ်မလား၊ ခေတ်မီဘူး ဆိုမလား”

“ဆံထုံးတော်ကြီး၊ တမာသီးနှင့်၊ ခါးစည်းဝတ်လဲ၊ ချုပ်စပြကို၊ တဲအပ်နှင့်တွယ်၊ မြင်မြင်သမျှ၊ စိတ်ပျက်အောင် လှပါတဲ့ မရေသည်”

“ဒီ ရှေးစာပေဟာ ခုထိ ခေတ်မီနေသေးတယ်ကွ.... ဟား ဟား”

“.... အဲ.. နက်နက်နဲနဲတွေးမှ ဆိုလိုရင်းပေါ်မယ့်စာမျိုး မရေးရဘူးလားမေး၊ ရေးပါ၊ တတ်နိုင်သလောက် ရေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ မငြိမ်းသာတို့၊ ငမောင်တို့အကြောင်းထက် ဇာတ်အိမ်ရော၊ ဇာတ်ဆောင်တွေရဲ့ အရည်အသွေးရော မြင့်မားနက်နဲဖို့ လိုလိမ့်မယ်.. ဟုတ်ကဲ့လား”

“ဒါလဲ ဖေဖေခံယူချက်ကို ပြောတာကွ၊ မှန်ချင်မှလည်း မှန်လိမ့်မယ်၊ ဒါကို မှားတယ် မှန်တယ် ဘယ်သူက ဆုံးဖြတ်မလဲ၊ နောက်ဆုံး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ..... ငါ ဘာလုပ်သလဲ၊ ဘယ်သူ့အတွက် လုပ်သလဲ၊ ဘယ်သူတွေ သိစေ၊ ကြားစေ၊ မြင်စေချင်သလဲ၊ ဒါကို စဉ်းစားပြီး လုပ်ချင်သလို လုပ်ပေတော့.... ဟုတ်ပြီလား”

“ကိုင်း.. ဘယ်မလဲ သုမောင်၊ အေး.. မင်းစာမူ ပြန်ပေးစမ်း၊ နို့.. မင်းတို့ကော အချိန်ရရဲ့လား၊ သွားစရာရှိရင် တစ်ပတ်လှည့်လိုက်ကြဦးလေ၊ ဖေဖေ ဖတ်ထားနှင့်မယ်၊ ဘာလဲ.. လက်ဖက်ရည်သောက် ဆိုရုံနဲ့တော့ မသွားကြနဲ့၊ ကဲ.. မင်းလူက ဦးဒါးကိုခေါ်.. လက်ဖက်ရည်ဝယ်ခိုင်းလိုက်၊ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံသွားယူ”

* * *

သစ်ပုတ်ပင်စောင့်နတ်-သုမောင်

သစ်ပုတ်ပင်၌ သရဲရှိသည်ဟု သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြောသည်။

သရဲမဟုတ်၊ အစောင့်ရှိသည်သာ ဖြစ်၏ဟု နောက်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ငြင်း၏။

လမိုက်ညများတွင် မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦး သစ်ပုတ်ပင်ကိုမှီ၍ ရပ်နေတတ်သည်ဟု ပြောသူနှင့်လည်း ကြုံဖူးပါသည်။

ပါမောက္ခတစ်ဦးကမူ "ဝိညာဉ်ဆိုတာ သူတို့ အနောက်နိုင်ငံမှာတောင် ယုံကြည်နေသူတွေ ရှိတော့လည်း အခက်သားလား" ဟု ပညာစကားဖြင့် ဆိုမိန့်ဖူး၏။

ကျွန်တော်သည် ဝိညာဉ်ကို စိတ်မဝင်စားပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤလောက၌ ဝိညာဉ်ထက် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသောအရာ မြောက်မြားစွာ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အို.. ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ပင် စိတ်ဝင်စား၍ မဝနိုင်သေးပါလေ။

မည်သို့ပင်ရှိစေ....

သစ်ပုတ်ပင်နှင့်ပတ်သက်သော ကောလဟာလများထဲတွင် လူငယ်တစ်ယောက် လမိုက်ည၊ လသာညမရွေး သစ်ပုတ်ပင်ခြေရင်းမှာ မယ်ဒလင်တီးပြီး တေးညည်းသည်ကို မြင်ဖူးကြသည်ဆိုပါလျှင် ထိုလူငယ်သည် ဝိညာဉ်လောကသား လုံးဝမဟုတ်သည်ကိုတော့ ကျွန်တော် အာမခံဝံ့ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုလူငယ်သည် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပါ။

* * *

မေးကြည့်ပါ.. ကိုဥဩကို သိသလားဟု။ အားလုံးမဟုတ်သည့်တိုင် အများစုကတော့ သိကြပါလိမ့်မည်။ ကိုဥဩသည် ဥဩငှက်ကဲ့သို့ အသံမသာပါ။ သို့ရာတွင် သီချင်းဆိုပါသည်။ အဆိုလည်း မကောင်းလှပါ။ ချွဲတော့ ချွဲသည်။ လွမ်းဖို့ကောင်းသည်တော့ သေချာပါသည်။ သူ၏ မယ်ဒလင်လက်သံနှင့် သူ့အလွမ်းတေးသည် ကံ့ကော်ပင်များကို ပို၍ လွမ်းယောင်သမ်းစေသည်။ တက္ကသိုလ်၏ အလွမ်းဇာတ်ထုပ်ပေါင်းများစွာကို ကိုယ်စားပြုနေဟန် ရှိလေသည်။

တက္ကသိုလ်မှာ အစဉ်အလာတစ်ခု ရှိသည်။ မိန်းကလေးဆောင်များရှေ့ ယောက်ျားလေးများ တေးသီ၊ ရစ်သီကြခြင်းဖြစ်၏။ ပြည်လှဖေ၏တေးများ ကြီးစိုးခဲ့သည်မှ စိုင်းထီးဆိုင်အထိ အစဉ်အဆက်။ တချို့က မေတ္တာတောင်းခံသည့်သဘော။ တချို့က ဝေဒနာကို ဖွင့်အန်သည့်သဘော။ အချို့က အသနားခံ။ တချို့က အပျော်တမ်း။ တချို့က ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ်။ တချို့က နောက်တောက်တောက်၊ တချို့က ပေါက်တောက်တောက်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ.. ထိုလူငယ်တို့တွင် တူညီသော အခြေခံအချက်တစ်ချက် ရှိနေသည်။ မိန်းမပျိုကို ကြားစေမိသောငှာ တေးသီကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ မည်သူကြားရစေရယ်ဟူ၍ တေးသီခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ သစ်ပုတ်ပင်ခြေရင်းမှ တေးချင်းဟစ်၍လည်း အဘယ်မိန်းကလေးအဆောင်ကမှ မကြားနိုင်ပါ။ ညအခါ လူခြေတိတ်လျှင် ဝိဇ္ဇာအဆောက်အအုံသည် လည်းကောင်း၊ သိပ္ပံအဆောက်အအုံသည်လည်းကောင်း ဆိတ်ဆိတ်နေမြဲပါ။

သို့ရာတွင် ကိုဥဩ သီချင်းဆိုချိန်တန်လျှင် လူငယ်ကလေးများ ရစ်ဝဲရစ်ဝဲ လာကြမြဲပါ။ အားလုံးက ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နားထောင်ကြစမြဲပါ။ ပြီးတော့ ဥဩကို သနားကြသည်တုံ့လေ။

ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သနားနေကြသနည်း။ သူတို့သနားဖို့ ကျွန်တော်သီချင်းဆိုနေသည် မဟုတ်ပါ။ ဥဩမို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆိုချင်၍ ဆိုနေခြင်းပါ။ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့သည်တော့ မဟုတ်။ မိမိအကြောင်းနှင့် မိမိပါ။

မိမိအကြောင်းကို ထိုသူငယ်များ သိကြသည်လည်း မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် လူငယ်ဟူသည် ကူးစက်ခံစားလွယ်သော သဘောရှိသည်မို့ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သူတို့မသိနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော့်အလွမ်းကို သူတို့ မျှဝေခံစားနိုင်သည်သာ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ ကျွန်တော့်ကို သနားနေကြခြင်းပါ။

ဥဩကဲ့သို့ အသံမသာသော ကျွန်တော်ဥဩကို ကျွန်တော့်ပရိသတ် ညီငယ်တစ်ဦးက တစ်ညသ၌ စကားဆိုပါသည်။

“ဖီလင် အပြတ်ငြိမ့်တယ်ဗျ”

ကျွန်တော်က လွမ်းသည်ဟု မိမိဘာသာ ထင်၏။

သူက “ဖီလင်” ဟု တင်စား၏။

အတူတူပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒါပေါ့.. ခုနစ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီကိုး။

ကုန်လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ်ကာလအတွင်း တက္ကသိုလ်မှာ ကျင်လည်သွားကြကုန်သော အလွမ်းသမားများသည် လက်ဆင့်ကမ်းစကားဖြင့် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို စိတ်မှန်းဖြင့် မှတ်တမ်းတင်သွားကြပါသည်။

ပုံပြင်သဖွယ်ပါလေ။ သို့ရာတွင် သူတို့ပြောသော ကျွန်တော့်အကြောင်း ကိုဥဩပုံပြင်သည် တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော့်ကိုပင် ယောင်ယမ်း၍ လွမ်းတတ်စေပါသည်။

တကယ်တော့ မိမိအကြောင်းကို မိမိမှလွဲ၍ အဘယ်သူ သိနိုင်မည်နည်း။

မည်သို့ပင်ရှိစေ.. ကျွန်တော်၏ အလွမ်းများကို လူငယ်ကလေးများသည် ကနူးထိ မျှဝေခံစားနေကြသည်ကတော့ သေချာပါသည်။

တကယ်တော့ သစ်ပုတ်ပင်စောင့်နတ်သည် ကျွန်တော်ပါ။

* * *

ကျွန်တော်၏နာမည်ရင်းမှာ မောင်ဆံနက် ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော့်အစ်ကိုနာမည် မောင်ဆံနီ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုသည် မွေးကင်းစ၌ ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်ကလေး ဖြစ်သောကြောင့် ဆံနီဟု အမည်ပေးခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်၏နာမည် မောင်ဆံနက် ဖြစ်လာရပါတော့သည်။

မောင်ဆံနက်ဟူသော ကျွန်တော့်အမည်သည် တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီး ဒုတိယနှစ် စာသင်နှစ်မှာပင် သက်တမ်းကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။

ထိုဒုတိယစာသင်နှစ်တွင် ကျွန်တော့်အမည်သည် “ကိုဥဩ” ဖြစ်နေပါပြီ။ အမည်သည်ဟူသည် ပညတ်သဘောပါ။ ထို့ကြောင့် အမည်တစ်ခုကို မိမိဘာသာ မှည့်ခေါ်ခြင်းထက် အများက လိုလိုလားလား မှည့်ခေါ်ခြင်းက ပို၍ ထိရောက်ပါမည်။ မြတ်နိုးဖို့လည်း ကောင်းပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုဥဩဟူသောအမည်ကို မြတ်နိုးပါသည်။ ထိုအမည်ကို တက္ကသိုလ်သို့ အစဉ်အဆက် ရောက်လာကြသော လူငယ်အချစ်သမား၊ အလွမ်းသမားလေးများက ကျွန်တော့်အား မြတ်နိုးစွာ အပ်နှင်းခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဒုတိယစာသင်နှစ်၊ ထိုအမည်ကို လက်ခံရရှိသောနှစ်၊ လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ်ကာလကဖြစ်သော နှစ်တွင် ကျွန်တော့်ဘဝသည်လည်း စတင်ပြောင်းလဲခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

* * *

ဟိုး.. ငယ်ငယ်တုန်းက ဂဲဩမေထရီတွက်သလို “သက်သေပြချက်” ဟု ရေးပြရလျှင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ဖြေပြစရာ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်သာ ရှိပါသည်။

“ရွှေထုပ်တဲ့ မြပဝါ” တော့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်အမေ၏ တူမတစ်ယောက် အထက်အညာမှ လက်ဆောင်ပါခဲ့သော လွယ်အိတ်ကြမ်းတစ်လုံးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလွယ်အိတ်ကြမ်းကလေး ဟောင်းနွမ်းသွားသောအခါ ကျွန်တော့် စာရွက်စာတမ်း စသော အဟောင်းအနွမ်းများ သိမ်းဆည်းရန် အမေ့ထံမှ အမွေရထားလိုက်ပါသည်။

အခုတော့ ထိုလွယ်အိတ်ကြမ်းလေးအတွင်းမှာ ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းကို သက်သေပြစရာ ပစ္စည်းကလေးများသာ ရှိနေပါသည်။ ခေါက်တုံ့ချည်၍ ကျွန်တော့်ခုတင် ခေါင်းရင်းတိုင်တွင် ချိတ်ထားသော ထိုလွယ်အိတ်ကြမ်းကလေးကို

မည်သူ့အားမဆို ကျွန်တော် ဖြေပြချင်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ သက်သေပြစရာ အထုပ်ဟူ၍ ထိုလွယ်အိတ်စုတ်ထဲမှ ပစ္စည်းကလေးများသာ ရှိပါသည်။

အတိတ်ဆီက သင်္ကေတအမှတ်အသားသဖွယ်သော ပစ္စည်းကလေးများကို ကြည့်ချင်ကြပါလျှင် ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ အားမနာကြပါနင့်။

ကံ့ကော်ပန်းခြောက်ကလေးတွေဟု ထင်ကြပါသလား၊ မှားပါသည်။ “အချစ်ချောစာ” များဟု ထင်ကြပါသလား၊ မှားပါသည်။ လက်ကိုင်ပဝါကလေးများလည်း မဟုတ်ပါ။ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်များကိုလည်း ကျွန်တော် သိမ်းဆည်းထားခဲ့မိပါ။ ချစ်သူတို့ဖလှယ်သော ချစ်လက်ဆောင်မျိုးဟူ၍ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှမကျန်ခဲ့ပါပေ။

ကျွန်တော်၏ လွယ်အိတ်ကြမ်းကလေးကို ဖြေကြည့်ပါလျှင် တစ်မျိုးတည်းသော ပစ္စည်းကလေးများကို တွေ့ကြရပါလိမ့်မည်။

ပေတံကလေးတွေ....။

ငါးပြားတန် ပေတံကလေးတွေ။

ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက သုံးခဲ့ကြဖူးပါသည်။ တစ်ချောင်းလျှင် ငါးပြားပေးရ၏။ လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ဖြန့်ခင်းပြီး “ကြိုက်တာယူ ငါးပြား” ဟု ကုလားကြီးများ အော်ဟစ်ရောင်းချခဲ့ကြသော ခြောက်လက်မပေတံကလေးများ ဖြစ်ပါသည်။ ကြိုက်တာယူဆိုသော်လည်း ထင်းရှူးသား အညံ့စားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဝါထိန်ထိန် တစ်ရောင်တည်းသော ပေတံကလေးများသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ လွယ်အိတ်ကြမ်းကလေးထဲတွင် ထိုပေတံကလေးမျိုး သုံးဆယ့်သုံးချောင်း ရှိပါသည်။ သက်သေပြစရာဟူ၍ ကျွန်တော့်မှာ ပေတံသုံးဆယ့်သုံးချောင်းသာ ရှိပါသည်။ ပေတံတို့သည် စကားမပြောတတ်သောကြောင့် သက်သေပြမည့်သာ ပြရသည်၊ သက်သေထွက်ဆိုချက်ကိုကား မရနိုင်ပါ။

ပေတံတို့သည် စကားမပြောသော်လည်း တိကျသော အရှည်ပမာဏကိုကား ပြကြလေသည်။ ခြောက်လက်မပေတံ သုံးဆယ့်သုံးချောင်းသည် ၁၉၈ လက်မဟူသော အရှည်ပမာဏကို ပြပါသည်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသမျှသော ပေတံများအားလုံးကို ဆက်ပြီးတိုင်းသော်လည်း ပတ်ပတ်လည် သုံးဆယ့်လေးလက်မသာ ရှိသော ကျွန်တော်၏ ရင်ခွင်အတွင်းတစ်နေရာမှ အချစ်ဆိုသောအရာကိုကား တိုင်းတာ၍ရမည် မဟုတ်ပါလေ။

မည်သို့ပင်ရှိစေ.. လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ်ကာလဆီမှ ကျွန်တော့်အချစ်၏ အစကိုကား ကျွန်တော်က ပြောပြချင်နေပါသည်။ ထို့အတွက် သက်သေပြစရာဆိုလို့ လွယ်အိတ်ကြမ်းကလေးအတွင်းမှ ခြောက်လက်မပေတံ သုံးဆယ့်သုံးချောင်းသာ ရှိနေပါတော့သည်။

* * *

ကလေးတို့သည် ငယ်ငယ်က ပညာသင်ရာ၌ ပုံသဏ္ဌာန်ချင်း တူကြသည်။ အတန်းကလေး နည်းနည်းရလာလျှင် ချာတိတ်များနှင့် ချာတိတ်မများ စရိုက်ကွဲပြားလာကြလေသည်။ အထက်တန်းကျောင်းသူကျောင်းသားများ ဘဝတွင် ပို၍ ခြားနားသွားလေသည်။

မိန်းကလေးတို့သည် ပညာသင်ရာမှာ စည်းကမ်းရှိသည်။ လက်ရေးလက်သားများမှအစ သေသပ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်က သင်ခန်းစာများ မှတ်စုများကို ရေးသောအခါ စာမျက်နှာ၏ဘယ်ဘက်တွင် ပေတံတစ်ပြားစာ မျဉ်းသားကြရ၏။ ကျွန်တော်သည် ငါးတန်းကတည်းက ထိုစည်းကမ်းများကို ဖောက်ဖျက်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

မိန်းကလေးတို့သည် အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝကို ရောက်ကြသည်အထိ ထိုအလေ့အကျင့်ကောင်းလေးကို ထိန်းသိမ်းတတ်ကြပါသည်။ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ပျက်တော့သည်။ စည်းကမ်းပျက်ခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။

သို့ရာတွင် အထက်တန်းကျောင်းမှ တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်သို့ အကူး တက္ကသိုလ်ရောက်စတွင် မိန်းကလေးတို့သည် အထက်တန်းကျောင်းသူတို့ အမူအကျင့်ကို ရုတ်တရက် မဖျက်ကြပါ။ အများစုသည် မှတ်စုရေးလျှင် စာမျက်နှာဘယ်ဘက်တွင် ပေတံတစ်ပြားစာ မျဉ်းသားကြ၏။

ထိုအလေ့အကျင့်ကလေးသည် ကောင်းလှပါသည်ဟု ကျွန်တော်ပြောပါမည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ငါးတန်းကတည်းက ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့သော ထိုအလေ့အကျင့်ကလေးကို ကောင်းလှပါသည်ဟု ကျွန်တော် ခုပြောနေပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် "အယ်လစ္စဘက်" တွင် ထိုအလေ့အကျင့်ကလေး ရှိနေသောကြောင့် ထိုအလေ့အကျင့်ကလေးမှ အစပြု၍ပင် အယ်လစ္စဘက်သည် ကျွန်တော့်ဘဝထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

* * *

အဲသည်တုန်းကတော့ အင်္ဂလိပ်နာမည် မှည့်ခေါ်ခြင်းကို မုန်းခဲ့ကြ၏။ သာသနာပြုကျောင်းများ အင်ပါယာ ပြိုကွဲပြီးဖြစ်သော ကာလကိုး။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် အင်္ဂလိပ်နာမည်တွဲ၍ မှည့်ခံခဲ့ရသူများ အလှအသက် အမည်ပြောင်းခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ရောဘတ်ဘတုတ်သည်ပင် တက္ကသိုလ်ရောက်သောနှစ်တွင် "သူရကျော်စွာ" ဟု သူ့ဘာသာ အမည်ပြောင်းခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ နာမည်အဓိကမဟုတ်ဟု ယုံကြည်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ရောဘတ်ဘဝကလည်း သူငယ်ချင်း၊ သူရဘဝ၌လည်း သူငယ်ချင်းသာဖြစ်၏။

တစ်ခုတော့ရှိသည်၊ ဘိုလို နာမည်ပေးခဲ့ကြသောသူများသည် အများအားဖြင့် ဘိုဆန်ကြ၏။ ဘိုဆန်ချင်၍ပင် ဘိုလိုအမည်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်လား။ သူတို့သည် မြန်မာချင်းတူပေမင့် အမူအရာမှအစ နည်းနည်းတော့ ကွာခြားသည်ပင်။

သူတို့သည် ပေါ်ပင်လိုက်ချင်တတ်သည်တော့ သေချာသည်။ တခြားမကြည့်နှင့်၊ ဘိုနာမည်များ ကျဆုံးချိန်တွင် သူတို့သည် ချက်ချင်းအမည်ပြောင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။ တိကျခိုင်မာသောသဘော မရှိ။

သည်နေရာမှာ အယ်လစ္စဘက်၏ ထူးခြားမှုကို ကျွန်တော်စတင်သိလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အတန်းတွင် ဘိုနာမည်ခံသူမှာ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ ဘယ်သူတွေမေးငေါ့ငေါ့၊ ဘယ်သူတွေလှောင်လှောင် သူမမူ။ ကုန္တမပျက်သော သူမျက်နှာထားသည် မြန်မာဆန်စွာ မာနကြီးပုံ ပေါ်လွင်နေသည်။

သူ့သတင်းကို စုံစမ်းမိသောကာလ၌ သူ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလေသည်။ နောင် သူနှင့်ကျွန်တော် ခင်မင်ရင်းနှီးလာကြသောအခါ သူက ပြောပြပါသည်။

“ကျွန်မအမေက ဘိုဆန်တယ် ကိုဆန်နက်ရဲ့.. ဒါကြောင့် ကျွန်မကို အယ်လစ္စဘက်လို့ နာမည်ပေးတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်မငယ်ငယ်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီး အယ်လစ္စဘက်တေလာနဲ့ တူလို့တဲ့”

“ခုလည်း တူသားပဲဗျ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ.. ကျွန်မပြောချင်တာက အမေပေးတဲ့နာမည်ကို မြတ်နိုးတာ မြန်မာဆန်တာပဲလို့ ထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်မင်းသမီး အယ်လစ္စဘက်တေလာနဲ့ တူတာတော့ သေချာပါတယ်”

သူ့ရှက်ပြုံးကို ခုတိုင် မှတ်မိနေပါသည်။ ထားပါ။ ကျွန်တော်ပြောချင်သည်မှာ သူနှင့် ကျွန်တော့်ကို ငါးပြားတန် ပေတံလေးများက ပေါင်းကူးတံတားသဖွယ် ဆက်သွယ်ပေးခဲ့ကြသည့်အကြောင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

* * *

“ပေတံကလေး ခဏလောက်”

သည်စကားသည် “လစ်” (လစ်ဟုပင် အဖျားဆွတ်ခေါ်ခွင့် ပေးကြပါ) ထံသို့ တိုက်ရိုက်ပြောခဲ့သော ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးစကား ဖြစ်ပါသည်။ ပေတံခဏငှားသော အကြောင်းအရာကို ပြောရာ၌ အဘယ်ကြောင့် အသံတုန်ရသနည်း။

ကျွန်တော့်အထင်တော့ အချစ် ဖြစ်လိမ့်မည်။ လစ်ကို ကျွန်တော် ချစ်ခဲ့ပါသည်။ အတန်းထဲ စရောက်ရောက်ချင်းနေ့ မှာပင် လစ်ကို သတိထားခဲ့မိပါသည်။ လစ်က လှပါသည်။ ကျွန်တော်က လှသည်ဟုထင်ခြင်းလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ပြောမည့်သာ ပြောရမည်၊ အင်္ဂလိပ်မင်းသမီး အယ်လစ္စဘက်တေလာနှင့် မတူပါ။ လစ်၏မျက်နှာသည် မျက်နှာဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ မျက်ခုံးမည်းမည်းလေးမှလွဲ၍ တစ်မျက်နှာလုံး ရှင်းနေသည်။ ငြိမ်သက်သော ရေပြင်၌ ထင်သော လမင်း၏အရိပ်နှင့် တူသည်ဟု ထင်၏။

ကျောင်းစတက်ပြီး သုံးလကြာသည်အထိ လစ်ကို ကျွန်တော် စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ သူ စာဖွဲ့ကူးနေချိန်တွင် ခိုး၍ကြည့်ခဲ့သည်ကိုတော့ ဝန်ခံပါသည်။

သူ စာဖွဲ့ကူးနေချိန်တွင် နံဘေးတိုက် အနေအထားဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ရှင်းလင်းစွာကြည့်ရင်း ရင်ခုန်ရပါသည်။ လစ်သည် ဆံပင်ကို စုသိုင်းပြီး လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ချည်ထားလေ့ရှိပါသည်။

သူ့ပါးဖောင်းကလေးကို ကြည့်ရင်း လက်သည်းဖြင့် စာရေးစားပွဲပေါ် ကုတ်ခြစ်မိသည်လည်း အကြိမ်ကြိမ်။ လစ်၏ နံဘေးတိုက်ပုံတူကို စာရေးစားပွဲပေါ် ဖောင်တိန်ဖြင့် ရေးခြစ်ထားသည်လည်း အကြိမ်ကြိမ်။

စုစုပေါင်း ၂၃ ပုံ ရှိသည်။ စိတ်ကြည်လင်နေတုန်း ရေးခြစ်သောအခါ လစ်နှင့်မတူသော်လည်း လှပသော မိန်းမပျိုကလေး၏ပုံမျိုး ဖြစ်၏။ သိပ်ပြီး ကြည်လင်နေလွန်းလျှင် ကာတွန်းပုံ ဖြစ်သွားတတ်၏။ စိတ်ညစ်ညူး နေစဉ်တော့ လစ်၏ပုံတူ မရေးဖြစ်ပါ။

အို.... လစ်၏မျက်နှာကို ကြည့်ခွင့်ရနေလျှင် ဘယ်မှာ စိတ်ညစ်စရာရှိမည်နည်း။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ။

သည်လိုနှင့် သုံးလအတွင်းမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသိအမှတ်ပြုမိ ပြုံးပြ၏ပေါ့။ တစ်ယောက်မျက်လုံးကို တစ်ယောက် သုံးစက္ကန့်ကြာသည်အထိ မလွဲတမ်း ကြည့်ရဲလာကြလေသည်။

“ပေတံကလေး ခဏလောက်”

မှတ်စုခေါင်းစည်းများ မျဉ်းသားရန် တောင်းခြင်းသည် အဓိကမဟုတ်မှန်း သိကြပါလိမ့်မည်။

* * *

ညနေကျောင်းဆင်းသည်အထိ ပေတံကလေး ပြန်မပေးမိ။ မေ့သွားသည်လည်း ပါ၏။ တမင် မေ့အောင် ကြိုးစားသည်လည်း ပါ၏။

* * *

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းသို့ရောက်လျှင် “မနေ့က မေ့သွားတာ စိတ်မရှိနဲ့နော်” ဟု ပြောလျှင် ကောင်းမည်ဟု ညကတည်းက စိတ်ကူးခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါ သူ ဘာပြန်ပြောမည် မှန်းဆရသည်မှာလည်း သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းပါသည်။ “ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်” လောက်သာ ပြန်ပြောမည်ဟု ထင်ပါသည်။

* * *

“နေပါစေ.. သူ ယူထားလိုက်လေ”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားသည်။ နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းရောက်ရောက်ချင်း သူ့ကို ပေတံပြန်ပေးသောအခါ သည်လိုပြောပါသည်။ သူ့တွင် ထိုငါးပြားတန် ပေတံကလေး နောက်တစ်ချောင်း ပါလာပါသည်။

“ပေတံကလေး ခဏလောက်”

“ဟင်”

“မနေ့ကပေးထားတဲ့ပေတံ ပျောက်သွားလို့ပါ”

သူတို့ယောက်ျားလေးတွေ ဒီလိုပဲဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် ပြုံးပါသည်။ ထိုပေတံကိုလည်း ညနေတိုင်သောအခါ ပြန်မပေးတော့ပါ။ နည်းနည်းတော့ အတင့်ရဲကြည့်သည်။ သူ ပြန်မတောင်းပါ။

* * *

“ပေတံကလေး.. ခဏလောက်”

“အို”

“မနေ့က ငှားသွားတဲ့ပေတံ..”

“ပျောက်သွားပြန်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း.. အိမ်မှာ မေ့ကျန်ခဲ့လို့ပါ”

လစ်သည် သဘောပေါက်စွာ ရယ်ပါသည်။ ထိုနေ့ကငှားသော တတိယပေတံကိုလည်း အိမ်ယူသွားပြီး သိမ်းထားလိုက်မည်ဟု ကျွန်တော်ပြောရန်လိုမည် မထင်ပါ။

* * *

သည်တစ်ခါ ရယ်ရသူမှာ ကျွန်တော်ဖြစ်ပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း တတိယပေတံကလေး အိမ်မှာထားခဲ့ပြီး စတုတ္ထပေတံ ထပ်တောင်းရန် သူ့အပါးသို့ ရောက်သွားသောအခါ....

“မေ့ခဲ့ပြန်ပြီလား”

ခေါင်းငုံ့ရင်း စာကူးလျက်နှင့် မေးပါသည်။ သူ့ပေတံကလေးကို စားပွဲစွန်းဆီသို့ တွန်းပေးပါသည်။

* * *

ပဉ္စမပေတံကို ကျွန်တော် မတောင်းရတော့ပါ။ စာဖွဲ့ရေးနေသော ကျွန်တော့်ဘေးသို့ ခြေထောက်တစ်စုံ လာရပ်သောအခါ လစ်၏ခြေထောက်မှန်း ကျွန်တော် မှတ်မိလိုက်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ရဲစဉ်ကာလက ခြေထောက်ကလေးကို စတင်၍ ခိုးကြည့်ဖူးသဖြင့် မှတ်မိနေပါပြီ။

“ရော”

ကျွန်တော့်ကို လှောင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေပါသည်။ သရော်သည်တော့လည်း မဟုတ်၊ ကျီစယ်သည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

အတန်းထဲသို့ ကျွန်တော် မဝင်သေးပါ။ စင်္ကြံပေါ်မှာ လစ်ကို စောင့်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် လမ်းလျှောက်လျက်မှ သူ့လွယ်အိတ်ကို နှိုက်ပါသည်။ ပဉ္စမပေတံ ထုတ်ပေးဖို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ခါးကြားထဲမှ စတုတ္ထပေတံကို အသင့်ထုတ်ထားပြီးနေပါပြီ။

“နေပါစေတော့.. ဒီတစ်ခါ မေ့မကျန်ခဲ့ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့.. ယူထားလိုက်ပါလေ”

* * *

ငါးပြားတန်ပေတံ သုံးဆယ့်နှစ်ချောင်း ကျွန်တော်ရရှိပြီးသော ကာလသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။

“လစ်ကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်”

ထိုနေ့မှစ၍ ပေတံကလေးများ နောက်ထပ်မရတော့ပြန်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို သူ စကားမပြောတော့ပါ။ မျက်စိချင်းလည်း ဆုံခွင့်မရတော့ပါ။ သူ ရှောင်နေပါသည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းခြင်းအတတ်ပညာကို တက္ကသိုလ်ပထမနှစ် ငါးလမြောက်တွင် တတ်မြောက်သွားလေသည်။

သက်ရင့်အချစ်သမားတစ်ယောက်က မြှောက်ပေးပါသည်။ “ဒါဟာ ကျေနပ်တဲ့သဘောကွ.. ရှက်လို့မူနေတာ” ဟု ပြော၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ကတော့ လွမ်း၍သာ နေပါသည်။ ကျောင်းတက်ရက် ပျက်ချင်လာသည်။ ကဗျာတိုလေးများ စပ်ချင်လာသည်။ သူ့ကို တမင်ကလာ ရှောင်ပြသည်။ သူသိအောင် ရှောင်ပြ၏။ သူက ပြန်၍ ဂရုစိုက်ကြည့်လာမည်ကို တိတ်တခိုး သိလာရ၏။ ထို့အတွက်ပင် ဝမ်းနည်း၍ပိုကောင်းသည် ထင်၏။

* * *

ဗဟိုစာကြည့်တိုက်ထဲတွင် ကဗျာစပ်နေတုန်း တစ်နေ့ သူ ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့ပါသည်။

“ဘာလို့ ကျောင်းမတက်တာလဲ”

အသံတုန်သည်ကို သူသိမှာစိုးသဖြင့် ခေါင်းခါပြလိုက်ရ၏။

“အဲ့လို မလုပ်ပါနဲ့”

“ကျွန်တော် ဘယ်လို အတန်းထဲ ဝင်ရမှာလဲ”

“စာတွေ နောက်ကျကုန်လိမ့်မယ်”

“မပျော်ဘဲနဲ့ စာမသင်ချင်ဘူး”

“သူ တော်တော်ဆိုးတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ငါးပြားတန် ပေတံကလေးတစ်ချောင်းကို လွယ်အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပါသည်။

“လက်ဝါးဖြန့်....”

ချစ်ဖို့အလွန်ကောင်းသော အပြုံးကို ပြန်၍ မြင်ခွင့်ရပါသည်။ ကျွန်တော် လက်ဝါးဖြန့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်လက်ဝါးကို မနာကျင်အောင် ရိုက်ပါသည်။

“ဒါပဲ.. မနက်ဖြန် ကျောင်းတက်ရမယ်”

“ကျွန်တော့်ကိုချစ်ပါ လစ်ရယ်”

“မုန်းတယ်”

“မုန်းတယ်” ဟူသောစကားကို လေသံတစ်မျိုးဖြင့်ပြောလျှင် ဆန့်ကျင်ဘက် အဓိပ္ပာယ်ထွက်မှန်း ချစ်သူတိုင်း သိပါသည်။

“နက်ဖြန် ကျွန်တော် ကျောင်းတက်ပါမယ်”

“အင်း.. နက်ဖြန် ကျွန်မ ကျောင်းမတက်ဘူးနော်”

သုံးဆယ့်သုံးချောင်းမြောက်သော ပေတံကို ပေး၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရယ်လိုက်ကြသောအခါ အသံထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော့်အသံက ပို၍ကျယ်မည် ထင်သည်။ စာဖတ်နေကြသော အခြားကျောင်းသူကျောင်းသားများက လှည့်ကြည့်ကြလေသည်။

* * *

ငါးပြားတန် ထင်းရှူးသားပေတံကလေး သုံးဆယ့်သုံးချောင်းသည် ကျွန်တော်၏ လွယ်အိတ်ကြမ်းကလေးထဲတွင် ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး အိပ်ပျော်နေလေသည်။

* * *

“မောင်ကို.... ချစ်တယ်”

သည်စကားလေးတစ်လုံး ပြောထွက်ဖို့အရေး လစ်ခမျာ အတော်ပင် အင်အားကုန်သွားပုံရသည်။ ငုံ့ထားသောခေါင်းကို တော်တော်နှင့် မဖော်ဘဲနေသည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ကျွန်တော့်ကို “မောင်” ဟူ၍ မြတ်နိုးစွာ ခေါ်ဝင်ခဲ့သည်မှာလည်း ကြာပြီ။

သူ့လက်ကိုလည်း နမ်းခွင့်ပေးပြီးပြီ။ သူ့ပါးကိုလည်း နမ်းခွင့်ပေးပြီးပြီ။ လည်တိုင်ကလေး၊ နဖူးကလေး၊ အို.... နှုတ်ခမ်းလေးပင် စုံပါပြီ။

ကျွန်တော့်အချစ်ကို တုံ့ပြန်သောနေ့က ကျွန်တော့်လက်ဖျံပေါ်တွင် “ချစ်ပါတယ်” ဟူ၍ ဖောင်တိန်ဖြင့် ရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။

သို့ရာတွင် ချစ်သူ၏ အချစ်လက်ခံစကားကို စာအားဖြင့်ပြောခြင်းထက် နှုတ်အားဖြင့်ပြောခြင်းက ပို၍ နာလိုဖွယ်ကောင်းသည်သာ ဖြစ်၏။ လစ်သည် ကျွန်တော်၏အလိုကို လိုက်ပါသည်။

* * *

လစ် ကျွန်တော့်အပေါ် အလိုလိုက်ပုံမှာ လူကြီးဆန်သည်။ လိုသည်ထက်ပို၍ ဘယ်တော့မှ အလိုမလိုက်ခဲ့။ ကျွန်တော်က ပိုပိုသာသာ အခွင့်အရေးယူခဲ့လျှင်လည်း ဒဏ်ခတ်တတ်သည်။ ချစ်ဖို့ကောင်းသည်ဟု ထင်၏။

ချစ်သူကပေးသော အပြစ်ဒဏ်ထက် ခံလိုကောင်းသောအရာသည် မရှိ။

“ဆောရီးပဲ လစ်ရယ်.. မောင် အဆောင်က ရှစ်နာရီကတည်းက ထွက်ခဲ့တာပါ။ အဲဒါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လည်း ရောက်ရော....”

“အင်း.. လက်ဖက်ရည်ကလည်း တစ်နေ့ဆယ်ခွက်လောက် မသောက်လိုက်ရရင် မနေနိုင်ဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး.. လစ်နဲ့တွေ့ရဖို့ဆိုရင် လက်ဖက်ရည်မသောက်ဘဲ နေနိုင်ပါတယ်”

“ဘာလို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ခြေရှည်နေရတာလဲ၊ ကဲ....”

“အို.. လစ်နဲ့ အချိန်ကြာကြာ စကားပြောရအောင် သူငယ်ချင်းတွေကို မစောင့်နဲ့လို့ ဝင်ပြောတာပါ”

“ဘာလို့ ကြာနေလဲ”

“ဟိုရောက်မှ ဟိုကောင်တွေက ဝိုင်းဆွဲထားလို့ပါ”

“ဒါလောက်ပဲ အရေးကြီးသလား၊ သူတို့နဲ့က နေ့တိုင်းတွေ့နေရတဲ့ဥစ္စာ”

“မဟုတ်ပါဘူး.. ဒီလထွက်မယ့် ကဗျာစာအုပ်ကလေးကိစ္စက မောင်မပါရင် မပြီးလို့..”

“အင်း.. အဲဒီကဗျာတွေက သိပ်အရေးကြီးတယ်နော်၊ ဟုတ်လား”

“အချစ်ကဗျာတွေပါ”

“အချစ်ကဗျာတွေက ချစ်သူထက် အရေးကြီးတယ်ပေါ့”

“လစ်ရယ်.. မင်းဟာ မောင့်ရဲ့ကဗျာပဲ မဟုတ်လား”

“သွား.. ဒီကဖြင့် စောင့်လိုက်ရတာ”

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ဘတ်စ်ကား ဆယ့်ခုနစ်စီး ဆိုက်ပြီးပြီရှင့်.. သိရဲ့လား”

“ဘတ်စ်ကား ဘယ်နှစ်စီးဆိုက်ဆိုက် ဒီမှတ်တိုင်ကို မောင်ရောက်လာဖို့သာ အဓိကမဟုတ်လား လစ်ရယ်”

“သွား..”

“ဆယ့်ရှစ်စီးမြောက် ဘတ်စ်ကားလာမှ အတူသွားကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရယ်လိုက်ကြသောအခါ အနားမှ ရယ်သံသေးသေးကလေးတစ်ခုကို အပို ကြားလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ စကားလုံးများကို တစ်လုံးမကျန် နားထောင်နေသော စီးကရက်ရောင်းသမားလေး၏ ရယ်သံဖြစ်၏။ စီးကရက်သည် ကုလားဒိန်ပေါက်စကလေးသည် ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်မလုပ်၊ တော်တော်ရှုပ်သည့် ချာတိတ်။

* * *

ဦးပေါ်ဦးသေလို့ ဝင်စားတာဟု ကျီစယ်စကားဖြင့် ပြောလိုက်ဖို့သာ ကောင်းသည်။

ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းသည် “ဥတကာတို့တွင် ဘယ်ဥသည် အရသာအရှိဆုံး ဖြစ်သနည်း” ဟု ဦးပေါ်ဦးကို မေး၏။ ဦးပေါ်ဦးက “လိပ်ဥပါဘုရား” ဟု ဖြေ၏။

အချိန်ကာလ ကြာမြင့်သောအခါ အခြားညီလာခံတစ်ခု၌ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းက..

“ဘာနဲ့စားရင် ပိုပြီး အရသာထူးသလဲ ပေါ်ဦး”

ဟု ကောက်ကာငင်ကာ မေးသောအခါ

“ဆားနဲ့ပါဘုရား”

ဟု ဦးပေါ်ဦးကလည်း ရုတ်ခြည်းပင် ဖြေဆိုခဲ့လေသည်။

လစ်သည် တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါသည်။

“နက်ဖြန် ခုနစ်နာရီ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ကို အရောက်နော် မောင်၊ တော်ကြာ တစ်ယောက်တည်း ကြောင်စီစီနဲ့ စောင့်နေရမှာ ရှက်စရာကြီး”

ထိုနေ့က သူ့အမိန့်အတိုင်းပင် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်၌ နံနက်ချိန်ခါ တေးသံသာ ရေဒီယိုမှ မလာခင်ပင် ကြိုတင်၍ ကျွန်တော် စောင့်နေခဲ့ပါသည်။

မည်သို့ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသနည်း။ မှန်ပါသည်။ လစ်သည် ရှစ်နာရီထိုးမှ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“မောင် ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“တစ်နာရီ ရှိသွားပြီ”

“ဘတ်စ်ကား ဘယ်နှစ်စီး ဆိုက်ပြီးသွားပြီလဲ”

“ဆယ့်ရှစ်စီး”

“ဟင်.. ဆောရီးပဲကွာ.. လစ်စောင့်ရတုန်းကထက် တစ်စီးပိုသွားတယ်”

“လစ်က ဘာလို့ကြာနေတာလဲ၊ ကဗျာစာအုပ်အတွက် စီစဉ်နေရလို့လား”

“အိုး.. ပေါက်တတ်ကရ၊ လစ် ဘယ်တုန်းက ကဗျာဖတ်ဖူးလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“အိမ်ရှေ့မှာ အရူးမကြီးတစ်ယောက် ကနေတာ ရပ်ကြည့်နေလို့”

“ဪ.. မောင်က အရူးမကြီးလောက် အရေးမကြီးဘူးပေါ့.. ဟုတ်လား”

“မောင်လည်း အရူးပါပဲ မောင်ရယ်”

“ဘာပြောတယ် လစ်”

“မောင်က အချစ်ရူး မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရယ်လိုက်ကြပါသည်။ ရယ်သံ သေးသေးကလေးတစ်ခုကို အပိုမကြားရပါ။ ဟိုတစ်ခါက စီးကရက်ရောင်းသော ကုလားဒိန်ကလေး သည်နေ့ မလာပါ။ သူ့ကို မြူနီစီပယ်က ဖမ်းသွားပြီလား မသိ။

* * *

အချစ်ဘဝ၌ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခြင်းနှင့် ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းတို့ကို အချိုးကျ ခွဲဝေခံစားရပါသည်။ တိကျသော အဖြေကား မထွက်သေးပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ရယူ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ စွန့်လွှတ်၏။ အပေးအယူမျှသောအခါ အချစ်ဘဝသည် ပျော်ဖို့ကောင်းနေပါသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပေးအယူ မျှတခြင်းသည် အကြောင်းအရာမျှသာ ဖြစ်သည်။ ပုံသဏ္ဌာန်ကား ချစ်သူတစ်စုံလျှင် ပုံစံတစ်မျိုး ဖြစ်ပါ၏။ အချို့လည်း ချစ်ကြပုံချင်း တူကောင်းတူလိမ့်မည်။ ချစ်သူတို့သည် ရုပ်ရှင်အတူသွားကြည့်ဖူးကြပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း သွားဖြစ်ကြဖူးသည်။ သူကြည့်ချင်၍လည်း လိုက်ပြရဖူးသည်။ ကျွန်တော်ကြည့်ချင်၍လည်း သူလိုက်ပြဖူးသည်။ ရုံထဲမှာ သူ့လက်နှင့် ကျွန်တော့်လက် နွယ်ယှက်သည်ကတော့ အတူတူပင် ဖြစ်လေသည်။

ထားပါ။ ကျွန်တော်ပြောချင်သည်မှာ ချစ်သူဘဝ၌ အခြားချစ်သူများနှင့် ပုံသဏ္ဌာန်ချင်း မတူခဲ့သည့် အချစ်ပုံစံများ အကြောင်းပါ။

လူဆိုတာ မျောက်ကဆင်းသက်သည်ဟု ကျွန်တော်တော့ ယုံကြည်ချင်ပါသည်။

မိန်းမတို့အချင်းချင်းသည် သန်းရှာပေးကြရသည်ကို အလွန်နှစ်လိုဟန်ရှိ၏။ သန်းရှာရင်း အတင်းပြောရသည် ကိုလည်း လျှာအရသာတွေ့ကြပုံရ၏။

မျောက်မတို့သည်လည်း အချင်းချင်း သန်းရှာပေးတတ်ကြ၏။ တိရစ္ဆာန်ရုံ၌ တွေ့ဖူး၏။

သည်တစ်ချက်ကိုကြည့်ပြီး လူဆိုတာ မျောက်ကဆင်းသက်တာဟု ပြော၍မရပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မျောက်တို့သည် အမချင်းသာ သန်းရှာပေးကြသည် မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ လူတို့သည်လည်း ယောက်ျားက မိန်းမကိုပင် သန်းရှာပေးတတ်ကြ၏။ ကျွန်တော်တွေ့ဖူး၍ ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤအချက်ကို ယုံပါလျှင် တစ်ဆင့်တက်၍ ပြောပြပါမည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို သန်းရှာပေးခြင်းအကြောင်းတည်း။ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လစ်သည် ကျွန်တော့်ကို သန်းရှာပေးဖူးသောကြောင့်ပါ။

ကျွန်တော်သည် ရေချိုးအလွန်ပျင်း၏။ ရေချိုးအလွန်ပျင်းသော ကျွန်တော်သည် ခေါင်းလျှော်ဖို့ရာ ပို၍ အပျင်းထူလိမ့်မည်ဟု ပြောရန် လိုမည်မထင်ပါ။

ကျွန်တော် မရှက်ပါ။ ဆံပင်ရှိ၍ သန်းရှိသည်မှာ ရှက်စရာမဟုတ်ပါ။ ခေါင်းမလျှော်၍ သန်းဥတွယ်ခြင်းသည် သဘာဝတရားပင် မဟုတ်လား။

ချစ်ဖို့ကောင်းသည်မှာ ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာ သန်းရှိနေ၍ပင် လစ်က သန်းရှာပေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာ သန်းမရှိပါက လစ်သည် ဘယ်လိုလုပ်၍ ကျွန်တော့်ကို သန်းရှာပေးမည်နည်း။

ပို၍ချစ်ဖို့ကောင်းသည့်အကြောင်းကို ပြောပြပါမည်။ လစ်က ကျွန်တော့်ကို သန်းရှာပေးသောနေရာတွင် အလွန်မတန်မှ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ကောင်းသော၊ အလွန်အလွန်မှ အချစ်လွန်လေ့ရှိကြသော၊ အို.. ချစ်သူတို့ ပျော်မွေ့ရာဖြစ်သော ရန်ကုန်ဆေးတက္ကသိုလ် အမှတ် (၁) ၏ လက်ဝဲဘက် စင်္ကြံထောင့်ကွေးတစ်နေရာတွင် ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေရာသည် ခွဲစိတ်ခန်း လက်တွေ့သင်တန်းဆင်းရာ အခန်းများ၏ အနီးအနားပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့နေရာမှ ကြည့်လျှင် ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ ပက်လက်လန်နေကြသော မွဲခြောက်ခြောက်အလောင်းများကို အစီအရီ တွေ့နိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် မကြောက်ကြပါ။

ချစ်ကြည်နူးစွာသော အချိန်တို့တွင် ကြောက်စရာ ဘာမျှမရှိပါ။

ချစ်သူတို့ ချစ်ကြည်ရာဖြစ်သော ဆေးတက္ကသိုလ်၏ ဆိတ်ငြိမ်ရာတို့တွင် လစ်သည် ကျွန်တော့်ခေါင်းမှ သန်းများကို မျက်နှာငွေလရွှင်ပပဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှာပေးပါသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော့်ခေါင်းမှ သန်းငါးကောင် ရလေသည်။

ငယ်ငယ်က အဘိုးကို ဆံပင်ဖြူ နတ်ပေးဖူး၏။ ဆံပင်ဖြူ အချောင်းတစ်ရာလျှင် တစ်မတ်ရ၏။

သန်းရှာပေးခအဖြစ် လစ်ကို ကျွန်တော်က မွေးမွေးငါးခါ ပေးရ၏။

* * *

ကျွန်တော့်ချစ်သူက ကျွန်တော့်ကို နင်းပေးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မယုံကြည်က နေကြပါ။ ဇက်ကြောထိုး၍ ခေါင်းကိုက်သောအခါ နှိပ်ပေးသည်ကိုတော့ ယုံကြည်စေချင်ပါသည်။ တကယ်ပါ။ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်ချစ်သော လစ်သည် သစ်ပုတ်ပင်ကြီး၏ ခြေရင်း၌ ကျွန်တော့်အား နှိပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

“မျက်နှာကြီးက ရှုံ့တွနေတာပဲ.. ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဇက်ကြောတွေ တက်နေလို့”

“နှိပ်ပေးမယ်လေ”

ပထမတော့ ယောက်ျားတန်မဲ့ ရှက်မိပါသေးသည်။ နောက်တော့ သူငယ်ချင်းပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ပြောသော စကားတစ်ခွန်းကို သွားသတိရမိပါသည်။

“ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ကို ဆီလျော်အောင် ပေါင်းစပ်ခြင်း” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဘွဲ့ယူသောအခါသမယ၌ စမတ်ကျကျ ဓာတ်ပုံရိုက်တတ်ကြသော၊ တက္ကသိုလ်၏ အဓိကရဖြစ်သော၊ ချစ်သူတို့ကွန်းခိုရာဖြစ်သော သစ်ပုတ်ပင်ကြီးအောက်၌ လစ်သည် ကျွန်တော့်ကို ဇက်ကြောဆွဲပေးပါသည်။ နေရာဒေသနှင့် လုပ်ဆောင်ချက် ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုကို ဆီလျော်အောင် ပေါင်းစပ်သောအခါ အလွန်ကြည်နူးစရာကောင်းသော “အချစ်အချိန်” ကလေးကို ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖြစ်ကိုကြည့်၍ ရယ်မောသွားကြသူများသည် လောင်သည်ဖြစ်စေ၊ ပြောင်သည်ဖြစ်စေ ထိုတဒ်တွင် စိတ်ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့နှင့် မျှဝေခံစားသွားရမည်ကတော့ သေချာပါသည်။

* * *

သစ်ပုတ်ပင်သည် ကျွန်တော်နှင့် လစ်တို့နှစ်ယောက်အတွက်တော့ အရေးကြီးပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်လစ်သည် ဆိတ်ကွယ်ရာများကို သိပ်မလိုလားကြပါ။ ကြည်နူးသာယာဖွယ်သော နေရာများကိုသာ လိုလားကြပါသည်။ ရိုင်းမည်လားတော့ မသိ။ ရိုးရိုးသားသား ပြောရလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် မညစ်ပတ်ကြပါ။ ချစ်သူတို့ဘဝ သန့်ရှင်းစွာပင် ချစ်ခဲ့ကြပါသည်။

ယုံကြမလားတော့ မသိပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် ဂျပ်ဆင်ခေါ် ယုဒသန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအောက် ထောင့်ကွေးများထဲသို့ မရောက်ဖူးကြပါ။

ဆေးတက္ကသိုလ်ထဲသို့ နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်မျှသာ ရောက်ဖူးပါသည်။ ဝ/သ အခန်းထဲက အခန်းလွတ်များတွင်လည်း သုံးလေးကြိမ်သာ ဆုံဖူးပါသည်။ ထိုအခါများတွင်လည်း တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ကိုင်ပြီး စကားပြောနေကြခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်တတ်သည်သာ များ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လစ်ကို မွေးမွေးတစ်ခါပေးရဖို့ အလွန်မတန် စည်းရုံးရခက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ပြီးကျတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သည်မှာဘက်၌ သတ္တိနည်းသူဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ရှိစေ.. ကျွန်တော်တို့၏အချစ်သည် သန့်စင်သည်ဟု ထိုအခါက ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။ အို.... ခုထက်တိုင်လည်း ယုံကြည်ဆဲပါလေ။

“အေး.. အဲသလို စိတ်ကူးယဉ်နေ၊ မင်း တစ်နေ့ခံသွားရမယ် သူငယ်ချင်း၊ လက်မြန်တဲ့ကောင်နဲ့ တွေ့သွားရင် မိန်းမဆိုတာ ခက်သားလားကွာ” ဟူ၍ သတိပေးစကားပြောသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဆယ်ရက်စကားမပြောဘဲ နေဖူးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏အချစ်သည် သန့်စင်ရိုးသားသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ပွင့်လင်းပါသည်။ ကျန်းမာရေးအကြောင်း၊ ဆေးဝါးအကြောင်းများအထိ ဆွေးနွေးဖူးကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ရှေ့ရေးကို တိုင်ပင်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သားရေးသမီးရေးအထိ ဖြစ်သည်။ သူ့စရိုက်၊ ကိုယ့်ဝါသနာကို ကြိုတင်အသိပေးထားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ချိန်ချိန်တွင် အိမ်ထောင်ပြုကြမည် မဟုတ်လား။

ရယ်စရာ ပြောရဦးမည်။ မည်သို့မည်ပုံ ပေါက်လာသည်တော့မသိ။ ကျွန်တော့်ခြေမတွင် ကြွက်နို့တစ်လုံး ပေါက်လာပါသည်။ မီးရှို့ပြီး ဖြတ်ရသည်ဆိုသဖြင့် ကြိုးစားကြည့်သည်။ မီးလောင်ရာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကြွက်နို့ကား မသေ။ ကြောင်နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် တို့ရသည်ဆိုသဖြင့် သီရိဆောင်အခန်းမှူး အခန်းမှ ကြောင်မကြီးကိုခိုးပြီး နှုတ်ခမ်းမွှေးညှပ်ဖူးပါသည်။ ကြောင်အကုတ်ခံရပါသည်။ သိပ္ပံနည်းကျသော နည်းလမ်း၊ လွယ်ကူသောနည်းလမ်း အတော်များများဖြင့် ကြိုးစားပါသည်။ မရပါ။

တစ်နေ့တွင် ကမာရွတ်လှည်းတန်း “အလိမ္မာစာပေ” မှ ဦးစိန်လွင်ဆိုသူက နည်းလမ်းကောင်းတစ်ခု ပေးပါသည်။ ဦးစိန်လွင်သည် ရယ်စရာအလွန်ပြောတတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် သူပေးသောနည်းမှာ ရယ်ဖွယ်အဖြစ်သာ အသုံးပြုဖို့ကောင်းပါသည်။

“လစ်.. ဒီမှာကြည့်စမ်း”

“ဟင်.. မောင် ညစ်ပတ်လှချည်လား၊ ကြွက်နို့ကြီး”

“ဆေးလိပ်မီးပွားကျရာက ဖြစ်သွားတာပဲ”

“ဒါကြောင့် ဆေးလိပ်ဖြတ်ပါ ဖြတ်ပါလို့ပြောတာ မရဘူး”

“အဲဒါ လစ်လက်သည်းနဲ့ ဆိတ်ပေးပါလား”

“အို.. ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိတ်သာ ဆိတ်ပေးစမ်းပါ.. ပျောက်တယ်ပြောလို့”

လစ်သည် ယုံကြည်စွာ၊ စေတနာရှိစွာပင် လက်သည်းရှည်ကလေးဖြင့် ဆတ်ခနဲ ဆိတ်ပေးပါသည်။

“မောင့်ဟာကလဲ ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ကျွန်မလက်သည်းနဲ့ဆိတ်မှ ကြွက်နို့ပျောက်ရသတဲ့”

“ဟုတ်ဘူးကွ.. အလိမ္မာစာပေက ဦးစိန်လွင်က ပြောလို့”

“ဘာတဲ့လဲ”

“သားကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးလက်သည်းနဲ့ ဆိတ်ရင် ပျောက်တယ်ဆိုလို့”

“အို.. ပေါက်တတ်ကရ”

ကြွက်နို့မရှိသော ကျွန်တော့်ပေါင်ကို လစ်က ထပ်၍ဆွဲဆိတ်လိုက်ပါသည်။

စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်နှင့်လစ်တို့ ကျီစယ်သောစကားမျိုးမှာ ဤသို့သာဖြစ်ပါသည်။ ရိုင်းသလိုလိုနှင့် အလွန်ချစ်ဖို့ကောင်းပါသည်။ မညစ်ပတ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် လွန်လွန်ကျူးကျူး မဖြစ်ကြပါဘဲလျက် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခြင်းကိစ္စကို ပျော်ရွှင်ဖွယ်အဖြစ် အသုံးပြုကြပါသည်။

အသုံးပြုတတ်လျှင် ဆဲရေးခြင်းသည်ပင် ယဉ်ကျေးမှုတစ်ပါး ဖြစ်ပါသည်။

* * *

မည်သို့ဖြစ်သွားသည်မသိ.. ကျွန်တော့်ခြေမမှ ကြွက်နို့သည် ပျောက်သွားခဲ့လေသည်။

ကြွက်နို့ဟူသည် လူ၏အရေပြားမှ ကလာပ်စည်းကလေးတစ်ခု ပျက်စီးရာမှစသည်ဟု ပြောသံကြားဖူးပါသည်။ မည်သို့ရှိစေ ကြွက်နို့ပေါက်ခြင်းသည် အသားပျက်စီးခြင်းပင် ဖြစ်၏။

လစ်၏လက်သည်းနှင့် ဆိတ်ခြင်းဖြင့် ပျက်စီးနေသော အသားသည်ပင် ပြန်ကောင်းသွား၏။

သို့ရာတွင် လက်သည်းနှင့် မဆိတ်ဘဲလျက် ကျွန်တော့်နှလုံးသားသည် ဘာကြောင့် ပျက်စီးသွားရသနည်း။ မြန်မာဆေးဆရာတို့ အစွမ်းထက်ကြပြီဆိုလျှင် ရောဂါကို လိုသည့်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးနိုင်သည်ဟု ကြားဖူးသည်။ ခေါင်းကိုက်လွန်း၍ မခံနိုင်လျှင် ဝေဒနာကို ခြေမ လက်မသို့ ပြောင်းပေးနိုင်သည်ဟု ဆို၏။

လစ်သည် ကျွန်တော့်ခြေမမှ ကြွက်နို့ကို ကျွန်တော့်နှလုံးသားသို့ ပြောင်းပေးလိုက်သည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော် အရက်မူးလျှင် “ကဝေမ အဲလစ္စဘက်” ဟု တစ်ခါတစ်ခါ အော်တတ်ကြောင်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြန်ပြောပြလေသည်။

စကတည်းက သူ့ကို လက်သည်းဖြင့် ဆိတ်မခိုင်းခဲ့လျှင် အကောင်းသား။ အခြားနည်းဖြင့် ကုစားနိုင်သေးသည်။ အို.. ခြေမဖြတ်ပစ်ရတော့မပေါ့.. ခုတော့ ဝေဒနာသည် နှလုံးသားသို့ ရွေ့လျားသွားသည်။ သေရာပါတော့မည် ထင်သည်။

* * *

ဤမျှလောက် ပြောပြလိုက်လျှင် နားလည်နိုင်ကြမည် ထင်သည်။ မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ပုံပြင်နားထောင်ရင်း အရွယ်ရလာသူများ ဖြစ်၏။ ပုံပြင်တို့သဘောကို မြန်မာတို့ ကောင်းစွာခံစားနားလည်နိုင်ကြ၏။

ဥဩဟုခေါ်သော ကျွန်တော်၏ပုံပြင်သည်လည်း သမားရိုးကျပုံပြင်များအတိုင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ကို သိပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မှန်ပါသည်။ လစ်သည် ကျွန်တော့်ဘဝမှ ခွဲထွက်သွားခဲ့ပါသတည်း။ အို.. လစ် ကျွန်တော့်ကို စွန့်ပစ်သွားသည်မှ ကျွန်တော်၏ဘဝ စသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

“အချစ်သည် ဘဝ၏အစ” ဟု ကျွန်တော်ယုံပါသည်။

* * *

လစ် ကျွန်တော့်ကို ပစ်ခတ်သွားလျှင်သွားချင်း ပထမဆုံး သတိရလိုက်သော စကားမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၏စကား ဖြစ်ပါသည်။

“မင်း လက်နှေးရင်တော့ ခံရလိမ့်မနော်၊ သိပ်စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့”

သို့ရာတွင် ထိုစကားကို ခုတိုင် ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်သေးပါ။ သန့်ရှင်းစွာ ချစ်ခဲ့ကြလျှင် ခွဲခွာရခြင်းဖြစ်သည်ဟူသော နိယာမကို ကျွန်တော်မုန်းပါသည်။ အဆုံးစွန် ဆိုပါမည်။ ချစ်သူဘဝ၌ မကျူးလွန်မိသည့်အတွက် ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမည်ဆိုလျှင် နှလုံးသားပါမက ရင်ထဲရှိသမျှကို ပေးစွန့်ချင်ပါသည်။ အချစ်သည် ရယူခြင်းသက်သက် မဟုတ်ပါ။ စွန့်လွှတ်ခြင်းသက်သက်လည်း မဟုတ်ပါ။

အချစ်သည် အချစ်သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ အခြား ဘာမျှမဟုတ်ပါ။

သို့ရာတွင် ချစ်ပြီးခါမှ စွန့်လွှတ်ရလျှင် ရင်နာရသည်။ ရယူရလျှင် ရင်မနာရပါ။ ထိုအချိန်တွင် ဘဝတစ်ခုသည် စတင်သည်ဟု ထင်၏။

ကျွန်တော်သည် လစ်ကို စွန့်လွှတ်ရပြီးသည့်နောက် ဘဝတစ်ခုကို စတင်ခဲ့ပါသည်။

သို့ရာတွင် ထိုဘဝ၌လည်း လစ်ကို ချစ်လျက်ပင် နေခဲ့သည်တကား။

* * *

“မောင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး၊ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် မောင့်နားမှာ ကျွန်မအမြဲရှိနေမှာပါ.. မောင် ယုံရဲ့လား”

ယုံခဲ့ပါသည်။ ယုံလွန်းသဖြင့်လည်း အလိမ်မိခဲ့သည် မဟုတ်လား။ သစ်ပုတ်ပင်ခြေရင်း၌ တေးသံသွင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်လောက် လာဖွင့်ကြစေချင်သည်။ သူ့စကားကို စီ ၆၀ တစ်ခွေစာအပြည့် သွင်းထားလိုက်ချင်သည်။

တကယ်သွင်းထားခဲ့လျှင်လည်း တကယ်ပင် ကက်ဆက်တစ်ခွေစာ ရနိုင်ပါသည်။ လစ်သည် ထိုစကားလေးကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောခဲ့ပါသည်။ ချစ်စရာကောင်းစွာ လိမ်ခဲ့ပါသည်။ ယုံသူကလည်း ယုံခဲ့သည်ကိုး။ ယုံမှာပေါ့.. ချစ်နေကြသောကာလ မဟုတ်လား။ ချစ်နေကြလျှင် လိမ်လည်ခံရသည်ပင် သစ္စာတရား မဟုတ်ပါလား။ သွားစမ်းပါ.. အလကား ပရမ်းပတာ။

“မောင်ကလဲကွယ်.. ခက်လိုက်တာများနယ်၊ ကျွန်မပြောရတာလည်း မောလှပြီ၊ မောင့်ကို ဘယ်တော့မှမခွဲဘူး၊ မောင့်အနားမှာ အမြဲရှိနေမယ်လို့၊ သိပါတယ်လေ.. မောင် ကျွန်မကို မယုံပါဘူး၊ ဘယ်ယုံပါ့မလဲ.. ကျွန်မလောက်မှ မောင်က မချစ်တာ”

လုံမပျိုတို့ ခွဲခွဲပျစ်ပျစ်ပြောသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် မဟုတ်ပါ။ ဆိုနှင့်စွာပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နောက်ဆုံးအခြေအနေထိတိုင် ကျွန်တော် ယုံခဲ့ခြင်းပါ။

ထိုနောက်ဆုံးအခြေအနေကား တခြားဟုတ်ပါရိုးလား။ သူတို့အိမ်က “စေ့စပ်ချင်ပြီ” ဟု စီမံကြသောကာလ၌ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကနဦးကတည်းက ကျွန်တော် ဆိုခဲ့ပါပကော။ သမားရိုးကျပုံပြင်များကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု၊ စဉ်းစားကြည့်ပါ။

လစ်သည် လှသည်။ ချမ်းသာ၏။ ပညာတတ်၏။ ရိုးသားပွင့်လင်း၏။ ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်၏။

ကျွန်တော်သည် တေတေပေပေ နေ၏။ ဆင်းရဲ၏။ ကဗျာစပ်၏။ မယ်ဒလင်ဖြင့် သီချင်းညည်း၏။ ကျောင်းပြေး၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်နှင့်လစ် ချစ်သွားကြ၏။ နှင့်နေအောင် ချစ်၏။ မျိုထားမတတ် ချစ်၏။ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချစ်၏။ ခြစ်ခနဲနေအောင် ချစ်၏။

ရပါသည်။ အဘယ်သူမဆို ချစ်၍ရပါသည်။ ချစ်သဖြင့် အပြစ်မရှိပါ။ သူ့ဘာသာသူ ချစ်သွားကြသည်ကို ဘာများတတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။

ကျွန်တော်၌ မရှိသည်များ လစ်၌ရှိသည်။ လစ်၌မရှိသည်များ ကျွန်တော်၌ရှိ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ ချစ်သွားကြ၏။ ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ ပေါင်းစပ်ခြင်းသဘော ထင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ ပေါင်းစည်းသောအခါ တစ်ခါတစ်ရံ ပေါက်ကွဲရုန်းကန်တတ်၏။ ပြဿနာဟု ထင်ပါသည်။

“မောင်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

“ဘယ်နေ့လဲ”

“တစ်နေ့နေ့ပေါ့”

“ဘွဲ့ရပြီးမှနော်”

“ဘွဲ့ရပြီးမှ.. မောင် အလုပ်ရပြီးမှ”

“ကောင်းတယ်.. ကောင်းတယ်”

လစ် ပျော်သွားရှာပါသည်။ ပြီးကျတော့ ပျော်ရွှင်စွာပင် စကားတစ်ခွန်း ဆိုပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ အိမ်က ကျွန်မကို သဘောတူထားတဲ့လူရှိတယ် မောင်ရဲ့”

ကျွန်တော် အလွန်ချောက်ချားသွားပါသည်။ သို့ရာတွင် လစ်သည် ပြုံးတုံ့မပျက်ပါ။ သူသည် ဤကိစ္စအတွက် နည်းနည်းကလေးမျှ စိုးရိမ်ပုံမရ။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံသည့်သဘောဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ရိုးသားစွာ အကြောင်းကြားခြင်းသာ ဖြစ်ပုံရ၏။

“မောင်က စိတ်ပူလို့လား”

“လစ်ရယ်.. ချစ်သူဘဝမှာ ဒါပဲ စိတ်ပူစရာရှိတာပဲ”

“မပူပါနဲ့ကွယ်.. ဒါက ကျွန်မသဘောတစ်ခုပါ။ ကျွန်မခေါင်းခါလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ခေါင်းခါပြီးပြီလား”

“သူတို့ကမှ အတိအလင်း မပြောသေးတာ”

“မပြောဘဲနဲ့ စီစဉ်လိုက်ရင်ကော”

“လုပ်ကြည့်ပါလား”

“လုပ်ပါပြီတဲ့”

“မောင်သာ အသင့်ပြင်ထား.. မောင့်ဆီကို ပြေးလာမှာပေါ့”

“တကယ်..”

“မောင်ရယ်.. ကျွန်မ မောင်နဲ့ ခွဲမနေနိုင်ပါဘူး၊ တစ်သက်လုံး မောင့်အနားမှာပဲ နေမှာပါ။ ကျွန်မလေ မောင့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ”

ကျွန်တော့်ရင်ခွင်၌ ခေါင်းမှီ၍ နေလိုက်ပုံကလေးမှာ တစ်သက်လုံးအတွက် “အံ့စက်ရာ” ဟု ထင်ရသလားပင်။ ကျွန်တော်မှမယုံလျှင် သူ့စကားကို ဘယ်သူယုံမည်နည်း။

* * *

“အရေးတော်ပုံတော့ ပေါ်ပြီမောင်”

“သူတို့ စီစဉ်လိုက်ကြပြီလား”

“ဟင့်အင်း.. ကျွန်မကို ဖွင့်ပြောပြီ”

“ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ဘာမှ မပြောလိုက်ဘူး”

“ခေါင်းခါလိုက်မယ်ဆို”

“သူတို့က အတင်းအကျပ် မပြောသေးလို့ပါ”

“မောင် စိတ်ပူချင်လာပြီ လစ်ရယ်”

"ကွယ်.. မောင်ကလဲ.... ကျွန်မ ပြောထားပြီးသားပဲ၊ ဇွတ်လုပ်တာနဲ့ မောင့်ဆီကို ပြေးလာခဲ့မှာပါလို့"

* * *

"မောင်.. ဖေဖေက ဒါလောက်မဟုတ်ဘူး၊ မေမေက အတင်းစီစဉ်နေချင်ပြီ"

"အဲဒီတော့...."

"ကျွန်မ ခေါင်းခါလိုက်ပြီ"

"အဲဒီတော့...."

"မေမေနဲ့ ကျွန်မနဲ့ စကားမပြောတာ ဆယ်ရက်ရှိသွားပြီ"

"လစ်ရယ်.."

"မောင်ရယ်.. စိတ်မပူပါနဲ့လို့ ကျွန်မပြောထားသားပဲ"

* * *

"ဖေဖေကမေးတယ် မောင်"

"ဘာတဲ့လဲ"

"ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိနေသလားတဲ့"

"ဘာပြောလိုက်သလဲ"

"မောင့်အကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်တာပေါ့"

"သူက ဘာပြောသလဲ"

"လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ဘူးတဲ့"

"အဲဒီတော့.."

"ကျွန်မ ငိုခဲ့ရတယ် မောင်ရယ်"

“မောင် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“မောင် ဘာမှလုပ်စရာမရှိပါဘူး၊ လုပ်စရာရှိတာက ကျွန်မပါ။ ကျွန်မက မောင့်အနားမှာ တစ်သက်လုံး နေချင်တယ်ကွယ်”

* * *

မောင်ရေ..

ကျောင်းလာရင်လည်း အိမ်က လူစောင့်အမြဲထည့်ပေးနေလို့ မောင်နဲ့တွေ့ခွင့်မရတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ သူတို့က အတင်းကြပ်မတ်နေကြတယ်။ ကျွန်မတို့ မသိလိုက်ဘာသာ နေကြရအောင်။ သူတို့ယုံလောက်အောင် ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လျှော့ထားဦးစို့၊ အတူနေရဖို့ နီးလာပြီမောင်ရေ။

ချစ်

* * *

မောင်ရယ်..

ဖွတ်ပဲ.. ကျွန်မကို မယုံလို့လား။ တွေ့ချင်လှချည်ရဲ့ဆိုလို့ တွေ့လိုက်ပါရဲ့.. တစ်ခါခိုး တစ်ခါမိပဲ။ မောင်နဲ့ မနေ့ကတွေ့ကြတာ အိမ်ကသိသွားတယ်။ ဒါကြောင့် မောင့်ကိုပြောတာ.. သူတို့ယုံကြည်အောင် နေပြကြဦးစို့လို့။ ခုတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ပိုပြီး တင်းကျပ်လာပြီ။ ဖေဖေက လစ်ကို မရိုက်စဖူး ရိုက်တယ်မောင်.. အရိုက်ခံရတာထက် မောင်နဲ့ တွေ့ခွင့်မရတာမှ ပိုနာတယ် သိလား။

အားမလျှော့ပါနဲ့ကွယ်။ သူတို့က ဖွတ်လုပ်ရင် ကျွန်မလည်း ဖွတ်လုပ်မှာပဲ။ ငွေလေးဘာလေး စုဆောင်းထားပေတော့ မောင်ရေ။

အချစ်ဆုံး ချစ်

* * *

မောင်ကြီး..

သိပ်လည်း စိတ်ပူမသွားနဲ့ဦး.. သိသင့်တယ်ထင်လို့ မောင့်ကို ကြိုတင်ပြောထားတာ။ မနေ့က ဟိုလူနဲ့ သူ့မိဘတွေ ပြင်ဦးလွင်က ရောက်လာကြတယ်။ ကျွန်မကတော့ ရေလိုက်ငါးလိုက်ပဲ နေပါတယ်။ ခုနေခါ တင်းတင်းနေပြရင် အခြေအနေ ပိုရှုပ်ထွေးသွားမှာစိုးလို့။ အမယ်.. လူကတော့ လူချောကြီး ဆရာ။ မောင့်ထက်ချောတယ်။ ကြိုက်တောင် ကြိုက်ချင်လာပြီ.. ဟီ ဟီ။ မောင် ကွဲမြဲတိုသွားပြီလား။ မောင့်ကို အရင်ကလို လူချင်းတွေ့ပြီး ကျီစယ်ချင်လိုက်တာကွယ်။

နေဦး.. အတူနေရမှ တစ်သက်လုံး ကျီစယ်ပြမယ်။

မောင့်အချစ် ချစ်

* * *

အချစ်ဆုံးမောင်..

သူတို့ ခုထိမပြန်ကြသေးဘူး။ “စေ့စပ်ပြီးမှ ပြန်ကြတာပေါ့” တဲ့။ လာချည်သေးရဲ့.. သူတို့စိတ်ထဲကတော့ သိပ်ပိုင်နေပြီပေါ့လေ၊ ဟာ ဟာ.. ရယ်များတောင် ရယ်လိုက်ချင်သေးတယ်။

ရယ်ချင်နေပေမယ့် ငိုလို့ချည်းနေရတယ် မောင်ရယ်။ ကျွန်မကို သူတို့က စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို သတ်မှတ်နေကြတယ်။ ရုပ်ကိုသာ ချုပ်လို့ရမယ် မောင်၊ ကျွန်မစိတ်ကိုချုပ်လို့ ဘယ်တော့မှ မရဘူး။ ကျွန်မစိတ်က မောင့်ဆီမှာ အမြဲပဲ။ မောင်ရေ.. စိတ်သွားရင် ကိုယ်ပါရသတဲ့။ မောင်က ကဗျာဆရာပဲလေ.. သိမှာပါ။

မောင့်ဆီကို စိတ်ရော ရုပ်ရော တစ်နေ့တော့ ရောက်လာမှာပါ။ ဘယ်လောက်ကြာရင်လဲလို့ မမေးနဲ့မောင်။ သူတို့က မြန်မြန်စီစဉ်လေ မောင့်ဆီ ကျွန်မရောက်လာဖို့ အချိန်နီးကပ်လာလေသာ မှတ်ပေတော့။ ခုလောက် အချုပ်အနှောင်ခံရတာကိုပဲ တစ်ခါတစ်ခါ ပျော်မိသေးတယ်။ မောင်နဲ့ အတူနေရတဲ့အခါ လွတ်လပ်ဖို့ ခု ကျပ်တည်းနေရတဲ့သဘောပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ မောင်ပြောဖူးသားပဲ.. အချုပ်ချယ်ခံရလေ လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့အရသာကို ပိုသိရလေပဲလို့။

မောင်ရယ်.. အတူနေချင်လှပြီကွယ်။

အချစ်ဆုံး ချစ်

* * *

မောင်လို့ခေါ်ရမှာတောင် အားမရနိုင်အောင် ချစ်ရတဲ့မောင်..

မောင့်ဆီကစာတွေ မေမေမိသွားပြီ။ ကျွန်မကို ဖေဖေရိုက်ပြန်ပြီမောင်။ "ရိုက်.. ရိုက်၊ မကြာခင် ကျွန်မချစ်သူနဲ့ အတူနေရတော့မှာ၊ အားရအောင်ရိုက်ထား" လို့ ပြောလိုက်ချင်တာ ပါးစပ်ကို ယားနေတာပဲ။ အောင့်အီးနေရတယ်။

ဒါပေမဲ့မောင်ရယ်.. မောင့်စာတွေ သူတို့ဖတ်ပြီးပြီ ဆိုကတည်းက မောင်နဲ့ကျွန်မရဲ့ အစီအစဉ်တွေကိုလည်း သူတို့သိပြီးပြီပေါ့။

စိတ်တော့ မလျော့လိုက်လေနဲ့ မောင်။ မောင်သိအောင် ပြောပြထားတာ။ ကျွန်မကို ကျောင်းထုတ်လိုက်ကြပြီ။ ကောင်းပါတယ် မောင်ရယ်.. ကျွန်မတို့ အတူနေကြတဲ့အခါ ကိုယ့်ဘာသာ ကျောင်းထွက်ဖို့အတွက် စဉ်းစားရာတစ်ခု လျော့သွားတာပေါ့။

ကျွန်မလည်း ရရာအလုပ်တစ်ခု ဝင်လုပ်မယ်။မောင် မတားရဘူးနော်။ ပြီးတော့ လုပ်သားကောလိပ် ပြောင်းတက်မယ်လေ.. နော် မောင်။ မောင်ပြောသလို ကျွန်မဘွဲ့ရမှာနဲ့ သားသားလေးရမယ့်အချိန်နဲ့ အကိုက်ပဲမောင်ရေ။ မတော်လို့များ ဘွဲ့ယူခါနီးမှ ကိုယ်ဝန်ရင့်လာရင်တော့ အဟက်.. ဘွဲ့ဝတ်စုံနဲ့ ဗိုက်နဲ့ ဟပ်နေမှာပဲ။

မောင်ရေ.. ပျော်လိုက်တာကွယ်။ အတူနေရတော့မယ်။ သူတို့ မြန်မြန်စေ့စပ်ကြပါစေ။ နက်ဖြန်စေ့စပ်ရင် ဒီနေ့ ကျွန်မ မောင့်ဆီ ရောက်လာပြီသာမှတ်။

ချစ်ရဲ့ ချစ်

* * *

မောင်..

နောက်ထပ် စာမရေးနဲ့တော့.. သူတို့ မိသွားဦးမယ်။ ကျွန်မပဲ ရေးမယ်။

ချစ်

* * *

ဟယ်.. မောင်ရယ်

ဖေဖေရယ်ပေါ့.. ဘယ်လောက်လျင်သလဲ ကြည့်လေ.. စေ့စပ်ပွဲကို ပြင်ဦးလွင်မှာ သွားလုပ်မလို့တဲ့။ ဟိုလူနဲ့ သူ့မိဘတွေလည်း ခုထိ မပြန်ကြသေးဘူး။ သူတို့နဲ့အတူ ကျွန်မရော၊ ဖေဖေ မေမေရော ပြင်ဦးလွင် လိုက်သွားကြပြီး ဟိုမှာ စေ့စပ်မယ်တဲ့။ ညက ကျွန်မကို ပြောတယ်။ ပြီးတော့ အကျိုးမဲ့မေးခွန်း မေးသေးတယ်။ “သဘောတူရဲ့လား” တဲ့။ မောင် ဘယ်လိုထင်သလဲ။ ဒါပေါ့ မောင်ရဲ့.. ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ အို.. ဖေဖေဆိုတာ နှုတ်ခမ်းမွှေးတသသနဲ့ “ဒါမှ ငါ့သမီးကွ” တဲ့။

မေမေကတော့ ဘယ်စိန်နားကပ် ပန်ရမယ်ဆိုတာ ခုကတည်းက ရွေးနေပြီ။ သူတို့ဘက်က ချမ်းသာတော့ သူတို့အဆင့်မီလောက်အောင်တော့ ပြင်ရမှာပေါ့တဲ့။ မေမေ ပုလဲပုတီးနဲ့ မေမေသွားဟာ အရောင်တွေ ထွက်နေလေရဲ့။ အင်း.. ကိုယ့်မိဘကိုယ် ဒုက္ခပေးရမှာတော့ အားနာပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဆောရီးပဲ မောင်ရေ။ မိအဲလစ်တို့က “ဘူးဆိုရင် ဖရုံမှ မသီးတာ” ဒီတော့ ပြင်ဦးလွင်သွားမယ့်ရက် မတိုင်ခင် မောင့်ဆီ ကြိုပြီးအကြောင်းကြားမယ်။ မောင် သစ်ပုတ်ပင်ခြေရင်းကသာ စောင့်ပေတော့။

မောင့်ရဲ့ချစ်

* * *

အချစ်ဆုံးမောင်..

လာမယ့်စနေနေ့ ပြင်ဦးလွင်သွားဖို့ စီစဉ်ပြီးပြီ။ ကျွန်မလည်း အထုပ်အပိုးပြင်ပြီးပြီ။ သူတို့နဲ့ ခရီးထွက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။
မောင့်နောက်လိုက်ဖို့။

သောကြာနေ့ည သစ်ပုတ်ပင်ခြေရင်းမှာ စောင့်.. လစ်တာနဲ့ ထွက်ခဲ့မယ်။ သူတို့ကတော့ ကျွန်မကို လုံးဝ
ယုံကြည်နေကြပြီ။ ဒါပဲ မောင်.. စာရေးချိန် သိပ်မရဘူး။ ကျွန်မ မလာမချင်းသာ စောင့်ပေတော့
သစ်ပုတ်ပင်စောင့်နတ်ကြီးရေ။

မောင့်မယား

* * *

မည်သို့ ထင်ကြပါသနည်း။ မည်သို့မျှ မထင်ကြပါလေနှင့်။ စကတည်းက ဇာတ်သိမ်းကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါပြီလေ။
လစ်သည် ကျွန်တော့်ကို စွန့်ခွာခဲ့ပါပြီ။ ပြင်ဦးလွင်သို့ ပျော်ရွှင်စွာ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

သူ့စကားဆိုလျှင် အမြဲယုံရမည်ဟု ကျွန်တော့်အတာ၌ ပါခဲ့လေသလားမသိ။ ကျွန်တော်သည် နောက်ဆုံးစာအထိ
ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။ တခြားမကြည့်နှင့်.. သစ်ပုတ်ပင်ခြေရင်း၌ စောင့်နေခဲ့သည်မှာ ခုနစ်နှစ်တိုင်ပြီကော။

ဪ.. သစ်ပုတ်ပင်စောင့်နတ် ကျွန်တော့်ကို မည်သူချွတ်မည်နည်း။ မည်သူအမျှဝေမှ ကျွတ်မည်နည်း။
ဘဒ္ဒတ္တကမ္ဘာ၌ ကျွန်တော်သည် သစ်ပုတ်ပင်စောင့်နတ်ဘဝ၌သာ စွဲကပ်နေမည် ထင်သည်။

* * *

ကျွန်တော့်ကို “ခွေး” ဟုသာ ခေါ်ကြပေတော့.. စာပေါင်း ခုနစ်စောင်လုံးလုံး ဖတ်ပြီးမှ မသိခဲ့ပါတကား။
နှစ်တုံးစားလို့မှ မစင်မှန်းမသိသူထက် ကျွန်တော်က ပိုပါသည်။

စဉ်းစားကြည့်ပါ.... တကယ်ဆိုလျှင် သူ့စာများသည် အဓိပ္ပာယ်မဲ့လှပါသည်။ သူ့မိဘများက အတင်းအကျပ်စီစဉ်ပြီဆိုကတည်းက ကျွန်တော်နှင့်လိုက်ခဲ့ဖို့ သူကြိုးစားရမည်။ စေ့စပ်ပွဲ နက်ဖြန်လုပ်တော့မှ သည်နေ့မှ ကျွန်တော့်ထံ အရောက်လာမည်ဆိုသည်မှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ ဒါကို ကျွန်တော်က ကြိုတင်သိထားဖို့ ကောင်းသည်။ ခုတော့ သူ့စကားမှန်သမျှ ယုံခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ကြိုးရှည်ရှည်လှန်ပြီး အနှပ်ခံရသူမှာ ကျွန်တော်သာတည်း။

* * *

ထိုသောကြာနေ့က တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ကျွန်တော်စောင့်ခဲ့ပါသည်။ လစ်နှင့်တူသောအရာဆိုလို့ ဖိုးလမင်းလည်း မသာပါ။ လေပြည်လေညှင်းလည်း မလာပါ။ နားနှင့်မနာ ဖဝါးနှင့်သာ နာကြပါတော့။ ကျွန်တော်သည် ထိုညက အပေါ့အပါးသွားချင်သည်ကိုပင် အောင့်အီးကာ နေခဲ့ပါသည်။ လွဲသွားမှာစိုးလို့။

နောက်တစ်နေ့ တစ်နေ့လုံး၊ နောက်တစ်ညလုံး၊ သုံးရက်မြောက်သောနေ့ နံနက်လင်းစတွင် ကျွန်တော်သည် သစ်ပုတ်ပင်ခြေရင်းမှာ ငိုက်ခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်ကျမှ ကျွန်တော်ချစ်သောလစ် ရောက်လာပါတော့သည်။ ဒါပေါ့.. ဒါပေါ့။ အိပ်သောအခါမှ ရောက်လာလျှင်တော့ အိပ်မက်ပေါ့။ လစ်နှင့်ကျွန်တော် ခိုးပြေးကြသည်ဟု အိပ်မက်မြင်မက်ပါသည်။

တကယ်တမ်း ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာသူများကား သူငယ်ချင်းများသာတည်း။

* * *

ဤတွင် ဇာတ်မသိမ်းပါ။

ကျွန်တော်ပြောခဲ့သော သမားရိုးကျပုံပြင်များနှင့် လမ်းခွဲ၍ ဇာတ်သိမ်းလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် မသိခဲ့ပါ။

ခုနစ်နှစ်တာကာလပတ်လုံး သစ်ပုတ်ပင်အောက်မှာ သီချင်းသည်အဖြစ် လွှမ်းခဲ့သော ကျွန်တော်။

အစဉ်အဆက် ရောက်လာကြကုန်သော အချစ်သမားကလေးများ၏ အဆွေးခေါင်းဆောင်ကြီးအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့သော ကျွန်တော်။

ကဗျာတွေရေးရင်း၊ စာတွေရေးရင်း စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ရသော ကျွန်တော်။

ကျောင်းအထုတ်ခံလိုက်၊ စာမေးပွဲပြန်ဖြေလိုက်၊ ကျောင်းသားပြန်ဖြစ်လိုက်နှင့် ကျောင်းသားအိုကြီး ဖြစ်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်။

လမိုက်လသာ ညမရွေး မယ်ဒလင်ကလေးနှင့် သစ်ပုတ်ပင်စောင့်နတ် ဖြစ်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်။

လစ်မှလွဲလျှင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် မိန်းမဟူ၍ မရှိတော့ပြီဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော ကျွန်တော်။

ထို ကျွန်တော့်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာ၍ လှုပ်နှိုးလိုက်လိမ့်မည်ဟု မိမိဘာသာပင် မသိခဲ့ပါ။

အိပ်ပျော်ခြင်းကြောင့် နိုးထခြင်း ဖြစ်လာရသည်။ အိပ်မက်ကြောင့် တကယ့်ဘဝ ရှိလာရသည်။

အချစ်၌ ခုနစ်နှစ်တာပတ်လုံး ငြိမ်သက်နေရာမှ တစ်ခုသောနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဘဝဟူသောအရာထဲသို့ ရုတ်တရက် ရောက်ရှိခဲ့ရပါတော့သည်။

အိပ်မက်ထဲမှ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သူမှာ “သစ်သစ်” ဖြစ်ပါသည်။

သစ်သစ်ကိုမြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော်သည် ဦးသိန်းဖေမြင့်၏ “အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ” ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင် မခင်သစ်ကို လက်ခနဲ သတိရလိုက်ပါသည်။ ထိုဝတ္ထု ဖတ်ရစဉ်ကတည်းက မခင်သစ်ကို ကျွန်တော် ခင်မင်လေးစားခဲ့ပါသည်။ မခင်သစ်၏ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို ကျွန်တော်ကြိုက်ပါသည်။

သစ်သစ်သည် မခင်သစ်နှင့် တူပါသည်။

သစ်သစ် တတိယနှစ်ကျောင်းသူဘဝတွင် ကျွန်တော်နှင့် စတင်သိကျွမ်းခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်သည် ကျွန်တော်၏ သစ်ပုတ်ပင်စောင့်နတ်ဘဝ၏ နောက်ဆုံးနှစ် ဖြစ်ပါသည်။ သစ်သစ်သည်လည်း သစ်ပုတ်ပင်စောင့်နတ် ကိုဥဩကို သိထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်ခင်မင်စတွင် ထိုအကြောင်း ဖွင့်ပြောပါသည်။

“ကျောင်းရောက်စက အစ်ကို့သတင်းကြားရတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပြောပြီး ရယ်မိသေးတယ်”

“ကြောင်တယ်ပေါ့လေ.. ဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့.. ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း အစ်ကို့ကို သနားလာမိတယ်”

သူ သနားသည်ဆိုသော အချိန်တွင် သူသည် ကျွန်တော်နှင့်လစ်၏အကြောင်းကို မသိသေးချေ။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စိတ်ကူးနှင့်ပြောကြသော ကိုဥဩ၏ လွမ်းမောဖွယ်ပုံပြင်များကို ကြားရရုံသာ ရှိပါသေးသည်။ တကယ့်အဖြစ်ကို သူမသိ။ သူမှမဟုတ်.. မည်သူမျှမသိ။ ကျွန်တော်ကလည်း မည်သူ့အားမျှ ဖွင့်မပြောခဲ့ဖူးပါ။

သစ်သစ်သည် ကျွန်တော်၏စာတွေဖတ်ရင်း ကျွန်တော်နှင့် တစ်စတစ်စ သိကျွမ်းဝင်လာသူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ဝတ္ထုများသည် အလွမ်းဝတ္ထုများသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ကို ပြောပြရန် လိုမည်မထင်ပါ။ ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုတိုင်းလိုလို စာဖတ်သူထံသို့ စိမ့်ဝင်တိုးသွားတတ်ပါသည်။ ပရိသတ် လုံးဝလက်မခံသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သာ

ပါပါသည်။ ထိုဝတ္ထု၏အမည်မှာ “သစ်ပုတ်ပင်စောင့်နတ်” ဟူသတည်း။ ကျွန်တော်ကတော့ ထိုဝတ္ထုကို အကြိုက်ဆုံးဖြစ်၏။

“အစ်ကိုဝတ္ထုအားလုံးထဲမှာ သစ်ပုတ်ပင်စောင့်နတ်ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ၊ ရေးဟန်ရော၊ အကြောင်းအရာရော၊ ရည်ရွယ်ချက်ရော၊ အကြိုက်ဆုံးကတော့ စိတ်ကူးဟာ လက်တွေ့နဲ့ ကင်းကွာလို့မရဘူးဆိုတဲ့ အယူအဆပဲ”

ဤနည်းအားဖြင့် သစ်သစ်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိလာခဲ့ပါသည်။ ဤသို့စတင်ပြီး ခင်မင်လေးစားခဲ့ရာမှ....

နောက်တော့လည်း သူ ကျွန်တော့်ကို မေတ္တာရှိနေမှန်း သိလာရသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို စိတ်ဝင်စားလာမိသည်။ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါမည်။ သစ်သစ်ကို လစ်ကဲ့သို့ ကျွန်တော်မချစ်ပါ။ လစ်မှလွဲ၍လည်း မည်သူ့အားမျှ ဦးစွာသောအချစ်နှင့် မချစ်နိုင်ပါ။

အချိန်မှာ အချစ်မှဘဝသို့ ကူးချိန်တန်ပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် သစ်သစ်အား လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသောနေ့တွင် လစ်နှင့် အဖြစ်အပျက် အစုံအလင်ကို ပြောပြလိုက်ပါတော့သည်။

သစ်သစ် ငိုပါသည်။

“သစ်သစ် ကံဆိုးတယ် အစ်ကို”

“ဘာလို့လဲ သစ်သစ်”

“အစ်ကိုအချစ်ကို သစ်သစ် မရလို့ပါ”

“ရပါတယ် သစ်သစ်.. ဘဝနဲ့နီးစပ်တဲ့ အချစ်ကို သစ်သစ်ရပါတယ်၊ သစ်သစ်ဟာ အသီးကိုစားရတဲ့သူနဲ့ တူတယ်၊ အပင်ကို ပျိုးခဲ့တာက လစ်ပါ၊ တကယ်သနားစရာကောင်းတာက လစ်ပါကွယ်”

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုရယ်.. အချစ်ဆိုတာ ဘဝနဲ့ နီးစပ်လာလေလေ.. တန်ဖိုးနည်းသွားလေ မဟုတ်လား”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး သစ်သစ်ရယ်.. ဒါပေမဲ့ သစ်သစ်ကို ကိုယ်မလိမ်ချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဖွင့်ပြောတာ”

“သစ်သစ်ကို မလိမ်ချင်တာကိုက သစ်သစ်ကိုချစ်တာပဲလို့ သစ်သစ်ယူဆပါ့မယ်နော်”

သစ်သစ်သည် ထိုနေ့မှစ၍ ပျော်နေရှာပါသည်။ အပြစ်ကင်းမဲ့စွာ၊ ရိုးသားစွာ၊ ကရုဏာသက်စွာ၊ အားကိုးစွာ၊ ယုံကြည်စွာ၊ မျှော်လင့်စွာ သစ်သစ်သည် ကျွန်တော့်ကို တွယ်တာနေပါတော့သည်။

သို့ရာတွင် သစ်သစ်၏မျက်လုံးထဲတွင် အကြောင်းတရားတစ်ခုကို ကျွန်တော် အမြဲလိုလို တွေ့နေရပါသည်။ ထိုအကြောင်းတရားသည် လျှို့ဝှက်လှသည်။ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘဲ မနေနိုင်အောင်ဖြစ်သည်။ ဘာမှန်းလည်း ကျွန်တော်မသိရ။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သစ်သစ်၏မျက်လုံးသည် ကျွန်တော်မသိသေးသော အကြောင်းတစ်ခုကို သိနှင့်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုမျက်လုံးကို လစ်အကြောင်း သူ့အား ဖွင့်ပြောသည့်နေ့မှစ၍ တွေ့ခဲ့ရသည်။

လစ်၏အကြောင်းကို ကျွန်တော့်ထက် သစ်သစ်က ပို၍သိနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ထိုစဉ်က ကျွန်တော် လုံးဝမသိခဲ့ပါဘူး။

* * *

ဤသို့အားဖြင့် သစ်သစ် တတိယနှစ်မှာ ကျွန်တော်ဘွဲ့ရသည်။ မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုတွင် အယ်ဒီတာအလုပ် ရသည်။ ဘဝတစ်ခု အခြေခိုင်လာသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ သစ်သစ်ကို လက်ထပ်နိုင်ဖို့ အချိန်အခါကို တောင်းသည်။ သစ်သစ်၏ မိဘများနှင့်လည်း သဘောတူညီမှုရသည်။ အစစ အဆင်ပြေသည်။ ဘဝဟူသည် တစ်ခါတစ်ခါ အဆင်ပြေတတ်သည်ပဲလေ။ သစ်သစ်ဘွဲ့ရပြီးလျှင် လက်ထပ်ကြမည်ဟု သဘောတူညီမှုကို ရလေသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ သစ်ပုတ်ပင်သည် ကျွန်တော်နှင့် ဘာမျှမဆိုင်သလို ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဥဩသည် သစ်ပုတ်ပင်ထက်မှ လွတ်ထွက်ရုန်းကန်၍ အဆုံးမရှိ လွတ်လပ်သော လေဟာပြင်ထဲသို့ ပျံဝဲတက်သွားပါသည်။

* * *

“ကိုကို.. သစ်သစ် ကိုကိုနဲ့ စကားနည်းနည်းပြောချင်တယ်”

ကျွန်တော်ပြောခဲ့သော သစ်သစ်၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ လျှို့ဝှက်ချက်သည် စကားလုံးများအဖြစ် ပြောင်းလဲလာတော့မည်ဟု ကျွန်တော်သိလိုက်သည်။

နက်ဖြန်နံနက် ကျွန်တော်တို့ တရားရုံးတစ်ခုမှာ လက်ထပ်ကြမည်။ သည်ကနေ့ညသည် လျှို့ဝှက်အပ်သော အရာအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းသင့်ပြီ။

“ပြောလေသစ်သစ်.. ဘာပြောချင်သလဲ”

“သစ်သစ်တို့ တစ်နေရာရာ သွားရအောင်”

“သွားလေ.. ဘယ်သွားချင်လို့လဲ”

“ကိုကို စိတ်မဆိုးရဘူးနော်.. စိတ်မကောင်းလည်း မဖြစ်ရဘူး.... ဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့.. ခုအချိန်မှာ ကိုကိုပျော်နေမယ်ဆိုတာ သစ်သစ်သိသားပဲ”

“ဒါဖြင့် သစ်သစ်သွားချင်တဲ့နေရာ လိုက်ပို့ရမယ်”

“ဆိုဗျာ.. ဘယ်ကိုလဲ”

“သစ်ပုတ်ပင်အောက်ကို.. ကိုကို”

“ဘာရယ်.... သစ်သစ်”

ကျွန်တော်၏ရင်ညွန့်တွင် ဒွန်ခနဲခုန်သွားသည်ကို သစ်သစ်မသိစေရန် ဟန်ဆောင်နေရပါသည်။

“ကိုကို စိတ်ညစ်သွားလား”

ကျွန်တော် ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ မသွားချင်သည်မှာတော့ သေချာသည်။

မေ့လိုက်ချင်ပြီ သစ်ပုတ်ပင်။ သစ်သစ်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ကလေးငယ်ကဲ့သို့ ပြုံးနေပါသည်။ သူ့အပြုံးသည် မိဘ၏ခွင့်ပြုချက်ကို တောင်းခံနေသော ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ အပြုံးမျိုး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် နှုတ်မှ စကားအချို့ အလိုလိုထွက်ကျသွား၏။

“သွားလေ.. သွားပေါ့”

“ကိုကိုမယ်ဒလင်ကော”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ..”

“ယူသွားရအောင်”

* * *

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ကို သစ်ပုတ်ပင်အောက်ခြေမှ မော့၍ကြည့်ဖူးပါသလား။ ကြယ်စင် ခုနစ်လုံးစလုံးကို သစ်ပုတ်ပင်၏ ကိုင်းစများနှင့် လွတ်ကင်းစွာ မြင်နိုင်သော နေရာကိုကော သိကြပါသလား။

သစ်ပုတ်ပင်နှင့် တစ်နှစ်ကျော်ကျော် ကင်းကွာခဲ့ပြီးသည့်နောက် ပထမဆုံးအခေါက်အဖြစ် ယနေ့ည ပြန်ရောက်လျှင်ပင် ထိုနေရာကို ကျွန်တော် ချက်ချင်းမှတ်မိပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ရောက်သောအချိန်သည် ညဉ့်ဦးယံဖြစ်ပါသည်။ ခုနစ်စဉ်ကြယ်ပြောင် အမြီးမထောင်သေးပါလေ။

ညဉ့်ဦးယံ၏ အင်းလျားကိုဖြတ်ကျော်လာသော လေပြည်သည် ကျွန်တော့်ကို တီးတိုးစကားဆို၏။ မဝီကလာနိုင်သဖြင့် သူဘာပြောမှန်းမသိ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်မှ ဆန့်ကျင်၍လာသော လေပြည်သည် ကုန်လွန်ခဲ့သောကာလက လွမ်းမောဖွယ်တို့ကို ယူဆောင်လာသည်ကား သေချာပါ၏။ ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်၌ အတိတ်ကာလ ရှိပါသလား။ ရှိသည်ဆိုလျှင် တူရူအရပ်၌ အနာဂတ်သည် ရှိလိမ့်မည်။ သစ်သစ်သည် ကျွန်တော့်နောက်ကျောဘက်တွင် ရပ်လျက်ရှိပါသည်။

“ကိုကိုကို သစ်သစ် နှိပ်စက်သလိုဖြစ်သွားပြီလား မသိဘူးကွယ်”

သစ်သစ်ကို လှည့်မကြည့်ပါ။ လွမ်းနေသောမျက်လုံးကို သူမြင်မှာ စိုးရိမ်မိသည်။ ပြီးတော့ ပြီးတာလည်း ပြီးစေ့ချင်ပြီ။

“ရပါတယ် သစ်သစ်ရယ်.. ခုအချိန်မှာ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ကိုယ့်ဘဝမှာ သစ်သစ်ပဲ ရှိနေတော့တာပဲဟာ”

သစ်သစ်၏ သက်ပြင်းချသံကို ကြားရပါသည်။ ကျွန်တော့်စကားသည် သူ့ကို အဘယ်ကြောင့် မပျော်ရွှင်စေသနည်း။ စဉ်းစား၍မရပါ။

“သစ်သစ်.. ပြောစရာရှိတယ်ဆို”

“သစ်သစ်လေ.. ပြောလည်းပြောချင်တယ်.. ပြောလည်း မပြောရက်ဘူး”

“ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အဟန့်အတား မရှိသင့်ပါဘူးကွယ်.. ပြောသာပြောပါ”

သစ်သစ်သည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လမင်းအား ငေးကြည့်နေသော ကြောင်ကလေးကဲ့သို့ ကြည့်ပါသည်။ တော်တော်နှင့် ဘာမျှမပြောပါ။ သစ်သစ်၏အကြည့်သည် ကျွန်တော့်ကို တုန်လှုပ်သွားစေပါသည်။ ခုနစ်နှစ်ကာလပတ်လုံး လူပေါင်းများစွာ အသနားကို ယောင်ပေပေ ခံရဖူးသော်လည်း တကယ်တမ်း ကျွန်တော် မတုန်လှုပ်ဖူးခဲ့ပါ။

သစ်သစ်က သက်ပြင်းကို လေညှင်းကဲ့သို့ ညင်သာစွာချပါသည်။ ကံ့ကော်ရွက်ကလေးများကဲ့သို့ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာခါပါသည်။ ပြီးတော့မှ စကားစသည်။ သူ၏စကားမှာ....

“မပြောတော့ပါဘူးကွယ်” တဲ့။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်က သူပြောလာမည့်စကားကို အလွန်အမင်း ကြားချင်နေပြီဖြစ်ပါသည်။ နေရာသည်ကား ဟုဆိုလျှင် သစ်ပုတ်ပင်ခြေရင်း၊ အချိန်သည်ကားဟုဆိုလျှင် ညဉ့်ဦးယံ။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ မယ်ဒလင်ရှိနေသည်။ သူပြောလာမည့်စကားမှာ လစ်နှင့်မပတ်သက်လျှင် အခြား ဘာများရှိပါဦးမည်နည်း။ ကျွန်တော် လစ်ကို ကွက်ခနဲ လွမ်းလိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သစ်သစ်၏စကားကို ကြားချင်လှပြီ။ သစ်သစ်က မပြောတော့ဘူး ဆိုသောအခါ ကျွန်တော် မောလာတော့သည်။

“သစ်သစ်က လစ်အကြောင်းကိုပြောမလို့ မဟုတ်လား”

သစ်သစ် မဖြေပါ။ မျက်ရည်လည်နေသည် ထင်၏။ သစ်သစ်ကို ကျွန်တော် လိမ်ရပါတော့မည်။

“သစ်သစ်ရယ်.. တကယ်တော့ လစ်ဟာ ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ မရှိတော့ပါဘူး၊ သစ်သစ်က လစ်အကြောင်းကို ထပ်ပြောလည်း ကိုကို ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး၊ လစ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ခံစားစရာ ကုန်ပါပြီကွယ်”

ထိုစကားကို သစ်သစ်အား လိမ်၍ပြောခြင်းသည်ပင် ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ်မိမိလိမ်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစကားပြောပြီးချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် လစ်နှင့်ပတ်သက်ခဲ့သမျှကို လွမ်းမောသတိရ နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

“ကိုကို”

တုန်ယင်ပြီး ရှိုက်သံတစ်ဝက်ပါနေသော သစ်သစ်အသံသည် ကျွန်တော့်ကို လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ်ကာလဆီမှ တုံ့ခနဲ ဆွဲခေါ်လိုက်သလို ဖြစ်၏။ သစ်သစ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သစ်သစ်ငိုနေပါပြီ။

“အဲဒီအစ်မ စေ့စပ်သတင်းပါတဲ့နေ့ဟာ ၁၉၆၉၊ မတ်လ ၁၃ ရက်နေ့နော်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ လစ်၏ စေ့စပ်ခြင်းသတင်းပါသော သတင်းစာ၏ စာမျက်နှာကို မျက်စိထဲ ပြန်မြင်လာသည်။

“အဲဒီအစ်မ လက်ထပ်တဲ့သတင်းကိုကော ကိုကို ဖတ်ရဲ့လား”

“မလိုတော့ဘူးလေကွယ်.... အဲဒီနေ့မှာ ကိုယ်တို့ လမ်းခွဲကြရပြီပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး သစ်ပုတ်ပင်အောက်မှာ ကိုကိုစောင့်နေခဲ့သလဲ”

“သူ့ကိုမစောင့်ပါဘူး သစ်သစ်”

စကားလုံးများဖြင့် ပစ်ပေါက်ကစားတတ်သော စာရေးဆရာကိုဥဩသည် သစ်သစ်ကိုပြောဖို့ စကားကို ရွေးနေရပါပြီ။

“လွမ်းနေတာပါ”

သစ်သစ်မျက်လုံးတွင်ရှိနေသော မျက်ရည်စတို့ ဖျတ်ခနဲလက်သွားသည်။ သစ်သစ် ပြုံးရိပ်သန်းပြပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို သရော်သလို ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုက မစောင့်ပေမယ့် သူက ကိုကို့ဆီကို လာခဲ့တယ်ဆိုရင် ကိုကိုယုံမလား”

ကျွန်တော်သည် ဘာရယ်မှန်းမသိ တုန်လှုပ်သွားမိပါသည်။ လစ်သည် ကျွန်တော့်ထံ မလာခဲ့ပါ။ လာခဲ့လျှင် ရောက်ရပေမည်။ သို့ရာတွင် သစ်သစ်ပြောပုံမှာ အသေအချာနိုင်လွန်းသည်။

“သူ လာခဲ့ရှာပါတယ် ကိုကိုရယ်”

သစ်သစ်သည် လွမ်းမောစွာပြောနေသည်။ ကျွန်တော်ကား တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်စွာ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

“တကယ်တော့.. သူ ဘယ်သူနဲ့မှ လက်မထပ်ဖြစ်ပါဘူး၊ သူ စေ့စပ်သတင်းပါတဲ့နေ့က သူ့ကို သစ်သစ် သဘောပေါ်မှာ ဆုံခဲ့တယ်”

“သစ်သစ်က သူမှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“အရင်ကတော့ သူမှန်း ဘယ်သိမလဲ၊ ခုမှ သူ့အကြောင်း ကိုကိုပြောပြလို့ သိလာတာ၊ ဟုတ်ပါတယ်.... သူပါပဲလေ”

“ဘယ်သဘောပေါ်မှာလဲ”

“မန္တလေးက ရန်ကုန်ကိုလာတဲ့ အစုန်သဘောပေါ်မှာ၊ ဒီတုန်းက သစ်သစ်က ဆယ့်သုံးနှစ်သမီးပဲ ရှိသေးတယ်၊ သစ်သစ်တို့မိသားစု သဘောနဲ့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြတာ၊ အဲဒီညက သစ်သစ် သဘောပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေတုန်း အစ်မတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်၊ တွေ့တွေ့ချင်းပဲ စိတ်ဝင်စားမိတယ်၊ သူက လွယ်အိတ်ကလေး လွယ်ထားတယ်၊ ဖူးစောင်ကလေးနဲ့ ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားတယ်၊ သဘောဦးပိုင်းမှာ တစ်ယောက်တည်းငေးပြီး ရပ်နေတယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ သဘောပေါ်ပါသမျှ ဘယ်သူမှ မယုံကြည်သလိုပဲ၊ သူ့ပုံသဏ္ဌာန်ကို ခုတောင် သစ်သစ် မြင်ယောင်နေမိသေးတယ်”

သစ်သစ်သည် ပုံပြင်ဟောင်းတစ်ပုဒ် ပြောသလို သဘောပေါ်မှ အဖြစ်အပျက်များကို စိကာစဉ်ကာ ပြောနေစဉ်၌ ကျွန်တော်၏ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေပါသည်။ သစ်သစ်ပြောနေသော ထိုအမျိုးသမီးသည် လစ်ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်တော့ မသိ။ ကျွန်တော် ငိုချင်သလိုလို ဖြစ်နေသည်ကား သေချာ၏။ စာရေးဆရာသည် ဇာတ်၏အစကိုသိလျှင် အဆုံးကို သိနေတတ်သည် မဟုတ်လား။

* * *

မည်သို့ ထင်ကြပါသနည်း။ မှန်ပါသည်။ လစ်ဟုတ်ထင်ရသော မိန်းကလေးသည် ထိုနေ့ညသန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် မြစ်ပြင်၏အလယ်ကောင်၌ သဘောပေါ်မှကျ၍ သေဆုံးသွားခဲ့ရှာပြီ ဖြစ်သည်။

သစ်သစ်ပြောပြနေသော ဇာတ်လမ်း၏ အခြေအနေ အတိအကျကို ကျွန်တော် မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ပါ။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်းတို့ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခံစားနေရပါပြီ။

အကြမ်းဖျင်းသိရသည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် သဘောဦးပိုင်း လူသူနည်းပါးရာနေရာတွင် တိုင်ငိုင်နေခဲ့သည်။ အမြဲတစေလည်း စိုးရိမ်နေပုံရသည်။ မည်သူ့အားမျှလည်း ယုံကြည်ပုံမရ။ သူ့မျက်နှာကို မီးရောင်မှကွယ်လျက်သာ နေတတ်သည်။ ထိုမိန်းကလေးကို သစ်သစ် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

တစ်နေရာအရောက်တွင် သဘောသည် မြစ်လယ်၌ အရှိန်သတ်ရပ်တန့်သည်။ သဘောပေါ်သို့ ရဲအရာရှိတစ်ဦးနှင့် ရဲသားသုံးလေးဦး တက်လာကြသည်။ သဘော ပြန်လည်ခုတ်မောင်းခဲ့ကြသည်။ ရဲအမှုထမ်းများသည် တာဝန်အရ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေကြသည်။ ထိုမိန်းမပျိုထံသို့ ရဲအမှုထမ်းများ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားကြသောအခိုက် မိန်းမပျိုသည် ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရဲသားများ တက်ရောက်ခဲ့စဉ်က ဖွင့်ထားခဲ့သော ကုန်းပတ်တံခါးသည် မပိတ်ရသေး။

မိန်းမပျိုသည် ကြောက်အားလန့်အား ထွက်ပြေးသည်၌ တံခါးပွင့်နေသော ကုန်းပတ်အနီးတွင် ကြုံကြိုက်စွာ ကံဆိုးခဲ့ရှာသည်။ ခလုတ်တိုက်လဲပြီး ရေထဲသို့ ကျသွားခဲ့သည်။ သဘောကို ချက်ချင်းရပ်တန့်၍ ရှာဖွေကြသည်။ မရပါ။ သဘောဟူသည် ချက်ချင်းရပ်တန့်၍ ရနိုင်သော ယာဉ်မျိုးမဟုတ်ပါ။

အမှန်မှာ ရဲဝန်ထမ်းများသည် မိမိတို့၏ အခြားသော တာဝန်တစ်ခုဖြင့် သဘောပေါ် တက်ရောက်ရှာဖွေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မိန်းမပျိုသည် မိမိဘာသာ မလုံမလဲဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးခြင်းဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ.. ထိုအဖြစ်အပျက်သည် ကျွန်တော့်ကို လွှမ်းမော်သည်။ လစ် ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်ပူဆွေးရသည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဝေဒနာအစွဲရှိသောသူသည် ရှာကြံ၍ ခံစားတတ်သည် မဟုတ်လား။

“ဒါပေမဲ့ သစ်သစ်ရယ်.. အဲဒီမိန်းကလေးဟာ လစ်ရယ်လို့ ဘယ်လိုသေချာပုံမလဲ”

သစ်သစ်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးသည်။ သစ်သစ်သည် ရှိုက်သောအသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒီမှာ ဘာလဲ ကိုကို..”

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်လုံးတို့သည် ည၏ကောင်းကင်ထက်ပင် ပြာသွားသည်။ နားတို့သည် ည၏တိတ်ဆိတ်ခြင်းထက် ပို၍အူသွားသည်။ သစ်သစ်၏ လက်ထဲမှအရာသည် ကျွန်တော့်ကို မှင်တက်မိစေပြီ။ ထိန်းထားသည့်ကြားမှ မျက်ရည်စတို့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

ပေတံကလေး.....

ငါးပြားတန် ခြောက်လက်မ ပေတံကလေး.....

“သူ ရေထဲချော်ကျသွားတဲ့အချိန်မှာ ဒီပေတံကလေး ကျကျန်ရစ်ခဲ့တယ် ကိုကို.... ခုလို ကိုကိုဘဝနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်လာခဲ့မယ်ဆိုရင် သစ်သစ် သိမ်းထားမိခဲ့မယ် မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်”

သစ်သစ် ငိုပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာမျှပြော၍မရလောက်အောင် ဆိုနှင့်နှင့် ဖြစ်နေရပါသည်။ သေချာပါပြီ။ လစ်သည် ကျွန်တော့်ထံ လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့အချစ်၏ သင်္ကေတဖြစ်သော ထင်းရှူးသားပေတံကလေးကို သူ့အချစ်နှင့်အတူ အမှတ်တရ ယူခဲ့သေးသည်။

တွေးစရာ အများကြီးပေါ်လာသည်။ လစ်သေဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့မိဘများ မသိကြပေဘူးလား။ သတင်းစာ၌ တစ်စုံတစ်ရာ သတင်းမပါခဲ့လေသလား။ ကျွန်တော်ရော လစ်ပါ ပတ်သက်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကကော ထိုကိစ္စကို မသိခဲ့လေသလား။ တွေးစရာတွေ အများကြီးကို ကျွန်တော်မတွေးချင်တော့ပါ။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ပင် ဘာဖြစ်နေသည် မသိပါ။ ကျွန်တော် သတိထားမိချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် သစ်သစ်၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ ရှိက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အားရအောင် ငိုပစ်လိုက်ရသဖြင့် မောသွားသည်။ သစ်သစ်နှင့်ကျွန်တော် သစ်ပုတ်ပင်အောက်မှာ ညသန်းခေါင်တိုင်အောင် ထိုင်၍နေခဲ့ကြသည်။ ဘာစကားမျှလည်း မပြောဖြစ်တော့ပါ။

ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်သောအခါ ခုနစ်စဉ်ကြယ်ကို သစ်ပုတ်ပင်ကိုင်စများနှင့် လွတ်ကင်းစွာမြင်ရသည်။ မျက်လုံးအိမ်၌ မျက်ရည်တို့ ကုန်ခန်းသွားပြီ။ ဒါပေ။ လစ်နှင့်ပတ်သက်စရာ ကျွန်တော့်တွင် ဘာမျှမကျန်တော့။

နက်ဖြန်မိုးသောက်လျှင် ရောင်နီသည် သစ်သစ်နှင့်အတူ ကျွန်တော့်ဘဝသစ်ကို အလင်းရောင်ပေးတော့မည်။
သစ်သစ်သည် ကျွန်တော့်ဘဝ၌ ခရီးဖော်။

အို.. ဟုတ်ပေသားပဲ။ သစ်သစ်သည် ဘယ်လောက်များ ကျွန်တော့်အပေါ် နားလည်လိုက်ပါသနည်း။ သည်နေရာသို့ လာမည်ပြင်ကတည်းက မယ်ဒလင်ယူခဲ့ဖို့ မှာသည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်ဆုံးညအဖြစ် သစ်ပုတ်ပင်၌ လစ်ထံသို့ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုရမည်။ မကြာခင်သူကို သီချင်းဆိုပြသော ကျွန်တော့်အား စိတ်ကူးယဉ်သမားဟု သတ်မှတ်လိုက်ကြပါ။ သည်ကနေ့ညတွင် ကျွန်တော်သည် စိတ်ကူးယဉ်ခွင့် နောက်ဆုံးရချင်နေပါသည်။

သစ်သစ်သည် ဤသို့အားဖြင့် ကျွန်တော့်ဝေဒနာကို အလိုလိုက်စွာ အဆုံးသတ်ပေးချင်ပုံရသည်။ သစ်သစ်သည် ကျွန်တော့်ကို နားလည်လွန်းသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆိုနေကျဖြစ်သော သီချင်းများကို မဆိုပါ။ စန္ဒရားချစ်ဆွေ၏ အလွမ်းသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တီးလိုက်ပါသည်။

“အချစ်၏ နောက်ဆုံးနေ့များ”

* * *

ကျွန်တော်သည် သစ်သစ်၏ပန်းကိုဖက်လျက် သစ်ပုတ်ပင်ကို နောက်ဆုံးအနေနှင့် ကြည့်သည်။ လက်ကျန်မျက်ရည်တို့သည် ဝေဒနာ ကျချင်လာပြန်သည်။ စိတ်ကိုတင်းလျက် စကားတစ်ခွန်းဆိုဖြစ်သည်။

“ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ အချစ်”

သစ်သစ်ကို တင်းတင်းဖက်လျက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သော အချိန်တွင် မကြုံစဖူး အဖြစ်တစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။ နှလုံးသွေးလည်ပတ်မှု ရပ်တန့်သွားသလားပင် ထင်မိသည်။

ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားမိပါသည်။

တစ်စုံတစ်ရာကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည်။ အကြိမ်တစ်ရာမက လစ်ပြောခဲ့ဖူးသော စကားတစ်ခွန်းကို ဖြစ်သည်။
“မောင်နဲ့ ဘယ်တော့မှမခွဲဘူး.. မောင့်အနားမှာပဲ နေမယ်”

* * *

ငယ်ငယ်က လူကြီးသူမတို့ ဆိုမိန့်သည့် ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် စကားရပ်အချို့ကို ကြားဖူးပါသည်။

ဝိညာဉ်လောကသားတို့သည် သက်ရှိလူသားများကို အမြဲ ရှောင်ရှားနေကြရသည်။ လူသားတို့သည် ဘုန်းကံရှိသည်။ လူသားများနှင့် ထိတွေ့ရလျှင် ဝိညာဉ်လောကသားတို့ ပြင်းစွာပူလောင်သော ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။ သူတို့သည် အမြဲတစေ ဝိကြွေးလျက် လူသားများကို ရှောင်ရှားနေကြရသည်။ မတော်တဆ သူတို့နှင့် ထိခိုက်မိလျှင် လူသားတို့သည် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထတတ်သည်။

ဤအဆိုအမိန့်ကို ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မယုံကြည်ခဲ့ပါ။ ဘုရားဟောလည်း မဟုတ်ပါ။ ဒီတော့ လူသားတို့ အကြောင်းအကျိုးမဲ့ တွေးဆသောသဘောဟု ထင်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ ခုလည်း ကျွန်တော် မယုံကြည်ပါလေ။ ခု မယုံကြည်သည်မှာ ပို၍ပင်ပြင်းထန်စွာ မယုံကြည်ခြင်း ဖြစ်၏။ ယုံကြည်မိပါလျှင် လစ်သည် ဝိညာဉ်လောကသား ဖြစ်သွားရရှာပေလိမ့်မည်။

* * *

လစ်ဟာ မောင့်ရဲ့အမျှဝေသံကို ဘယ်တော့မှ နာခံချင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မောင်နဲ့ နီးနီးမနေရပေမယ့် မောင့်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက အမြဲကြည့်နေချင်မယ်။ မောင် မမြင်ရပေမယ့် လစ် မြင်ရချင်ရှာမယ်။ မောင့်ရဲ့ အလွမ်းတေးတွေကို အမြဲနားထောင်နေရှာမယ်။ မောင် သစ်ပုတ်ပင်အောက်ကို အမြဲလာစေ့ချင်ရှာမယ်။

ခုလို သစ်ပုတ်ပင်ကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ပြီး ဘဝသစ်မှာ ချစ်သူနဲ့ပျော်ဖို့ လစ် ဘယ်လိုခွင့်လွှတ်ရမလဲ။ အသက်စွန့်ပြီးမှ မောင့်ဆီပြန်လာရတဲ့ လစ်ကို မောင်မညှာဘူး။

လူသားတွေနဲ့ ထိတွေ့ရရင် မခံနိုင်အောင် ပူပြင်းမှန်းသိပေမယ့် မောင်နဲ့ခွဲရမယ့်အပူကို ပိုပြီးကြောက်လို့ မောင့်ကို သစ်သစ်လက်ထဲက အတင်းဖွတ်မှိတ်ပြီး ဝင်ဆွဲခေါ်လေသလား.....

ဟူသော ယုတ္တိမဲ့သည့် အတွေးမျိုးကိုပင် မတွေးမိစေရန် အားတင်းရင်း သစ်သစ်ပခုံးကို ပို၍တင်းကျပ်စွာဖက်လျက် သစ်ပုတ်ပင်ခြေရင်းမှ ထွက်လာခဲ့သောအခါတွင်ကား.....

လောကကြီးသည် နောက်တစ်နေ့ ဆက်လက်တည်တံ့ဖို့ရာ သေချာပြီဟူသော သတင်းကို ကြေညာသည့် ကျေးငှက်တို့၏ အသံကလေးများကို သစ်ပုတ်ပင်အထက်ဆီ၌ ကြားလိုက်ရလေသည်။

နံနက်စောစော အိပ်ရာမှထသော ကျေးငှက်ကလေးများသည် လူသားတို့ကို ဝိညာဉ်အိပ်မက်မှ နိုးထလန်းဆန်းစေသည်တကား။

သုမောင်

“.. ဟေ့.. သုမောင်.. အရင့်အရင့် ဝတ္ထုတွေတုန်းက ဖေဖေ ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး၊ ခု မင်းတို့က ဖတ်ခိုင်းတယ်၊ ဝေဖန်ပါလို့ ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောကြပေမယ့် စားစရာတစ်ခုကို မြည်းကြည့်စမ်းပါဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ချို့ငန်စပ် အဟပ်တည့်မတည့် သိချင်တဲ့သဘော ပါနေတယ်၊ ခု ဖေဖေ မြည်းကြည့်ပြီး ဝဏ္ဏကိုပြောပြီးပြီ၊ ခု.. မင်းအလှည့်ပဲ”

ကျွန်တော်က “တော့” မည်သူကြားရစေ “ရယ်” ဟူ၍.... ဥဒြကို သနားကြသည် “တဲ့” လေ။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သနားနေကြသနည်း။ ခံစားလွယ်သောသဘော ရှိသည် “မို့”။

“.. ဒီလို ဒီသဘော စာပေအရေးအသားထဲမှာ အရပ်သုံးပြောစကားတွေ ညှပ်ညှပ်ရေးတာ ငါမကြိုက်ဘူး၊ ရေးချင်သပဆိုရင် အရပ်သုံးချည်းသက်သက် စကားပြောသလို တောက်လျှောက်ရေး၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ စာပေအရေးအသားအတိုင်း “မူ” မပျက် မဖျက်ဘဲရေးပေါ့၊ အေး.. ပြောရတာတော့ တယ်မကောင်းဘူးလေ၊ ဒီလို “ကပြား” စာပေတွေ ဖြစ်လာတာက ကြာနေပြီကော၊ ဘယ်သူကမှ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် မထိန်းကြဘူး၊ စာပေဘက်ဆိုင်ရာ ပညာရှင်ကြီးတွေကလည်း စကားနည်းရန်စဲသဘော အမုန်းမခံချင်ကြတော့ ခက်သားပဲ”

“.. အေး.. ငါသာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ထိန်းနိုင်တဲ့နေရာမှာရှိရင် ဒီအရေးအသားမျိုးတွေ အပြတ်ရှင်းမှာပဲ။
“ကျွန်တော့်မျက်ရည် မကျရအောင် မနည်းကြီး ချုပ်တည်းထားရပါသည်။ ဒါပေမဲ့တော့ကာ..” ဆိုတာမျိုးတွေက
စာပေသဘော မရေးတတ်လို့လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ထွင်တာဆိုလည်း မမှားဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲသလို
ရောထွေးယှက်တင် ရေးရတာက ပိုလွယ်နေသကဲ့သို့။ ဘာမှထိန်းစရာမလိုဘူး။ “ကာရန်မဲ့ကဗျာ” ဆိုတာလိုပေါ့”

“.. အေး.. ဒီအတိုင်းသာ ရေးနေကြရင် နောင်တစ်ခေတ် ကျောင်းတွေမှာ “စာစီစာကုံး” ဆိုတာတောင်
ပျောက်သွားမှာ စိုးရတယ်”

“.. ဒီမှာကွ.... မင်းတို့သိတဲ့ ကြားဖူးတဲ့ ဂျော့ဘားနတ်ရှောဆီကို စာနယ်ဇင်းဆရာတစ်ယောက် သွားတွေတော့
ဘားနတ်ရှောက “မင်း အင်္ဂလိပ်စကားပြော တော်တော်သွက်တာပဲ။ အင်္ဂလိပ်စာ အမြဲဖတ်မှာပေါ့။ ဘာလူမျိုးလဲ”
လို့မေး။ သွားတွေသူက အိန္ဒိယလူမျိုးပါလို့ ပြန်ဖြေတဲ့အခါ..”

“.. အေး၊ ဒါဆိုရင်တော့ မင်း ငါနဲ့တွေ့ရတဲ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းရေးနိုင်မှာပဲ။ တို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေက
များသောအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာ မရေးတတ်ကြဘူးကွ.. တဲ့”

“.. အေး.. မင်းတို့က ပြုံးတယ်နော်.... ဒါက ပြက်လုံးမဟုတ်ဘူးကွ။ ဒီစာပေအရေးအသားတွေ “ကပြား” ဖြစ်ပြီး
ပုံပျက်လာတာဟာ ဟို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ရဲ့ စစ်ကြိုခေတ် တက္ကသိုလ်က စခဲ့တာပဲကွ။ အေး.. အဲဒီကာလက
မုန့်ဖက်ထုပ် လည်ရောင်းတဲ့လူဖြစ်စေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကဖြစ်စေ....”

“သူ မှိုင်းနေပါသည်။ ဒါပေမဲ့တော့ကာ သူစိတ်ညစ်နေတာလို့လည်း ယူဆနိုင်ပါသည်”

“.. အဲသလိုစာမျိုးကိုရေးရင် ဘယ်စာနယ်ဇင်းကမှ ထည့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲ.. တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်သားက
ရေးတာဆိုတော့ အင်း.. “ထွင်” တာပေါ့လေ။ ဆန်းသစ်တာ ဘာညာနဲ့ တာဝန်ရှိတဲ့ ပညာရေးဆိုင်ရာတွေက
ဝင်မထိန်းရုံမကဘဲ ပိုင်းပင့်ပေးကြတယ်။ အဲဒီကစပြီး တို့မြန်မာစာပေဟာ ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်လာတာပဲ”

“.. ပြီးတော့ အရေးအသား သဒ္ဒါဝါကျဘက်ကကြည့်ဦး၊ ဖရိုဖရဲပဲ၊ ခု တဖြည်းဖြည်း ပိုဆိုးလာပြီ”

“သူမသည် အိမ်မှထွက်လာကတည်းက ရင်တလေးလေး စိတ်တထင့်ထင့်၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ ရောက်သောအခါ အလှကုန်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ကြွေကြွေမော့မော့ ဝင်သွားသတည်း.. တဲ့၊ ရင်လေးတာ၊ စိတ်ထင့်တာတွေ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရောက်တာနဲ့ အလိုလိုပျောက်ကုန်တယ်”

“.. ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်၊ ရေးတတ်ကြသေးတယ်”

“အမှန်အားဖြင့်ဆိုတော့ မသည် ပြောရအခက် မပြောရအခက် ဖြစ်နေပါရောလား.. တဲ့”

“.. ဒါ ဘာတွေလဲကွ.. မြန်မာစာပေလား၊ ခေတ်စမ်းပြီးရင်းစမ်းရင်း စာပေတွေလား၊ “အမှန်အားဖြင့်” လို့ အစချီလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒီနောက် ဘာအကြောင်းအရာ လာရမယ်ဆိုတာ သိရမှာပေါ့၊ တစ်ခုခု ပြောဖို့၊ လုပ်ဖို့၊ ဆုံးဖြတ်ဖို့သာရှိတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ရေးသူရဲ့ အဘော်အရ ပြောသင့် လုပ်သင့်သည်၊ ပြောသင့်ပါလျက် လုပ်သင့်ပါလျက် စသဖြင့်ပေါ့ကွာ၊ “အမှန်အားဖြင့်”၊ “အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင်” ဒါတွေရဲ့ နောက်ပိုင်းအကြောင်းအရာ ဝါကျတွေထဲမှာ ပြီးကို မပြီးပြတ်သေးတဲ့ သဘောပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါ မင်းတို့လည်း သိတယ်၊ “အမှန်အားဖြင့်” နဲ့ “အမှန်မှာမူ” ဆိုတာတောင် မတူဘူးကွ”

“..အေး.. စာရေးဆရာအများစုလည်း သိတယ်၊ သိလျက်နဲ့ ဇွတ်လမ်းလွဲနေကြတာကတော့ သူများယောင်လို့ ယောင်တာရယ်၊ ခေတ်မီတယ်ထင်လို့ လိုက်ရေးတာရယ်၊ ထွင်တဲ့သဘောရယ်.... ခက်တာပဲကွာ၊ ထိပ်သီးစာရေးဆရာ အကျော်အမော် တချို့ကတောင်....”

“တိုးတက်လာသည့် အရိပ်လက္ခဏာတစ်ခုဟု ထင်ရပေသည်။ တကယ်တော့....”

“.. ဒါ ဘာအရေးအသားတွေလဲကွ၊ အင်း.. ဒီအတိုင်းသာဆက်ပြီး ပုံပျက်နေရင်တော့ သိပ်မကြာတော့တဲ့အချိန်မှာ “မြန်မာစာစီစာကုံး” ဆိုတဲ့ သင်နည်းထုံးဟာ လုံးလုံးပျောက်တော့မှာပဲ”

“.. ခုနပြောတဲ့ ခေတ်စမ်းစာပေခေတ်ကဆို ဖေဖေဟာ စာဖတ်သူ ကျောင်းသားဘဝမှာပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဝေဖန်ရေးဆိုတာ ဘာမှန်းကို မသိသေးဘူး၊ စကားစပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်၊ အဲဒီ ဖေဖေတို့ငယ်ငယ်က မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို မဒီ၊ မြာ၊ ဇယ် လို့ ခပ်ယဉ်ယဉ်ခေါ်ပြီး ခပ်ရိုင်းရိုင်းနဲ့ ညစ်တီးညစ်ပတ်ခေါ်တဲ့ စကားတစ်လုံးလည်း ရှိတယ်”

".. အဲဒါ တေလေကြမ်းပိုး အသုံးအနှုန်း ဆိုပါတော့ကွာ၊ အဲ.. ခုခေတ်မှာတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတွေကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေက အဲဒီ ညစ်တီးညစ်ပတ်စကားလုံးနဲ့ ကင်ပွန်းတပ်ပြီး ခေါ်နေကြတယ်၊ ဒါကိုလည်း "ခေတ်စမ်းအခေါ်အဝေါ်" လို့ ဂုဏ်ပြုကြဦးမလား မသိဘူး"

".. ဟိုတလောတုန်းကလည်း တက္ကသိုလ်အဆောင်ကဖိတ်လို့ ဟောပြောပွဲမှာ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တွေအကြောင်း ပြောရင်းက မင်းသမီးလွမ်းခန်းရိုက်ရတာ မလွယ်တဲ့အကြောင်း၊ သူတို့ရဲ့အထာကိုကြည့်ပြီး လွမ်းပုံလွမ်းနည်း ပြောင်းသင့်ရင် ပြောင်းရတဲ့အကြောင်း ပြောတော့ "ဝါး" ခနဲ ရယ်ကြတယ်၊ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကို ရယ်ကြတာကွ"

".. အတိုချုပ်ကတော့ ဖေဖေအလှည့်ပြီးလို့ အိမ်သာအသွားမှာ လိုက်ပို့တဲ့ကျောင်းသားကို စုံစမ်းကြည့်တော့မှ "အထာ" ဆိုတဲ့စကားကို သူတို့လောကရဲ့ "ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စ" မှာ သုံးတဲ့စကားဖြစ်နေလို့ ရယ်ကြတာတဲ့"

".. ဖေဖေတို့သိထားတာက မင်းတို့လည်း နားလည်မှာပါလေ၊ အဲဒီ "အထာ" ဆိုတာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်အမူအရာ အလေ့အထ၊ အပြောအဆို၊ ပင်ကိုယ်စိတ်၊ ဗီဇ၊ ဥပမာပေါ့ကွာ.. တချို့က ငိုရင် ကြိတ်မှိတ်ငိုတယ်၊ တချို့က ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောရင်း ငိုတယ်၊ တချို့ကျတော့ လှုပ်ရှားမှုမပါဘဲ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျပြီး ငိုတယ်၊ အဲဒီသဘောမျိုး အလေ့အထ "အထာ"၊ ဒါကို ဖေဖေပြောတာ၊ သူတို့အထာနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်လိုက်တော့ ခွကျကုန်တာပေါ့"

".. စစ်ပြီးစခေတ် တက္ကသိုလ်မှာ တစ်ခါဟောဖူးသေးတယ်၊ ဆွေးနွေးပွဲပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက ဖေဖေဝမ်းသာလိုက်တာ မပြောနဲ့တော့၊ ကျောင်းတော်သားတွေက ကျောင်းတော်သူတွေကိုခေါ်တာ "ဟို ဖဲပြားနီနဲ့ အမျိုးသမီး" တဲ့၊ ဘယ်လောက်သိမ်မွေ့သလဲ၊ နားထဲကိုစိမ့်သွားအောင် ချိုတယ်၊ ခုတော့ကွာ၊ အင်း.. နောင်တစ်ခေတ် နိုင်ငံတော်ကိုအုပ်ချုပ်ရမယ့် ကျောင်းတော်သားတွေ ပြန်လည်ယဉ်ကျေးခြင်းတော့ ဖြစ်သင့်နေပြီထင်တာပဲ"

".... ဟား၊ ဖေဖေကလည်း ဘယ်ကနေ ဘယ်စကားရောက်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး၊ ဟော.. သုမောင်၊ မင်း လုပ်ပြန်ပြီ၊ "ဖီလင် အပြတ်ငြိမ့်တယ်" ဘာညာနဲ့၊ အရင်လည်း ရေးဖူးတယ်၊ မင်း.. "သမိစ်" ဆိုတာလည်း ပါရဲ့၊ တချို့ ငါမမှတ်မိတော့ဘူး၊ ဒါ ဘာစကားတွေလဲကွ၊ မင်းတို့ ခေတ်လူငယ်ချင်း နားလည်တဲ့ စကားမျိုးတွေ၊ ဘိုတစ်ဝက် မြန်မာတစ်ဝက်တွေ အပြင်မှာပြောကြပါ၊ စာပေထဲ ဝင်နှောက်တာတော့ မကောင်းဘူးကွာ"

“.. ဘော်လီချုပ်တဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်၊ လက်သုပ်သည်၊ ဆိုက်ကားသမား၊ ဘတ်စ်ကားစပယ်ယာ၊ ဆေးလိပ်ခုံ စသည်ဖြင့် သူတို့က ဒီစကားတွေ သိမလား၊ သိအောင် စုံစမ်းကြမယ်လား၊ နောက်တော့ သူတို့ပါ ဒီစကားတွေ ဗရုတ်ဗရက်တွေ သုံးလာရော၊ ကြာရင် မြန်မာစကားတွေပါ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“အဆိုအတီးကဖြင့် ပိုင်ပါဗျာ၊ သူတေးနဲ့ သူ့ဂီတကြားမှာ ကျွန်တော်ဖြင့် ခံစားချက်နဲ့အတူ မျောပါသွားတာပဲ”

“ခိုက်သမျှ၊ ဖီလင် အပြတ်ငြိမ့်သွားတာပဲ”

“.. ကဲ ဒီစကားနှစ်မျိုးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ယှဉ်စဉ်းစားပေါ့”

“.. ခု မင်းရဲ့ သစ်ပုတ်ပင်ဝတ္ထုထဲမှာ အချစ်ကို ပေတံနဲ့ပျိုးထားတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ အချိန်အခါကို ပေတံနဲ့ပြသွားတယ်၊ ခံစားရမှုကိုလည်း ပေတံနဲ့ တင်စားထားတယ်၊ ကမ္ဘာနဲ့ချီပြီး ပေတံနဲ့ အချစ်ကိုတိုင်းတာလို့မရကြောင်း (သာမန်မဟုတ်ဘဲ) ချဲ့ဖွဲ့ပြသွားတာလည်း အတွေးအခေါ်မပါဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရေးလို့ မရဘူး၊ ပေတံက အရေးပါမှု ဇာတ်ဆောင်တစ်ခု ဖြစ်နေတာဟာ ထူးခြားချက်တစ်ရပ်ပဲကွ.. ကောင်းတယ်”

“.. ဟို ဘာလဲ၊ ကောင်မလေးနာမည် “လစ်”၊ အေး.. အဲဒီ လစ်အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အင်္ဂလိပ်နာမည်တွေ ပြောင်းပစ်ကြတာကို မင်းထောက်ပြသွားတယ်၊ နာမည်ဟာ အဓိကမဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ၊ အေး.. စာပေ (ဝတ္ထု) စသဖြင့်ပေါ့ကွာ.. အလျဉ်းသင့်ရင် သင့်သလို ဝီဝါဒကွဲပြားချက်ကလေးတွေ ထည့်ထည့်ရေးရတာ၊ ထင်မြင်ချက်ပေးတာတွေဟာ အင်မတန် လိုလားအပ်တဲ့ အင်္ဂါတစ်ရပ်ပဲကွ”

“.. ဥပမာဆိုပါတော့၊ ကောင်လေးက ကောင်မလေးကိုစောင့်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့သောက်တယ်လို့ ရေးတဲ့နေရာမှာ စီးကရက်တိုလေးကို ပစ်ချလိုက်တိုင်း ဖိနပ်နဲ့ နင်းခြေလိုက်တယ်လို့ ရေးရတာဟာ ဘာမှမပင်ပန်းဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးလိပ်မီးပေမယ့် သတိပြုသင့်တဲ့သဘောလေး ပါတယ်၊ ဖတ်သူပရိသတ်လည်း ဒါကို သတိထားမိတိုင်း ဒီလိုပြုမူရင် ဒါဟာ အကျိုးရှိတဲ့ ရေးသားမှုတစ်ရပ်ပေါ့”

“.. နေဦး၊ ဒီမှာ မင်းရေးထားတယ်၊ ကောင်မလေး ကားမှတ်တိုင်မှာ စောင့်နေရတာဟာ ဘယ်လောက်ကြာတယ်ရယ်လို့ ဆိုက်သွားတဲ့ ဘတ်စ်ကားအရေအတွက်နဲ့ မင်းရေးပြတာရော၊ “ဒီမှတ်တိုင်ကို

ရောက်လာဖို့သာ အဓိကမဟုတ်လား....” ဆိုတဲ့စကားဟာ ချစ်ကျီစယ်သယောင်နဲ့ အတွေးအခေါ်ပါ ကပ်ပါလာတယ်။ ပြီးစလွယ်ရေးတာမျိုးမဟုတ်တာ ထင်ရှားတယ်”

“.. အဲ တချို့နေရာတွေမှာ မင်းတို့သာနားလည်တဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ ရေးတာကို ပြင်ရင်ကောင်းမယ်၊ ဆိုပါတော့.... “စီ ၆၀ တစ်ခွေစာ” ဆိုတာ ကက်ဆက်ရီကော်ဒါ သုံးဖူးသူသာ သိတယ်။ စာပေဟောပြောပွဲမှာ မင်း ပြောပြနေတဲ့ ချဉ်ဖတ်သည်အစ်မကြီးက သိပါ့မလား၊ ရှင်းအောင်ရေးရင် ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ တစ်နာရီစာလောက်ကြာအောင် ဖွင့်ရတဲ့ ရီကော်ဒါတိတ်တစ်ခွေစာ၊ သုံးနာရီလောက် စသဖြင့်၊ စာပေဆိုတာ ဖတ်သူတိုင်း နားလည်ဖို့ အရေးကြီးတယ်ကွ.. ဟုတ်ဘူးလား”

“.. ကဲ အတိုချုံးတော့မယ်ကွာ၊ မင်းရဲ့သစ်ပုတ်ပင် စပုံရော၊ အလယ်မှာ လစ်ဆီက စာလာပုံတွေ၊ ရေးသူရဲ့သုံးသပ်ချက်မပါဘဲ လိုရင်းအတိုင်း ရေးသွားတာရော ဖေဖေကျေနပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းများသွားတယ်၊ အိုင်သွားတယ်၊ ဥဩနဲ့ လစ် လွဲကြ ကွဲကြတော့မယ်ဆိုတာ ဖတ်ရင်း သိနေကြမယ်၊ ဝတ္ထုစကတည်းက ဒီသဘောပါနေတော့ လစ်ရဲ့စာတွေ လျှော့ပစ်လိုက်ရင် ပိုသွက်မလာပေဘူးလား”

“.. ဒါတွေထားတော့.. သစ်သစ်နဲ့ဩ တွေကြပုံကလည်း လစ်ကိစ္စဖော်ချင်လို့ မင်းဖွတ်လုပ်တာပဲ၊ ဖေဖေထင်တယ်လေ.. မင်းဝတ္ထု မြန်မြန်ပြီးချင်ဇောနဲ့ တွန်းရေးတာဖြစ်မယ်လို့၊ ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းမှာ ယုတ္တိနဲ့ ယှဉ်ဖတ်သူအဖို့ “ဟာ” သွားစရာ ရှိတယ်ပေါ့”

“.. နောက်ပြီး မင်းကွာ.. ငါ့လခွေးတဲ့မှပဲ၊ လစ်ကို သူ့အိမ်က အတင်းလင်အပေးစားမှာ မလိုချင်လို့ ချစ်သူရှိရာ ပြေးတာပဲ၊ မြန်မြန်ရောက်မယ့် လေယာဉ်တို့၊ မီးရထားတို့ စီးပါလား၊ သဘောနဲ့ဆိုတော့ ဆယ့်လေးငါးရက် အနည်းဆုံး တစ်ပတ်တော့ကြာမယ်၊ မိုင်သုံးလေးရာ ခရီးကွ၊ ဒီလောက်ကြာကြာစီးရတော့ သူ့အိမ်ကလိုက်ဖမ်းဖို့ အချိန်များများ မရပေဘူးလား”

“.. ခုန ဖေဖေပြောတယ်၊ သစ်သစ်ကို ဖွတ်ဖန်တီးထည့်တာလို့၊ အမှန် ဖေဖေဆိုလိုတာက လစ်ကို သစ်သစ်က ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး ပေတံကောက်ရတာကို မင်းရေးထားလို့ ဖေဖေ “ဖွတ်” ထည့်ထားတယ်လို့ ပြောတာကွ၊ အဲ.. နောက်တစ်ခုက မိန်းကလေးတွေဟာ မျက်စိရှေ့မှာတွေ့တာ ဖယ်ထား၊ ကွယ်ရာမှာ သေသူရဲ့ပစ္စည်းဆိုရင် သိမ်းမထားရဲဘူး.. ကြောက်တယ်ကွ”

".. အဲဒီတော့ ဆိုပါတော့ကွာ.. ဥဩက သစ်သစ်ကို လစ်အကြောင်း ပြောပြပြီး နောက်နေ့ကစပြီး သစ်သစ်ပျောက်သွားတယ်၊ ဥဩမှာလည်း အတွေးရကျပ်သလို စာဖတ်ပရိသတ်လည်း ခေါင်းရှုပ်သွားမယ်၊ အဲ.. တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့မှ သစ်သစ်ပြန်ရောက်လာပြီး.."

"သစ်သစ် ပြင်ဦးလွင်ကို ခဏပြန်သွားတာပါ၊ အဖြစ်ကဒီလို ကိုကိုရဲ့.... သစ်သစ်တို့က ပြင်ဦးလွင်မှာနေတယ်၊ အရောင်းအဝယ်လည်း လုပ်တယ်၊ ဂျစ်ကားတက္ကစီလည်း ထောင်ထားတယ်၊ တစ်နေ့တော့ သစ်သစ်တို့ ကားမောင်းသူက ပေတံကလေးတစ်ခုပြုပြီး သူ့ကျွဲခွဲရတဲ့ ဖြစ်ရပ်လေးတစ်ခု ပြောပြတယ်လေ ကိုကို"

".. အဲဒီနေ့ကပေါ့.... သစ်သစ်တို့ဒရိုင်ဘာ ကိုဘသီးက မန္တလေးဆင်းမယ့် ခရီးသည်သုံးယောက် လိုနေသေးလို့ ကားဂိတ်မှာစောင့်နေတုန်း မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ်ရောက်လာပြီး နောက်ထပ် လူမစောင့်ပါနဲ့တော့.. သုံးယောက်အတွက် သူပေးမယ်ဆိုပြီး မန္တလေးကို မောင်းခိုင်းသတဲ့၊ ဒီအမျိုးသမီးမှာ အပိုပစ္စည်းဆိုလို့ လွယ်အိတ်တောင် မပါဘူးတဲ့ ကိုကိုရဲ့၊ အဲ.. လက်ထဲမှာတော့ ပေတံလေးတစ်ချောင်းပဲ ကိုင်ထားတယ်၊ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပေတံလေး တစ်ကြည့်ကြည့်ပဲတဲ့"

"တစ်လမ်းလုံးလည်း နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နဲ့ သူစိတ်တွေဟာ မလုံမလဲဖြစ်နေပြီး မန္တလေးဝင်ခါနီး ရွာတစ်ရွာလည်းရောက်ရော နောက်က ဆီဒင်ကားရောက်လာပြီး ဂျစ်ကားရှေ့က ဖြတ်ရပ်ပါလေရော၊ ပြီးတော့ မိန်းမယောက်ျား လေးငါးယောက်ရယ်၊ ရဲအရာရှိရယ် ကားပေါ်ကဆင်းပြီး အဲဒီအမျိုးသမီးကို မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်က အတင်းဆွဲခေါ်တာပဲတဲ့"

"အမျိုးသမီးကလည်း မလိုက်ဘူး.. မဆင်းဘူး.. သူ့ချစ်သူရှိတဲ့ ရန်ကုန်ကိုပဲ သွားမယ်၊ မချစ်တဲ့သူကို မယူနိုင်ဘူးဆိုပြီး ရုန်းရင်းကန်ရင်းနဲ့ ပါသွားပြီး ဒီပေတံလေး ကျကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ကိုဘသီးက သစ်သစ်ကိုပြတယ်၊ သစ်သစ်ကလည်း ချက်ချင်း တွက်လိုက်တာပေါ့၊ ချစ်သောသူနဲ့ ကွေကွင်းရရှာတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပဲလို့လေ"

".. အဲဒါ ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအမျိုးသမီးကို သနားသွားတဲ့စိတ်နဲ့ ဒီပေတံကလေးကိုပါ ရောပြီးသနားတာနဲ့ ဗီရိယံ ထည့်ထားခဲ့တယ်၊ တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ခါယူမကြည့်မိပါဘူး ကိုကို၊ ကိုကိုက လစ်အကြောင်း ပြောပြမှပဲ ဒါ ကိုကိုချစ်သူ လစ်ဆိုတာဖြစ်မှာပဲလို့ ပြင်ဦးလွင်ပြန်ပြီး ပေတံလေး သွားယူတာလေ၊ ဒါ ကိုကိုက လစ်ကိုပြန်ပေးရင်း လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ ပေတံပဲ မဟုတ်လား"

".. သဘောအားဖြင့် အဲသလိုဆိုရင် သစ်သစ်ဟာ သူ့နေရာနဲ့သူ ကျေလည်သွားမယ် မဟုတ်လား၊ ဇွတ်ဖန်တီးရာ မရောက်တော့ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါက ဖေဖေအယူအဆနော်.. မင်းတို့ကြိုက်မှ လက်ခံ၊ အေး.. တစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ ဒီနေရာမှာ အဓိကလိုအပ်ချက်က ဘာလဲ၊ လစ်ဟာ ဥဩထင်သလို ဖောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဥဩဆီကို ပြန်လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ဘူး.... ဒါပဲမဟုတ်လား"

“.. မင်းရဲ့ရေးဟန်အတိုင်း ပြောရရင် “အဲလိုဆို” လစ်ကို ဘာကြောင့် သေခိုင်းချင်ရသလဲကွ၊ တချို့ရှိတယ်၊ ဝတ္ထုထဲမှာ ဒီပြင်တစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားချင်ရင် တစ်ယောက်ကို ဖြစ်သလို သတ်ပစ်တာတွေ”

“.. ကဲ မင်းက လစ်ကို ရေနစ်သေခိုင်းတော့ ရဲတို့၊ သတင်းစာတို့၊ အလောင်းတို့ ဆိုတာတွေ ပိုရှုပ်မလာဘူးလား၊ ဖုံးရ ဖိရ ခိုင်လုံအောင် ပြရတာက မလွယ်ဘူးကွ”

“.. ခုပဲကြည့်လေ.... ဝတ္ထုစကတည်းက ဥဩက သူ့အဖြစ်အပျက် သူပြောပြသလို ရေးလာတယ်၊ လစ် သဘောပေါ်က ကျတဲ့ကိစ္စကို သစ်သစ်က ပြောပြတယ်၊ ဟော.. ရေးရင်း ရေးရင်းနဲ့ ဥဩက ပြောပြတဲ့သဘော ပျောက်သွားပြီး သဘောပေါ်မှာ လစ်က မီးရောင်ကွယ်ထိုင်တာတို့၊ ရဲအရာရှိတွေ တက်လာတာတို့၊ သူတို့ကလည်း လစ်ကိုရှာတာ မဟုတ်ဘဲ တခြားကိစ္စနဲ့ တက်လာတာတို့ကို လစ်က စိတ်မလုံဘဲ ထပြေးရင်း ချော်ကျတာတို့..”

“.. အဲဒါတွေ ဥဩ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ၊ ဒီနေရာမှာ စာရေးဆရာရဲ့ အာဘော် (အမြင်) ဝင်လာတော့ ဥဩပြောဟန်တွေ ဘေးချော်ကုန်ရော မဟုတ်လား၊ အေး.. နောက်ကို ပြီးချင်ဇောနဲ့ ဘယ်တော့မှ တွန်းမရေးနဲ့ကွာ၊ ပြီးတော့ ဘာရေးရေး ဖြစ်နိုင်၏၊ မဖြစ်နိုင်၏ ယုတ္တိတန် မတန် ပြန်စဉ်းစားပေါ့ကွာ....”

“.. ကဲ.... ဘယ်မလဲ မင်းလူ၊ မငဲ့စာမူပေး”

* * *

တစ္ဆေ ငါကိုယ်တိုင်ပါပဲ-မင်းလူ

အချစ်သည်

ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးသော

မရှိတော့သော

အတိတ်ကာလ၌လည်း မရှိ။

မမွေးဖွားသေးသော

မရေရာသော

အနာဂတ်ကာလ၌လည်း မရှိ။

လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့

တစ်မူဟုတ်ချင်းသာ သိနိုင်၍

ရေပွက်သကဲ့သို့

ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်သောအရာ။

အချစ်သည်

လက်ငင်းဒိဋ္ဌဓမ္မ

မျက်မှောက်ပြုနေရသော

ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌သာ ရှိ၏။

ကြေးမုံပြင်သည်

ထင်ဟပ်လာသော အရိပ်တို့ကို

ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်ခြင်း မရှိ။

ကြေးမုံပြင်၌ထင်သော အရိပ်သည်

ပုံရိပ်စင်စစ် မဟုတ်နိုင်။

* * *

ကျွန်တော့်နှလုံးသား၌ ထင်ဟပ်ခဲ့သော အရိပ်များအကြောင်းကို ပြောပြပါမည်။ ဝမ်းပန်းတနည်းပြောပြသည် ဟူ၍တော့ မထင်စေချင်ပါ။ သမိုင်းမှတ်တမ်းတစ်ခုကို ဖတ်ရသကဲ့သို့သာ သဘောထားစေချင်ပါသည်။

သမိုင်းထဲမှ ကျန်စစ်သားနှင့် မွန်မင်းသမီးခင်ဦးကဲ့သို့ ကွဲကွာသွားကြခြင်းအကြောင်းကို ဘယ်သူတွေကများ ဝမ်းနည်းခြင်း ရှိကြပါမည်နည်း။

ဘုရင်နရသီဟပတေ့ကို သားတော်ပြည်မင်းသားက လုပ်ကြံလိုက်ခြင်းအတွက်ကော ဘယ်သူတွေကများ စုတ်တသပ်သပ် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်နည်း။

သို့ရာတွင် သမိုင်းမှတ်တမ်းဟုဆိုသောကြောင့် ပြဿနာတစ်ခု ရှိလာလေသည်။

ဓမ္မမိဋ္ဌာန်ကျသော သမိုင်းအမြင်တစ်ခုကို ရရှိရန်....

ဆန္ဒစွဲ ကင်းရမည်။

ဘက်လိုက်မှု ကင်းရမည်။

သမိုင်းကို လိမ်ညာ၍မရနိုင်။

လိမ်ညာခဲ့သည်ထားဦး၊ တစ်နေ့နေ့မှာ အလိမ်ပေါ်ရမည် အမှန်။

ကျွန်တော်ကဖြင့် လိမ်လည်း မလိမ်ရဲပါ။
အတတ်နိုင်ဆုံး မှန်ကန်အောင် ကြိုးစားဖို့မှာလည်း မနည်းကြီး ဂရုစိုက်ရပါသည်။
အကြောင်းမှာ....
ဤဇာတ်လမ်းတွင် ကျွန်တော်သည် ပဓာနဇာတ်ကောင် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပါ။

* * *

ကျွန်တော် ရည်းစားများပါသည်။

ဂုဏ်ယူ၍ပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဘဝပေးအခြေအနေအရ များရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရည်းစားများခြင်းသည် ကောင်းပါသလား၊ မကောင်းပါဘူးလား ဆိုတာလည်း မသိပါ။ ပြီးတော့လည်း ရည်းစားများသည်ဆိုခြင်း၌ ရည်းစားအများကို တစ်ပြိုင်နက်ထားခြင်း မဟုတ်ပါ။ တစ်ယောက်ပြီးမှ တစ်ယောက်....။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရည်းစား ခဏခဏကွဲဖူးသည်ဟူ၍ ပြောစရာ မလိုတော့ပါ။

ရည်းစားကွဲရသည့် အရသာကို ရည်းစားကွဲဖူးမှ သိနိုင်ပါသည်။

လူစိတ်သည် ဘယ်လိုကြီးမှန်းလည်း မသိပါ။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်....

ကျွန်တော်သည် ရည်းစားတစ်ယောက်နှင့် ချစ်နေသောအခါ သူ့ကို တကယ်ပင်ချစ်သည်ဟု ထင်မိ၏။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် သူနှင့်ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့နေ့တွင် ခွဲခွာကြရလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်သိနေသလိုလိုလည်း ဖြစ်နေတတ်၏။

သူနှင့် ခွဲခွာရသောအခါတွင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေပါလိမ့်မည်နည်းဟု စိတ်ကူးကြည့်တတ်၏။ စိတ်ကူးထဲ၌ ရည်းစားနှင့် ခွဲခွာရခြင်းသည် အလွန်တရာမှပင် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလေစွ။

တကယ့် လက်တွေ့ဘဝတွင်မူ....

* * *

ပထမအရိပ်

ခင်အေးမြင့် (၁၉၆၉-၁၉၇၀)

ကျွန်တော်တို့ “တိုက်စစ်လူငယ်” ဘောလုံးအသင်းသည် ညနေတိုင်း လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းကြပါသည်။
ကျွန်တော်တို့ခြံအစပ်ရှိ ကွင်းကလေးထဲမှာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက လေးနာရီ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်မှာ လွတ်သည်။ ငါးနာရီဆိုလျှင် ကွင်းထဲရောက်နေကြပြီ။
ကျောင်းပိတ်ရက်များမှာဆိုလျှင် နေ့လယ် ၂ နာရီလောက်ကစ၍ ကန်ကြသည်။ အလင်းရောင် လုံးဝမရှိတော့မှပင်
ပြီးသည်။

ဘောလုံးကန်ဖို့ အချိန်ရောက်လျှင် “ခွီ” ဟူ၍ လက်ခေါက်မှုတ်လိုက်ပါ။ ဘဲလူးနှင့်ဘာဘူ ကုလားညီနောင်
ထွက်ပေါ်လာပါမည်။

ကျွန်တော်ကား ဂိုးသမား။

ဂိုးဖမ်းရာတွင် ရွယ်တူချင်းလောက၌ နာမည်ကြီးသည်။ ထိုအချိန်ကခေတ်စားသော အဲယားဒိုက်ပ်ခေါ် လေထဲမှာ
ကျွမ်းထိုး၍ ဖမ်းခြင်းကို စပယ်ရှယ် လေ့ကျင့်ထားသည်။

ကျွန်တော်တို့အသင်းသည် လေ့ကျင့်မှု၌ စံချိန်ပင်ချိုးသည်။ ဘယ်လောက်အထိများလဲဆိုလျှင်....

သင်္ကြန်တွင်း သူများတကာတွေ ရေပက်ခံထွက်ကြချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့က ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ။

တစ်ခုသောသင်္ကြန်တွင်း ဘောလုံးကန်နေဆဲမှာပင် ခင်အေးမြင့်ကို ကျွန်တော် စတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

* * *

အကျနေ့။

ထွန်းထွန်းကန်လိုက်သော ဘောလုံးသည် ဂိုးတိုင်၏ ညာဘက်ထောင့်ဆီသို့ ဖြတ်၍လာသည်။ မမိမကမ်း။

ကိုယ်ကို လေထဲလွင့်လိုက်သည်။

ဘောလုံးသည် လက်နှစ်ဖက်အဖျားတွင် ထပ်ခနဲ ကပ်ပါလာသည်။

ကိုယ်သည် လေထဲတွင် တစ်ပတ်လည်သွား၏။

မြေပေါ်သို့ ကျောတစောင်းကျသည်။

မြေပေါ်မှာ တစ်ပတ်လှိမ့်ပြီး ဒူးထောက်လျက်သား။

ထိုအချိန်မှာပင်.....

ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းထဲသို့ သူ ရောက်လာသည်။

ရေအိုးကလေးကို ရွက်လာသော ဖြူဖြူသွယ်သွယ်ကောင်မလေးသည် ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်၏။
ကျွန်တော်တို့ခြံရှေ့က ဒက္ခိဏာရုံ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် သောက်ရေလာခပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဘောလုံးပေးလေကွာ”

လှမြင့်က စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ရှိသည်။

နောက်ထပ်ကန်သော ဘောလုံးများကို ကျွန်တော် မဖမ်းမိသည်က များပါသည်။

“တော်ပြီကွာ”

“ဟင်.. အစောကြီးရှိသေးတယ်”

“မင်းတို့ ဆက်ကစားလေ.. ငါ လက်နာသွားလို့ကွ”

ခြံပေါက်ဝက အုတ်ခုံမှာ ထွက်ထိုင်နေလိုက်သည်။

“ဆံတိုတစ်အုပ် ကြိုးနဲ့တုပ်” ဆိုသော ရေပက်ခံရုပ်ကားတစ်စီး ဖြတ်သွားသည်။

“ဟေ့. ငကြောင်”

ကားပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်က လှမ်းအော်သွားသည်။ ကျွန်တော် လက်သီးထောင်ပြလိုက်၏။

သူသည် ရေအိုးကလေးကိုရွက်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျွန်တော်နှမဝမ်းကွဲ မခင်နွဲ့တို့ ရေကစားနေကြသည်။

မခင်နွဲ့ဆီက ရေခွက်ကို ယူသည်။ ရေခပ်သည်။ လမ်းဖြတ်ကူးသည်။ သူ့အနားကို ကပ်သည်။

“ရေနည်းနည်း လောင်းပါရစေ”

“မလောင်းနဲ့”

သူ ထွက်ပြေးဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ ရေအိုးကြီးနဲ့။

“လောင်းမှာပဲ.. သင်္ကြန်တွင်းပဲဟာ”

သူ့ကို ရေလောင်းသည်။ ခွက်ထဲကရေကို တစ်မိုက်မိုက်လောင်းရင်း လိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“နင်နော်.. တော်တော့”

“မတော်သေးဘူး.. နောက်တစ်ခေါက်လာရင်လဲ လောင်းမှာပဲ”

“ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး”

“အိမ်ကို လာလောင်းမှာပဲ”

“လာရဲ လာကြည့်ပါလား.. ခွေးနဲ့ရှုးတိုက်မယ်”

“ငါ့မှာ ဦးဇင်းဝါလား ပေးထားတဲ့ ခွေးမကြောက်ဂါထာရှိတယ်”

“အစ်ကိုနဲ့ တိုင်မယ်”

“တိုင် ဘရိုင် ဦးလေးမြိုင်ပေါ့”

သူ ရပ်လိုက်သည်။

“တော်တော့.. သွားတော့”

“ဟင်း.... ပုံကိုက အရှက်မရှိတဲ့ မျက်နှာ”

သူပြောမှပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘောလုံးကန်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့်။

ကျွန်တော် ရှက်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော် ဆယ့်ငါးနှစ်။

* * *

သူ့နာမည် ခင်အေးမြင့်ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်နမ မခင်နွဲ့နှင့် တစ်တန်းတည်း။ မခင်နွဲ့ကို တစ်ဆင့်ပြောခိုင်းလျှင် ကောင်းမည်လားဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။ ကိုယ့်နမကို ကိုယ် ဒီအကြောင်းပြောရမှာ ရှက်သလိုလိုလည်း ရှိသည်။

အမယ်.. ကျွန်တော်က သူ့ကို ချစ်နေပြီကိုး။

ထိုအရွယ်ကဆိုလျှင် ရည်းစားထားရမည်ကို ရှက်သလိုလိုလည်း ဖြစ်မိသည်။ ငါ ကလေးလား လူကြီးလား ဝေခွဲ၍မရချင်။ ကြားကာလလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သင်္ကြန်အကြတ်နေ့က သူ့အိမ်ရှေ့နားမှာ ကျွန်တော် သွားစောင့်သည်။ ရေခွက်လည်း ပါသည်။ သူ အိမ်အပြင်ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော် သစ်ပင်နောက်သို့ ကွယ်လိုက်သည်။

သူ လမ်းဖြတ်ကူးသည်။

“ဟေး”

ကျွန်တော် ပုန်းနေရာမှ ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် ထွက်ပြေးလေ၏။ ကျွန်တော် လိုက်သည်။ သူ့အိမ်ဘက်သို့ စွတ်ပြေးလေ၏။ အိမ်နားရောက်ခါနီးတွင် မမိမှန်းသိ၍ ရေဖြင့် လှမ်းပက်လိုက်သည်။ သူ့ကို တစ်ပေါက်မျှ မထိစဉ်ချေ။ သူ “ခပ်” ခနဲ ရယ်သွားသည်။

* * *

နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့။

သူ့အိမ်ရှေ့မှာ သွားထိုင်စောင့်နေသည်။ စာပေးဖို့လို့။ ကျွန်တော် ညကပင် စာတစ်စောင်ရေးသည်။ တစ်ခါမျှ မရေးဖူးသောကြောင့် အကြာကြီး စဉ်းစားရသည်။ နောက်ဆုံး ကြံရာမရသဖြင့် ကျွန်တော့်အစ်ကို ကိုသုတ၏ ရည်းစားစာများကို ခိုးဖတ်သည်။ အစ်ကိုသည် သူ့ရည်းစားဆီရေးသော စာများကို မိတ္တူကူး၍ သိမ်းထားပါသည်။ အစ်ကိုစာတွေ ဖတ်ပြီးတော့မှ ကျွန်တော့်စာအတွက် အဆင်ပြေသွားလေသည်။

ပြာမလိုလိုနဲ့ စိမ်း..

လာမလိုလိုနဲ့တော့ မတိမ်းလိုက်ပါနဲ့ မြင့်ရယ်....

စာထဲမှ အကုန်လုံးကိုတော့ မမှတ်မိတော့ပါ။ အောက်ဆုံးက “ချစ်လျှင်စာပြန်၊ မုန်းလျှင်သည်းခံ” ဆိုတာ ပါကြောင်းတော့ မှတ်မိပါသည်။

စောင့်ရတာကြာတော့ ပျင်းလာသည်။ သူကား အိမ်ထဲမှအိမ်ပြင် မထွက်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ရှေ့က ရေစည်ပိုင်းသို့ လာသည်။ ရေတစ်ခွက်ခပ်ပြီး အမြန်ပြန်ဝင်သွား၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တံခါးပေါက်တွင် ရိပ်ခနဲပေါ်လာသည်။ ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး ပြန်ဝင်သွားပြန်၏။

တစ်ခါကျတော့ တံခါးပေါက်မှာ ရပ်နေ၏။ သူ့မောင်ကလေးနှင့် စကားပြောသည်။ အားပါးတရ ရယ်၏။ ကျွန်တော့်ဘက် တစ်ချက်ကြည့်၍ မျက်နှာပိုးသတ်သည်။

စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ သူ့အိမ်ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်လာနေမှန်းသိတော့ အိမ်ခန်းထဲ ဝင်ပြေးသွားသည်။ ကျွန်တော် ရေစည်ပိုင်းနားမှာ ရပ်လိုက်သည်။ သူ့မောင်ကလေးက ကျွန်တော့်ကို ပြူးကြောင်ကြောင်ကြည့်နေသည်။

“လာပါဦးကွ”

“ဘာကိစ္စရှိရဲ့ရဲဗျ.. အဖေရဲ့ အမေရဲ့ မရှိဘူး”

“ဒီစာကို မင်းအစ်မကို ပေးလိုက်နော်.. ရော့.... မုန့်ဝယ်စား”

ချာတိတ်ကို စာနှင့် ပိုက်ဆံတစ်မတ် ပေးလိုက်သည်။

“အစ်မရေ.. ပိုက်ဆံတစ်မတ်ကြီးဗျ”

ချာတိတ်သည် အိမ်အတွင်းခန်းသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

* * *

“ငဉာဏ်.. နင် ခင်အေးမြင့်ကို စာပေးတယ်ဆို”

ကျောင်းပြန်ဖွင့်စနေမှာပင် မခင်နွဲ့က ကျွန်တော့်ကို မေးလေသည်။ တစ်ခုပြောဖို့ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ သူတို့နှင့် ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းချင်းမတူပါ။ ကျွန်တော်က အမှတ် (၁)၊ သူတို့က အမှတ် (၂) ကျောင်းမှာ။

“မဟုတ်ပါဘူး”

“နင် မညာနဲ့နော်.. အမေညှိနဲ့ သွားတိုင်လိုက်မယ်”

“နင်ကလည်းဟာ”

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား.. ငါပြောတာ”

“အေး.. ဟုတ်တယ်၊ သူက ဘာပြောလဲ”

“သူကလား.. နင့်ကို မကြိုက်ဘူးတဲ့”

“ဟင်.... ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

“နင်က အသားမည်းလို့တဲ့.. ကုလားနဲ့ တူတယ်တဲ့”

“ဟယ်.. ငါက နေပူထဲမှာ ဘောလုံးကန်လို့ပါကွာ”

သို့ရာတွင် ထိုနေ့ည အိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင် သနပ်ခါးလိမ်းဖို့ စိတ်မကူးမိချေ။

* * *

ချစ်သူကစိမ်း

ရှောင်ရွာတိမ်းလည်း

ကိုယ့်မှာ ချစ်လျက်

မျှော်ကိုးလျက်။

ကာရန်မိတာ မမိတာထား၊ ကျွန်တော်ကား ကဗျာစပ်စပြုလာလေတော့သည်။ ထိုကဗျာများကို ကျွန်တော့်နှမ မခင်နွဲ့အား ပေးဖတ်သည်။ မခင်နွဲ့လက်ထဲရောက်လျှင် သူ့ဆီသို့ ရောက်မည်ကို ကျွန်တော်သိပြီးသား။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော့်အစ်ကိုနှင့်တကွ ကိုမြင့်ဆောင်တို့၊ ကိုသန်းဆောင်တို့၊ ကိုငယ်သွေးတို့သည် ကဗျာများ တွင်တွင်စပ်၍ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ ပို့နေကြပြီ။ ကျွန်တော့်ကဗျာများကို သူတို့အားပြကြည့်လျှင် ပြင်ပေးကြမည်မှန်း သိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် မပြခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်ကဗျာများသည် အချစ်ကဗျာများ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပါ။ ကျွန်တော့်အရွယ်နှင့် အချစ်ကဗျာစပ်သည့်အကြောင်းကို သူများတွေ မသိစေလိုပါ။

ကျွန်တော်ကား ကဗျာလည်းစပ်သည်၊ ဘောလုံးလည်းကန်သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်ပါစေ.... ..

ကဗျာနှင့်ဘောလုံးသည် တွဲဖက်မဟုတ်သော်လည်း မိန်းကလေးများနှင့် ပတ်သက်၍မူ အကျိုးပေးခဲ့ပါသည်။

ခုလည်း ကြည့်ပါဦး။

“နှင့်ကဗျာတွေက မဆိုးဘူးလို့ ခင်အေးမြင့်က ပြောတယ်”

မခင်နွဲ့က ပြန်ပြောပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်လား.. နင် သွားပြလို့လား”

"အေးပေါ့"

"ဟာ.. ဘာလို့ သွားပြတာလဲ.. ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ"

"အမယ်.. ငါ့ကိုတောင် နင် ကျေးဇူးတင်ဖို့ကောင်းတယ်"

"ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ဒီလိုလေဟာ.. နင့်ကဗျာတွေ ဖတ်ပြီးတော့မှ နင့်ကို သူက သနားသွားတာနဲ့...."

"အဲဒီတော့...."

"သူက ပြောတယ်.. နင် နောက်ထပ်စာတစ်စောင် ထပ်ပေးရင် စာပြန်မယ်တဲ့"

အဲ.. ဟုတ်သားပဲ။ ကျွန်တော် သတိမထားမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မိန်းကလေးဆိုသည်မှာ စာတစ်စောင်ပေးရုံနဲ့ စာပြန်ရရောတဲ့လား။ နှစ်စောင်လောက်ဆိုလျှင် တော်သေးသည်။

အတိုချုပ်ပြောရလျှင် ကျွန်တော်က စာတစ်စောင်ထပ်ရေး၊ မခင်နွဲ့ကို တစ်ဆင့်ပေးခိုင်း၊ သူက စာပြန်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သွားကြလေသည်။

* * *

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စာအပြန်အလှန် ရေးကြလေသည်။ အစပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော်က အရေးများပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သူက အရေးများလေသည်။ ကျွန်တော့်ဘက်က ရေးစရာအကြောင်းတွေ ရှားပါးလာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အစဦးပိုင်းမူ ဘောလုံးကန်သည့်အကြောင်း၊ ညဘက် မေမေတို့မသိအောင် စာခိုးရေးရသည့်အကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်အကြောင်း၊ အိမ်မှာ ဟင်းမကောင်းရသည့်အကြောင်း၊ ကြာလာတော့ ဘာတွေရေးရမှန်း မသိတော့ပါ။ စာတစ်စောင်ရေးဖို့ကို အကြာကြီး စဉ်းစားရ၏။ ကိုသုတစာတွေထဲက ခိုးချဖို့ကလည်း ကိုသုတက သူ့စာတွေခိုးဖတ်တာ သိသွား၍ သူ့အံ့ဆွဲထဲမှာ သော့ခတ်ထားလိုက်ပြီ။ ဝတ္ထုတွေထဲက စာသားတွေ ရေးရအောင်လည်း ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးသော ဝတ္ထုများမှာ စုံထောက်ဦးစံရှား၊ တင်မောင်ဆွေ၊ အတာ၊ လှောင်ချိုင့်တွင်းမှ ငှက်ငယ်များ.... ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့များ ရည်းစားစာရေးဖို့ အထောက်အကူ ပြုပါလိမ့်မည်နည်း။

သူ့ဘက်ကတော့ ရေးစရာတွေ ပေါများလှလိုက်ပါဘိ။

ကျွန်တော်ပေးသောစာများကို ထားစရာနေရာ မရှိ၍ ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့်ထုပ်ပြီး ရေစည်အောက်မှာ ထားရသည့်အကြောင်း၊ သူ့မောင်ကလေး ဆိုးသည့်အကြောင်း၊ သူ့ပထွေး အရိုက်ကြမ်းသည့်အကြောင်း၊ ကွန်ပါဘူး ပျောက်သွားသည့်အကြောင်း၊ ကျောင်းနောက်ကျ၍ အဆူခံရသည့် အကြောင်း။

ဒါမျိုးတွေတော့ ကျွန်တော်လည်း ရေးတတ်တာပေါ့။ သို့ရာတွင် သူနှင့်ကျွန်တော် မတူသည့်အချက်မှာ ကျွန်တော်က အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကို တိုတိုတုတ်တုတ် ရေးတတ်ပြီး သူကမူ ဘာမဟုတ်သည့် အကြောင်းကလေး တစ်ခုကိုပင် ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့လုပ်၍ ရှည်လျားစွာ ရေးတတ်ပါသည်။

သူ ကြီးလာလျှင် စာရေးဆရာမ ဖြစ်မည်လား မသိပါ။

* * *

မှတ်မှတ်ရရ သူနှင့်ကျွန်တော်သည် တစ်ခါတည်းသာ ချိန်းတွေဖူးပါသည်။ ရွှေနားပန်ဘုရားထဲမှာ။

ရွှေနားပန်ဘုရားသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး နီးပါသည်။ ပြီးတော့လည်း သူတို့ကျောင်းသို့ သွားရာလမ်း၏ ဘေးမှာရှိပါသည်။

ဤနေရာ၌ ပြောစရာတစ်ခု ကျန်နေခဲ့ပါသည်။

ဘာဘူခေါ် မောင်မောင်တင်အကြောင်း။

ဘာဘူသည် ကုလားဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မြန်မာရည် အလွန်ဝသောကုလား ဖြစ်သည်။ သူ့ကို မှောင်ထဲမှာထား၍ သူပြောသောစကားကို နားထောင်လျှင် မြန်မာတစ်ယောက်နှင့် မခြားနိုင်ပါ။ တချို့လူကြီးတွေ အင်္ဂလိပ်စကားကို ပီအောင်ပြောနိုင်သည်ဆိုတာ ဘာဟုတ်သေးလို့လဲ။

“အသားမည်းပေမယ့် နှလုံးသားကတော့ ဖြူပါတယ်ဗျာ”

ဘာဘူ၏ လက်သုံးစကား ဖြစ်လေသည်။

ဘာဘူက ကျွန်တော့်ထက် အသက်သုံးနှစ်ခန့် ကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် အချစ်ကိစ္စတွင် သူက ကျွန်တော့်ထက် ဝါရင့်သည်။ ခုအချိန်မှာ သူသည် ရာနီ၊ မုနီယာမားနှင့် မသန်းလှဟူသော ကုလားမလေးသုံးယောက်နှင့် ချစ်ပြီးခဲ့ပါပြီ။

အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဘာဘူသည် ကျွန်တော်၏ လက်ဦးဆရာပင်တကား။

“ဉာဏ်မို.. မင်းနဲ့ငါ ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်”

ဟော.. ကြည့်လေ၊ ပြောစရာရှိတာတောင် ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်တဲ့။ မိန့်ခွန်းမြွေမယ်လို့ မပြောတာပင် တော်သေးတော့သည်။

“ပြောကွာ”

“ဒီလိုကွ.. မင်းနဲ့ ခင်အေးမြင့်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ပြောမလို့”

“ဘာလဲ”

“မင်းနဲ့ သူနဲ့ မေတ္တာမျှနေကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“သုံးလေးလလောက်တော့ ရှိပြီကွ”

“မင်း တစ်ခါမှ ချိန်းမတွေ့ဖူးသေးဘူးလား”

“အဲဒါ မကောင်းဘူးကွ.. တော်ကြာ မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

“ဘာလဲကွ.. မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာဆိုတာ”

ဘာဘူသည် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေပြန်၏။ သူ ဘာများဆက်ပြောမည်လဲဟု ကျွန်တော် စိတ်မောစွာ စောင့်စားနေရလေသည်။

“ဒီလိုကွ.. တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်နေကြပြီဆိုရင် စာချင်းဆက်သွယ်ရုံနဲ့ မလုံလောက်ဘူးကွ၊ လူချင်းတွေ့ရမှ တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက် ပိုပြီးနားလည်လာနိုင်တယ်”

ဘာဘူ၏ အကြံပေးချက်အရ ကျွန်တော်သည် သူနှင့်ချိန်းတွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ မခင်နွဲ့ကို တိုင်ပင်ရသည်။ သူ့ဆီသို့ တွေ့ချင်သည့်အကြောင်း စာရေးလိုက်သည်။ သူက “တွေ့ရင် မကဲရဘူး” ဟူသောကတိကို တောင်းလေ၏။ “ကဲသည်” ဆိုသည်မှာ ဘာမှန်း ရေရေရာရာမသိသော်လည်း “မကဲပါဘူး” ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ရွှေနားပန်ဘုရားမှာ ချိန်းဆိုထားကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကား အစောကြီးကတည်းကပင် ရောက်နေသည်။ သူက ကျောင်းမှအပြန် ဝင်လာမည်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုစောင့်ရင်း မပျင်းရအောင် “ဇဝနပုံပြင်များ” စာအုပ်ကို ယူသွားသည်။ ဘာဘူကို အဖော်ခေါ်သွားလိုသော်လည်း မခင်နွဲ့က “ဒီကုလားစုတ်ပါရင် မဖြစ်ဘူး” ဟု ဆိုသောကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပင် စောင့်ရပါသည်။

အိမ်မှာဆိုလျှင် ကျွန်တော် ထမင်းစားချင်သည့်အချိန် အဆင်သင့်မဖြစ်လျှင် စိတ်တိုတတ်ပါသည်။ ထမင်းသိပ်ဆာနေသောအချိန်မှာ ထမင်း၊ ဟင်း မကျက်သေးလို့ စောင့်နေရတာ ဘယ်လောက် ဒေါသဖြစ်ဖို့ ကောင်းသလဲ။

ခုချိန်မှာတော့ သူ့ကို စိတ်ရှည်စွာ စောင့်ပါသည်။

ကျွန်တော်ရောက်ပြီး တစ်နာရီနီးပါးကြာမှ သူနှင့်မခင်နွဲ့ ရောက်လာသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ မခင်နွဲ့ကိုလှည့်၍ စကားများစွာပြောနေသည်။ မိန်းကလေးများသည် ရှက်သောအခါတွင် အဖော်ပါလာသည့် မိန်းကလေးဘက်သို့ လှည့်၍သာ စကားတွေ အဆက်မပြတ် ပြောနေတတ်ကြသလား မသိပါ။

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သောအခါတွင်မူ ရှက်လျှင် ခေါင်းငုံ့၍ထားတတ်ကြောင်း သေချာပါသည်။

ကြည့်ပါလားလေ.....

မခင်နွဲ့က “မယ်တော်ကြီး ရုပ်တုဆီမှာ သွားဆုတောင်းဦးမယ်” ဆိုပြီး ရှောင်ထွက်သွားပါသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သောအခါ ခေါင်းကိုငုံ့၍ နေပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ခေါင်းငုံ့မထားပါ။ သူ့ကိုလည်း ဧတုမကြည့်ရဲပါ။

တစ်ခုခုတော့ ပြောသင့်သည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ ဘာပြောရမည်မှန်းလည်း မသိတတ်ပြန်။ စကားကို ဘယ်လိုစရမည်နည်း။ စာထဲမှာ ကျွန်တော် “မြင့်” ဟု ခေါ်သည်။ တကယ့်တကယ် အပြင်မှာခေါ်ဖို့ကျတော့ ပါးစပ်က မရဲပါ။

“ခင်.. ခင်အေးမြင့်”

ကျွန်တော့်အသံသည် တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ တုန်နေသလိုလည်း ဖြစ်သည်။ တိမ်နေသလိုလည်း ဖြစ်သည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး ခေါင်းပြန်ငုံ့သွားသည်။

“ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“အေး”

“ဘာဟင်းနဲ့လဲ”

“ချဉ်ရည်ဟင်း”

တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။ ဘာဆက်ပြောရမလဲ။

“မင့်ကို ဘယ်မှာမွေးတာလဲ”

အမှန်မှာ “မြင့်” ဟုပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပါးစပ်က မရဲသောကြောင့် “မင့်” ဟူ၍ ဖြစ်သွားရသည်။

“မအူပင်”

“ဪ..”

“သူ့ကိုကော ဘယ်မှာမွေးတာလဲ”

“ရန်ကုန်မှာပဲ.. မေမေက ငါ့ကိုမွေးခါနီးတော့ ဗိုက်နာလို့ ဒပ်ဖရင်ကိုသွားတာ၊ လမ်းလည်းရောက်ရော မနေနိုင်လို့ အာဇာနည်သားဖွားခန်းမှာ ဝင်မွေးလိုက်ရတာ”

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် “ငါ” ဟု သုံးနှုန်းမိသည်။ စာထဲက “ကိုယ်” ဟူသော အသုံးသည် ပေါ်ထွက်မလာခဲ့။

ရွှေနားပန်စေတီတော်မြတ်ဆီမှ ဆည်းလည်းသံများ ကြားရသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ဘက်ဆီမှ “ခွီ” ခနဲ ရယ်သံကြားရသည်။ အရပ်ထဲမှ ကောင်ကလေးနှစ်ယောက် လာချောင်းကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆယ်နှစ်သား အရွယ်လောက် ကလေးတွေ။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို မြင်သွားသောအခါ “ချစ်ကြတယ်.. ချစ်ကြတယ်” အော်၍ ထွက်ပြေးလေသည်။

“စာကြိုးစားနော်.. ဒါမှ တို့နှစ်ယောက်....”

“အေးပါဟယ်”

သူ့ကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်သည်။ ကြာကြာမကြည့်ရဲသောကြောင့် မျက်နှာလွှဲလိုက်ရသည်။ မျက်နှာကို မကြည့်ရဲသဖြင့် သူ့ခြေထောက်များကို ကြည့်သည်။

သူသည် ခြေသည်းများကို အုန်းဆံဖြင့် မတိုက်သောကြောင့် ထင်၏။ သူ့ခြေသည်းများမှာ ကြေး (ဂျိုး) တွေ ကပ်နေသည်။

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

* * *

သူ့အကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်လျှင် သူ့မျက်နှာလှလှလေးက အရင်ပေါ်လာပြီးနောက် သူ့ခြေသည်းများမှ ကြေးတွေကို သွားသွားပြီး မြင်နေမိသည်။ ကြိုးစားပြီး မေ့ဖျောက်ပစ်လိုလည်း မရ။ ထိုကြေးများသည် ကျွန်တော့်အဖို့ အစွဲဖြစ်လေသည်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော့်ခြေသည်းများမှာလည်း ကြေးရှိသည်ပင်။ သူ့ထက်ပင် များလိမ့်ဦးမည်။ ဘောလုံးသမား မဟုတ်လား။ ဘောလုံးကန်ပြီး ရေချိုးသောအခါ ခြေထောက်ကို သေချာစွာမဆေးမိ။

ဘောလုံးကန်ပြီးချိန်မှာ ညနေပိုင်းဖြစ်နေသောကြောင့် ချမ်းသည်။ ရေတွင်းက ရေခပ်ချိုးရသောကြောင့် ကြာရှည်ဆွဲ၍ မချိုးနိုင်။ ဆပ်ပြာကို မြန်မြန်တိုက်သည်။ ရေကို ပုံးလိုက်လောင်းချရသည်။ လေကလေးများ တစ်ချက်လောက်ဝှေ့လိုက်လျှင် စိမ့်ခနဲ။

သို့ရာတွင် သူနှင့်သွားတွေမည့် မနက်ကမူ ကျွန်တော့်ခြေထောက်များကို အုန်းဆံဖြင့် သေချာစွာ တိုက်ချွတ်သွားခဲ့ပါသည်။ သူသည်လည်း ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ရန် လာသောအခါ ခြေသည်းများကို အုန်းဆံဖြင့်တိုက်၍ ဆေးကြောလာသင့်သည်။

တချို့မိန်းကလေးတွေ ဒီလိုပဲ.. မျက်နှာကိုတော့ မူနနေအောင် သသည်။ လက်မောင်းကလေးတွေ၊ လက်ဖျံကလေးတွေကို ဖွေးနေအောင် လိမ်းသည်။ လက်သည်းကလေးတွေကို ညီညီညာညာကလေး ချွန်နေအောင် ညှိထားကြသည်။ ခြေထောက်များကိုကား ဂရုမစိုက်ကြ။

ယောက်ျားကလေးများ သူတို့နှင့်တွေ့သောအခါ မျက်နှာမကြည့်ရဲလျှင် ခြေထောက်များကိုသာ ကြည့်တတ်ကြကြောင်း သူတို့သိဖို့ကောင်းသည်။

* * *

သူ့စာတို့ကား ရှည်မြဲ။

ကျွန်တော့်စာတို့သည် တဖြည်းဖြည်း တိုတိုသွား၏။ တစ်ခါတလေ တစ်မျက်နှာပင် မပြည့်တတ်။ ရေးစရာတွေက ကုန်ပြီ။ အကြောင်းအရာတွေ ထပ်ကုန်ပြီ။ နောက်ပိုင်းကျတော့ အစောင်အရေအတွက်ပါ နည်းပါးလာသည်။

အစက သူတစ်စောင်၊ ကျွန်တော်တစ်စောင်၊ သူတစ်စောင်၊ ကျွန်တော်တစ်စောင်။ နောက်တော့ သူနှစ်စောင်၊ ကျွန်တော်တစ်စောင်။ နောက် သူသုံးစောင်၊ ကျွန်တော်တစ်စောင်။ နောက်.... ကျွန်တော် လုံးဝမရေးတော့ချေ။

ချစ်သောကို..

ဘာဖြစ်လို့ မြင့်ဆီ စာမရေးတာလဲ။ မြင့်ကို စိတ်ဆိုးနေလို့လားဟင်။ မြင့် ကိုမကြိုက်တာ ဘာလုပ်မိလို့လဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် စာတွေကျက်နေရလို့ စာမရေးတာလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာတစ်စောင်တော့ ရေးဦးလေ။

ဪ.. ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့က မြင့်တို့အိမ် ပြင်တယ်။ အိမ်နောက်ဖေးရေကပြင်က ဆွေးနေလို့ ပြန်ပြင်တာပါ။ လက်သမားဆရာတွေက ဆယ်နာရီလောက်မှ ရောက်တယ်။ ရောက်လည်းရောက်လာရော ဆွေးနေတဲ့ရေကပြင်ကို ဖျက်ချ.. အဲဒီနားမှာ မောင်လေးက သွားဆော့တော့ သံစူးသွားတယ်။ နေပူလို့လား မသိဘူး.. သွေးတွေ အရမ်းထွက်တာပဲ။ အမေက ဆနွင်းတွေနဲ့သိပ်ပေးမှ သွေးတိတ်သွားတယ်။ အဖေကတော့

ဒီလောက်ဆော့ရသလားဆိုပြီး မောင်လေးကို တီးတာပဲ။ မြင့်ကတော့ လက်သမားတွေစားဖို့
လက်ဖက်သုပ်ပေးရတယ်။

ရေခဲအိုးတည်ရင်းက.....
.....
.....
.....

ကျန်အကြောင်းများမှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ လုံးဝမကောင်းပါ။

သိတဲ့အတိုင်းပဲ.. ရေကပြင်ပြင်တဲ့အကြောင်းကို ငါးမျက်နှာလောက် ရေးထားသည်။

သူကား စာမျက်နှာများရေးမှ စာအဖိုးတန်သည်ဟု ထင်နေသလား မသိ။

သူက စာပြန်ပါ ဆက်ဆက်ဆို၍ စာပြန်ဖို့ စိတ်ကူးမိသည်။ စားပွဲမှာထိုင်၍ စာရွက်နှင့်ဖောင်တိန်ကို
အဆင်သင့်လုပ်သည်။ ဘာရေးရမလဲ မသိ။ ကျွန်တော်တို့အိမ်က ရေကပြင် ပြင်ဖို့မရှိ။ ဘာမှလည်း မပျက်။
ပြင်စရာလည်း မလို။ ခိုင်လိုက်တာမှ..။

ဘာရေးရမလဲ.....

မြင့်..

ကိုယ်တို့ နောက်ထပ်တွေ့ဖို့ကိစ္စက မလွယ်ဘူးနော်။ မြင့်ကျောင်းသွားရင် မောင်လေးက
လိုက်ပို့တယ်ဆိုလို့.....

ရေးရင်းက ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် သူ့ခြေသည်းကကြေးတွေကို ဖျတ်ခနဲမြင်ပြန်၏။ ဖောင်တိန်ကို စိတ်ပျက်စွာ
ပစ်ချလိုက်သည်။ ဆက်မရေးတော့။

ချစ်ရတဲ့ကို....

ရွှင်လန်းပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

မြင့်ကချည်း စာရေးနေရတာ လေးစောင်ရှိပြီ။ ကိုက တစ်စောင်မှ မပြန်သေးဘူး။
ဘာဖြစ်လို့လဲ။..... ခြောက်.. ဒါနဲ့ ပြောပြရဦးမယ်..
ဟိုတစ်နေ့က.....
.....
.....
.....
.....
.....

* * *

မခင်နွဲ့က ပြောသည်။

“နင် သူ့ဆီစာမရေးတာ ဘယ်နှစ်စောင်ရှိပြီလဲ”

“ဟောဗျာ.. စာမရေးပါဘူးဆိုမှ ဘယ်နှစ်စောင်ရှိပြီလဲတဲ့၊ ကြောင်လိုက်တာ”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ.. သူကရေးရတာ ဘယ်နှစ်စောင် ရှိနေပြီလဲလို့၊ နင် စာမပြန်ဘဲ နေနေတာ”

“အင်း.. သုံးလေးငါးစောင် ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မရေးတာလဲ”

“ပျင်းလို့”

“ဟယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟာ.. သူ့စာတွေဖတ်ရတာ သိပ်ပျင်းဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့ဆီကို စာပြန်ရမှာလည်း ပျင်းတာပဲ၊ ဘာရေးမှန်းလည်း မသိဘူး၊ တစ်ခါလာ စာကြိုးစားဖို့အကြောင်း၊ တစ်ခါလာ စာကြိုးစားဖို့အကြောင်း အပ်ကြောင်းထပ်နေပြီ”

“နင်ကလဲဟာ.. ပျင်းရတယ်လို့”

“အေး.. ဟုတ်တယ်ဟာ၊ ဒီတစ်ခါ သူကမေးရင် အဲလိုပဲပြောလိုက်၊ ငါကပျင်းလို့ စာမရေးတာလို့”

“နေဦး.. အရေးကြီးတာ ပြောရဦးမယ်၊ သူက မှာလိုက်တယ်.. ဒီနေ့ကစပြီး ခုနစ်ရက်အတွင်း စာမရေးရင် နင်နဲ့အပြတ်ပဲတဲ့”

“အေး.. အေး.. မရေးဘူးလို့ ပြောလိုက်”

“ဟင်.. ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဟာ”

မခင်နွဲ့ကား ကျွန်တော့်ကို နားမလည်သလို ကြည့်နေလေသည်။

ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ။

သူ့ဆီသို့ စာရေးရသည်မှာ ဘောလုံးကန်တာလောက်တောင်ပင် ပျော်စရာမကောင်းချေ။

* * *

ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ချင်ကြောင်း မခင်နွဲ့ကို မှာလိုက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ရွှေနားပန်ဘုရားထဲမှာ။ သူနှင့် စတွေ့တွေ့ချင်းမှာပင် သူ့ခြေထောက်များကို ကြည့်မိသည်။ သူ့ခြေသည်းကလေးများ သေချာစွာ တိုက်ချွတ်ထားသောကြောင့် ဖြူဖွေးပြောင်လက်နေသည်။ ကျွန်တော်ကား ထိုနေ့က ခြေထောက်ဆေးမသွားမိချေ။

“နင်.. နင်.. တို့ကို အထင်လွဲနေတယ် မဟုတ်လား”

“မလွဲပါဘူး.. ဘယ်သူပြောလဲ”

“တို့သိပါတယ်.. တို့ ဟိုတစ်ခါ အောင်စိုးဦးနဲ့ ရပ်စကားပြောနေတာကို အထင်လွဲတာ မဟုတ်လား”

“ဘယ်က အောင်စိုးဦးလဲ.. ငါ လုံးဝမသိဘူး၊ တစ်ခါမှလည်း မတွေ့ဖူးဘူး၊ နင်ပြောမှသိတာ”

“ဒါဖြင့်.. ဒါဖြင့်.... ဘာလို့ တို့ဆီ စာမရေးတာလဲ”

“ပျင်းလို့”

ပါးစပ်က လွတ်ခနဲထွက်သွားသည်။ အားနာစရာကောင်းလိုက်တာ။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို အံ့သြစွာ ကြည့်နေလေသည်။ ဟုတ်တော့ အဟုတ်သားပါ။ ကိုယ့်ရည်းစားဆီ စာရေးဖို့ကို ပျင်းတယ်ဆိုတဲ့လူဟာ ဘယ်လောက်များ ထူးဆန်းလိုက်လှပါသလဲ။ သို့ရာတွင် ပြောပြီးမှဖြင့် မထူးတော့ပြီ။

သူသည် မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်၏။ ကျအံ့ဆဲဆဲဖြစ်နေသော မျက်ရည်ကို ထိန်းထားလိုက်ခြင်းလော။ သို့တည်းမဟုတ် မျက်ရည်ကိုကျလာအောင် တမင်တကာ ချူချနေခြင်းလော။

ကျွန်တော်ကဖြင့် ရယ်ချင်နေသည်။ သို့ရာတွင် ရယ်လို့လည်း မဖြစ်သေးပါ။ စိတ်မကောင်းသော မျက်နှာမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစား၍ထားရမည်။ ရည်းစားနှင့် ခွဲခွာခါနီးလူတစ်ယောက် စပ်ဖြဲလုပ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲခင်ဗျာ။

မှန်ပါသည်.... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကွဲကွာကြတော့ပါမည်။ သူ့ဘက်ကတော့ မသိပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်ကမူ သူ့ကို ချစ်မနေတော့ဘူးဟု ထင်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ သူနှင့် ခုတစ်ခါတွေ့ရသောအချိန်တွင် ကျွန်တော် ရင်မခုန်တော့သောကြောင့်ပါ။

“နင်.. နင်.. တို့ကို.... တို့ကို..”

“ငါသွားတော့မယ်”

သူသည် ငိုရှိုက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့မည်လား၊ ဒေါသဖြစ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့မည်လား၊ ကျွန်တော့်လိုပဲဖြစ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့မည်လား.... ကျွန်တော် မသိပါ။

* * *

သူ့ဆီကစာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော်က ဂုဏ်မက်သူဖြစ်ကြောင်း..

သူကဆင်းရဲသောကြောင့် ကျွန်တော်က စွန့်ခွာလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း..

သူ့အတွက် မျက်ရည်ကိုသာ အားကိုးခဲ့ရသောရက်တွေ များလှပြီဖြစ်ကြောင်း..

ခုအခါတွင် သူသည် ကျွန်တော်၏ အမုန်းကမ္ဘာမှ ရုန်းထွက်၍ အပြုံးကမ္ဘာသစ်တစ်ခုကို တည်ဆောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း....

သူသည် ယခုအခါတွင် အောင်စိုးဦးနှင့် တွဲနေပြီဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် သူ့ဆီသို့ စာတစ်စောင် ရေးလိုက်လေသည်။

ခင်အေးမြင့်

မင်းဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရက်စက်ဆုံးမိန်းမပဲ။ “မြွေဟောက်လို လျှာနှစ်ခွနဲ့ လာသမျှကို လက်သင့်ခံ” ဆိုတာ မင်းလိုမိန်းမစားမျိုးပဲ။ မင်းကိုငါ မုန်းတယ်လို့ ဘယ်တုန်းက ပြောဖူးလို့လဲ။ အေးလေ.. ခုအချိန်မှာတော့ မင်းတို့ကို ငါ မနှောင့်ယှက်လိုတော့ပါဘူး။ မင်းကို ငါမေ့ဖို့ ကြိုးစားပါ့မယ်။ မင်းရဲ့နှလုံးသားကို ဆေးကြောဖို့ ဆပ်ပြာတစ်တုံး လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်။

ထိုစာနှင့် လပ်စ်ဆပ်ပြာတစ်တုံးကို သူ့ဆီပို့လိုက်၏။ ထိုစာကိုဖတ်ပြီး သူသည် နောင်တကြီးစွာ ရကောင်းရနေပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်ကို သနားကောင်း သနားနေပါလိမ့်မည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် ဆံပင်အရှည်ထားသည်။ အဝတ်အစားကို ကပိုကရိုဝတ်သည်။ ဖြတ်ကတတ်ဆန်း နေသည်။ လူတွေက ကျွန်တော်ဆွေးနေပြီဟု ထင်နေကြအောင်လို့လေ။

အမှန်အားဖြင့် ဆံပင်အရှည်ထားခြင်းမှာ ကျွန်တော့်ဘာသာ ထားချင်လို့ထားတာ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် လားလားမျှမဆိုင်။

ကျွန်တော့်ဆံပင်အရှည်ကြောင့် ဆရာမကလည်း ဆူပါသည်။ ကျွန်တော် မညှပ်ပါ။ ဆရာကြီးက ခေါ်၍ရိုက်ပါသည်။
ကျွန်တော် မညှပ်ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ဖေဖေက....

"မင်းဆံပင်ကို ညှပ်မလား.. ငါ မင်းလို ဆံပင်အရှည် လိုက်ထားရမလား"

ထိုအခါကျမှပင် ဆံပင်ကို ညှပ်ပစ်လိုက်ရပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ.....

လူအပေါင်းတို့သည် ခင်အေးမြင့်ကြောင့် မောင်ညွှန့်ဇိုတစ်ယောက် အသည်းကွဲရှာပြီဟု
ပြောစမှတ်ပြုနေကြလိမ့်မည်သာ ဖြစ်ပါသတည်း။

* * *

ဒုတိယအရိပ်

တင်လဲ့ဖြူ (၁၉၇၁-၁၉၇၂)

ကြိုတင်၍ တောင်းပန်လိုသည်မှာ ကျွန်တော်၏ တင်လဲ့ဖြူကို တင်လဲ့ဖြူအရက်နှင့် မမှားကြစေရန် ဖြစ်ပါသည်။

တင်လဲ့ဖြူသည် မိန်းကလေးဖြစ်ပါသည်။ တိတိကျကျပြောရလျှင် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက ဆယ်တန်းကျောင်းသူ
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်လည်း ဆယ်တန်းမှာပါ။ အတန်းချင်းတော့ မတူပါ။

သူက ကျောင်းမှာ အပြေးချန်ပီယံ။

ကျွန်တော်က ကျောင်းလက်ရွေးစင် ဘောလုံးသမား။

ကျွန်တော်သည် ရှစ်တန်းအောင်၍ ကိုးတန်းသို့တက်သောနှစ်မှာပင် ခင်အေးမြင့်နှင့် ပြတ်သွားခဲ့သည်။ သူ့ကို
ကျွန်တော်မေ့လိုက်သည်။ မေ့ဖို့ကို အတန်ပင် ကြိုးစားခဲ့ရသည်ဟု မထင်ကြစေလိုပါ။

မုန်းလိုက်ပြီဟူ၍လည်း မထင်ကြစေလိုပါ။ မုန်းသည်ဆိုခြင်းမှာ ချစ်ခဲ့မှပင် မုန်းလိုရပါသည်။

ခင်အေးမြင့်ကို ကျွန်တော် တကယ်မချစ်ခဲ့ဘူးဟု ခုအချိန်မှာ ထင်နေမိပါသည်။ ချစ်သည်ဆိုသည်မှာ ဘယ်လိုမျိုးဖြစ်သွားမှ ခေါ်နိုင်မှန်းလည်း မသိပါ။

* * *

တင်လွဲဖြူနှင့်ကျွန်တော် ဘယ်လိုစပြီး သိကျွမ်းခဲ့ရကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါသည်။

သူ့ပေါင်အကြောင်းကိုပင် စပြောရပါလိမ့်မည်။

အချိန်ပြောင်းခေါင်းလောင်းထိုးပြီး၍ နောက်ဝင်ရမည့်ဆရာ မလာခင်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ အနားရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်မှာ ထွက်ရပ်လိုက်ပါသည်။ စက္ကူလေယာဉ်ပျံကလေးလုပ်၍ လေထဲသို့ လွင့်လိုက်ပါသည်။ လေယာဉ်ပျံကလေးသည် လေထဲတွင် သုံးလေးပတ်မျှဝဲပြီး အောက်သို့ ညင်သာစွာ နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ လေယာဉ်ပျံဝဲရာသို့ လိုက်ငေးကြည့်နေရင်း....

လေယာဉ်ပျံကလေးသည် ပေါင်ဖြူဖြူကလေးတစ်ခုကို ဦးတိုက်ထိသွားပြီး မြေပေါ်သို့ ကျသွားလေသည်။

သူ....

အားကစားကွင်းဆီသို့ လေ့ကျင့်ရန်အသွား၊ ယောက်ျားရှုပ်အင်္ကျီလို လက်တိုအင်္ကျီကလေးနှင့်၊ ဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့်။

သူ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။ အမှန်ကတော့ ချဲ့မလိုပါ။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်လိုက်တော့ တင်းနေသော မျက်နှာသည် ပြေလျော့သွားသည်။ ပြီးတော့ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်ကား လူသိများသော ကျောင်းလက်ရွေးစင်ဘောလုံးသမား မဟုတ်လား။

ထိုနေ့မှစ၍ သူ၊ သို့တည်းမဟုတ် သူ့ပေါင်ဖြူဖြူလေးကို ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ မြင်မြင်နေမိလေသည်။

* * *

“ဟိုတစ်နေ့က လေယာဉ်ပျံနဲ့ တိုက်မိသွားတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး.. မတော်တဆ ဖြစ်တာပဲ”

သူက အပြေးလေ့ကျင့်ပြီးအပြန်၊ ကျွန်တော်က ဘောလုံးကန်လေ့ကျင့်ပြီးအပြန် ကျောင်းအဝမှာတွေ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျောင်းပေါင်းစုံပြေးပွဲတွေ နီးနေပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်”

“နိုင်ပါစေချာ”

“ကျွန်မလည်း ကျောင်းပေါင်းစုံဘောလုံးပွဲမှာ ကျွန်မတို့ကျောင်းက နိုင်စေချင်တယ်”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်”

သူနှင့်ကျွန်တော် ထိုနေ့က စသိကြပါသည်။

* * *

ညနေပိုင်းကျပြီဆိုလျှင် အားကစားကွင်းထဲမှာ ကျွန်တော်က ဘောလုံးလေ့ကျင့်၊ သူက အပြေးလေ့ကျင့်။ သူသည် ကွင်းကိုပတ်ပြေးရင်း ကျွန်တော်ရိုးဖမ်းနေရာ တိုင်အနီးသို့ ရောက်လာလျှင် ထွန်းထွန်းက နားလည်ပြီးသား။ ဘောလုံးကို ခါးလယ်လောက်ကဖြတ်၍ ကန်ပေးသည်။

ကိုယ်ကို လေထဲမှာလွှင့်လိုက်။

ဘောလုံးသည် လက်ဖျားမှာ ထပ်ခနဲ။

လေထဲမှာ တစ်ပတ်လည်ရင်း မြေပေါ်သို့ကျသည်။

သူသည် ပြေးရင်းက ခေါင်းကိုစောင်းငဲ့ကြည့်သွားပါလိမ့်မည်။

သူများတွေ လွန်းပျံ့ ခုန်းပြေး ပြေးကျင့်နေလျှင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဘောလုံးတစ်လုံးနှင့် ကျန်ခဲ့သောအချိန်ဆိုလျှင်လည်း ကိစ္စမရှိပါ။ ဘောလုံးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ပစ်ချ၊ ခုန်အုပ်လိုက်၊ တစ်ပတ်ကျွမ်းထိုး။

ဆရာဦးစိန်ဝင်းကပင် “ဒီကောင်က ရိုးလ်တော့ တကယ်လေ့ကျင့်တဲ့ကောင်” ဟု ပြောစမှတ်ပြုရလေသည်။

သူတို့ အပြေးလေ့ကျင့်ခြင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဘောလုံးလေ့ကျင့်ခြင်းမှာ ပြိုင်တူလို ပြီးတတ်ပါသည်။ ဆရာဦးစိန်ဝင်းသည် သူ့ဇနီးကိုသတ်ရ၍ အိမ်ပြန်ချင်ပြီဆိုလျှင် “ကဲ.. အားလုံးပြန်နိုင်ပြီ” ဟု ဆိုပြီး သူ့အရင်ဆုံးပြန်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ ကျန်တဲ့အကောင်တွေက လူခွဲပြီး ဘောလုံးကန်ကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့နှင့်ခွဲပြီး တစ်ယောက်တည်းပြန်လာသည်။ တင်လဲ့ဖြူနှင့် တူတူပြန်ချင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း သူနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်းပါ။

လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောသည့်စကားတွေက ရိုးရိုးသားသားပါ။ သို့ရာတွင် အကြည့်များက မရိုးသားကြကြောင်း သိသာနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အတူတူ လမ်းလျှောက်ပြန်သောအချိန်တွင် သူသည် ထဘီကိုသာ ဝတ်ထားပါသည်။ (အပြေးလေ့ကျင့်စဉ်တွင် ဘောင်းဘီတိုဝတ်ထားကြောင်းကို ဆိုလိုချင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်)

သို့ရာတွင် ကျွန်တော် စိတ်မပျက်ပါ။ ကျွန်တော်က လဲ့ဖြူဆိုသော ကောင်မလေးကို ချစ်တာပါ။ ဪ.. ကျွန်တော်က လဲ့ဖြူကို ချစ်နေပြန်ပြီကိုး။

* * *

ကျောင်းပေါင်းစုံ ပြေးခုန်ပစ်ပြိုင်ပွဲ။

မိတာလေးရာပြေးပွဲ စရန် တာရှုနေကြပြီ။

လွဲဖြူသည် အင်္ကျီအဖြူ၊ ဘောင်းဘီအဖြူ ဝတ်ထားသည်။

အေးဆေးစွာ လမ်းလျှောက်လာသည်။ ပွဲကြည့်စင်ဘက်သို့ တစ်ချက်စေ့၍ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်.. ဘာပြုံးတာလဲ”

ကျွန်တော်တို့ဘောလုံးအသင်း ရှေ့တန်းမှ ကိုနိုင်က တံတောင်နှင့်တွက်သည်။

“လွဲဖြူကို ပြုံးပြတာ”

“စွီး.. ကြောင်လိုက်တာ၊ ဟိုကဖြင့် ပရိသတ်တွေကြားထဲမှာ မင်းကို မြင်ဖြင့်မမြင်ဘဲနဲ့”

သေနတ်သံတစ်ချက် ဖောင်းခနဲမြည်လာပြီးနောက် တာထွက်လေသည်။ လွဲဖြူသည် တာထွက်စောဖို့ မကြိုးစားခဲ့။ စလွတ်ခါစတွင် သူက အလယ်လောက်မှာပဲ မှန်မှန်ပြေးသည်။ တဖြည်းဖြည်းမှ ရှေ့ကို ကျော်တက်လာလေသည်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နောက်ချန်ထားခဲ့သည်။ ပန်းဝင်ရန် မိတာ ၃၀၀ လောက်အလိုတွင် သူ့ရှေ့မှာ သုံးယောက်တည်းကျန်တော့သည်။ တစ်ယောက်ကို ကျော်တက်သည်။ နောက်တစ်ယောက်။ သူ့ရှေ့မှာ တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်တော့သည်။

“လွဲဖြူကွ”

ကျွန်တော့်အသံက အကျယ်ဆုံးထွက်လာသည်။ ဆရာဦးစိန်ဝင်းက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်သည်။ တစ်မျိုးပြင်၍ အော်လိုက်ရလေသည်။

“အမှတ် (၁) ကွ.. သယံဇာတကျွန်းကွ”

ပန်းဝင်ရန် မိတာ ၅၀ လောက်အလိုတွင် သူ့ရှေ့ကတစ်ယောက်ကို မီသွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခြေလှမ်းများသည် တစ်ညီတည်းဖြစ်နေသည်။ အကြိတ်အနယ်။

“တင်လွဲဖြူ.. တင်လွဲဖြူ.. တင်လွဲဖြူ”

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းဘက်မှ အော်သံသည် ဟိန်း၍ထွက်လာသည်။

ပန်းဝင်လုနီးအချိန်မှာပင် သူ့ပေါင်ဖြူဖြူကလေးသည် ရှေ့သို့ စွန်းထွက်လာလေသည်။ နောက် လက်မောင်းကလေး။ နောက် ကိုယ်တစ်ခြမ်း။ နောက် လွဲဖြူ ပထမရသည်။

သူ ဆုယူအပြီး ကွင်းအပြင်သို့ ထွက်လာသောအခါ ကျွန်တော် သွားတွေ့သည်။

“လွဲဖြူက သိပ်တော်တာပဲ”

သူက ပြုံးပါသည်။

“သိပ်မောနေမှာပေါ့နော်.. တို့ လိမ္မော်သီးတွေ ဝယ်ထားတယ်.. ရော့”

“ဟယ်.. အားနာစရာကြီး”

“လွဲဖြူ ပထမရလို့ ဂုဏ်ပြုတဲ့သဘောပါ”

“သင့်ခယူ”

* * *

“လွဲဖြူကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်”

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ပင် အံ့ဩရမည်လား မသိ။ ထိုစကားကို ကျွန်တော်သည် ထစ်ငေါ့ခြင်းမရှိသော၊ တုန်ခါခြင်းမရှိသော၊ တိမ်ဝင်ခြင်းမရှိသောအသံဖြင့် ပြောသည်။ အမှန်အားဖြင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကားပြောသောအခါ ရင်၌ လှုပ်ရှားနေသင့်သည်။ အသံတို့သည် တုန်ခါတိမ်ဝင်နေသင့်သည်။ ဣန္ဒြေလေး နည်းနည်းပါးပါးလောက်ဖြစ်ဖြစ် ပျက်သင့်သည်။ တချို့ဆို ဒူးတောင် တုန်ခါနေတတ်ကြသည်ဆို မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ကဖြင့် ဘယ်လိုမှန်းလည်း မသိတတ်ပါ။ ထိုစကားကို မတုန်မလှုပ် အေးဆေးစွာပြောမိသည်။

“ရှင်”

သူ အံ့ဩလိုက်သည်။ တကယ်မအံ့ဩကြောင်း ကျွန်တော်သိနေသည် ထင်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အကြည့်များအကြောင်းကို ဟိုအရင်အခါဆီကပင် သိပြီးသား ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော် နှစ်ခါပြောဖို့ မလိုပါဘူးနော်”

သူ ခေါင်းကို ငုံထားသည်။ သူ့မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်ခွင့်ရသည်။ အသားဖြူသော်လည်း နေပူထဲမှာ အပြေးလေ့ကျင့်ရသောကြောင့် နီစပ်စပ်ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးစသည်တို့ မရှိတော့။ ဆံပင်ကို နောက်မှာ စုစည်းထားသည်။ ချွေးစကလေးတို့သည် နားထင်အစပ်မှာ ခိုနေကြသည်။ သူ လှပါသည်။

“ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘောထားသလဲဟင်”

ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့အလှည့်။ ခေါင်းငုံ့သောအခါ ဘာလုပ်မည်ထင်ပါသနည်း။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ခြေထောက်များကိုပင် ကြည့်ရပါမည်။ ဖုန်ထဲသဲထဲမှာ အပြေးလေ့ကျင့်လာသော်လည်း သူ့ခြေသည်များကား ပြောင်လက်နေ၏။ ခြေထောက်ကို သေချာစွာ ဆေးလာတာကိုးလေ။

“ဘယ်လိုလဲဟင်..”

“ကျွန်မ စာသင်နေတုန်းမှာ ဒါမျိုး မစဉ်းစားချင်ပါဘူး”

ဟော.. သူကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ပြန်ပြောသည်။ ဒါတွေက သီအိုရီအတိုင်း ပြောတာသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိပါတယ်လေ။

အရှိန်ပြင်းစွာပြေးလွှားနေသော ဘောလုံးကိုပင် လက်ဖျားမှာ ထပ်ခနဲနေအောင် ဖမ်းနိုင်တဲ့ကျွန်တော်ပဲ။ သူ၏နှလုံးသားဆိုသည်ကား ရင်ခေါင်းထဲမှာ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ကလေးနေတာပါ မဟုတ်လား။

* * *

ကျောင်းပေါင်းစုံဘောလုံးပြိုင်ပွဲ အကြိုဗိုလ်လုပွဲ။

ရန်ကင်း အမှတ် (၂) ကျောင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းတို့ ကန်ကြရပါသည်။ အကြိတ်အနယ်ပွဲပင်။

သူတို့ဘက်က လူကောင်ကြီးသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ငယ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကား အကြိုးစားဆုံး။ မကြိုးစားလို့လည်း မရ။ ဒီနေ့ပွဲမှာ မနိုင်လို့မဖြစ်ပါ။

ဒီနေ့ပွဲနိုင်လျှင် လဲ့ဖြူက ကျွန်တော့်အချစ်ကို လက်ခံမည်။ ပြီးတော့ တုန့်ပြန်မည်ဟု ပြောခဲ့ပါသည် မဟုတ်လား။

သူတို့ဘက်ကကောင်တွေ အလွန်ကြမ်းသည်။ လူကောင်ကြီးသောကြောင့် တွန်းနိုင်တိုက်နိုင်သည်။ ဘောလုံးသည် ကျွန်တော်တို့ရိုးတိုင်နားသို့ လာလာချောင်းသည်။ ဘယ်ရမလဲ.. လေထဲမှာ၊ သို့တည်းမဟုတ် မြေပြင်မှာ ကျွမ်းထိုးဖမ်းခြင်းကို ဖန်တရာတေအောင် လေ့ကျင့်ထားတာပဲ။

ပထမပိုင်းပြီးတော့ ဂိုးမရှိသရေ။

ဆားနယ်ထားသော သံပရာသီးတစ်ခြမ်းကို ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်၏။ လဲ့ဖြူကိုရှာသည်။ သူသည် ဆရာကြီးဦးငြိမ်းမောင်နားမှာထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ခိုးကြည့်သည်။ သံပရာသီး ကိုက်ထားလျက်ကပင် ပြုံးဖြစ်အောင် ပြုံးပြလိုက်သည်။

ဒုတိယပိုင်း။

ပွဲကြမ်းလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကကောင်တွေ မကြာခဏ အချခံရသည်။ ဒိုင်လူကြီးကား သူ့အိတ်ထဲက အဝါကတ်ပြားကို မကြာခဏ ထုတ်ထုတ်ပြနေရလေသည်။ ကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကောင်တွေကပါ ပြန်ချသည်။ ကျွန်တော်တို့နောက်တန်းမှ ကိုတင့်နှင့် သူတို့ရှေ့တန်းမှ နံပါတ် (၁၀) တို့ အနီကတ်ပြေ အထုတ်ခံရသည်။

ဒုတိယပိုင်းပြီးတော့လည်း ဂိုးမရှိသရေ။

ထို့ကြောင့် အချိန်ပို ၁၀ မိနစ်၊ ပေါင်း မိနစ် ၂၀ ကစားရဦးမည်။

ပထမအချိန်ပို ၁၀ မိနစ်သည် မထူးခြား။

ဒုတိယအချိန်ပိုမှာ ဟိုကောင်တွေ ညစ်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို အကျိုးချဖို့ ကြိုးစားလာကြသည်။ ကျွန်တော့်ကြောင့် သူတို့ ဂိုးမရကြခြင်း မဟုတ်ပါလား။ ထောင့်ကန်ဘောကန်ပြီဆိုလျှင် သူတို့ရှေ့တန်းက နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်ကို ညှပ်ချဖို့ ကြိုးစားကြသည်။ ဘယ်ရမလဲ.. ကျွန်တော့်ဆီကသာ ဒူးပျံတွေ သူတို့ရသွားကြသည်။

လဲ့ဖြူ လက်ခုပ်တီးလိမ့်မည်။

ပွဲပြီးဖို့ မိနစ်ပိုင်းသာ လိုတော့သည်။

သူတို့ရှေ့တန်းညာအစွန်လူသည် မြင့်ကျော်နှင့် ယှဉ်ပြေးနေရာမှ ရှေ့သို့ စွန်းထွက်လာသည်။ ဘောလုံးကို အမြောက်ကန်ပို့သည်။ သူတို့ ရှေ့တန်းလူတစ်ယောက်က ရင်ဘတ်ဖြင့် တားသည်။ အောင်မြင် ပြေးသွားသည်။ မရတော့။ ဘောလုံးသည် ဒီဘက်မှာ တစ်ယောက်တည်းလွတ်နေသော သူတို့လူဆီ ရောက်သွားသည်။ သူ ရှေ့ကို ဆွဲပြေးလာသည်။

ကျွန်တော်နှင့် နှစ်ယောက်ချင်း။

ကျွန်တော် ပြေးထွက်သွား၏။

သူ့ခြေထောက်ထဲက လူယူရမည်။

ခြေထောက်ကိုရော လူကိုရော သိမ်းကျုံးခုန်အုပ်လိုက်သည်။

ခေါင်းက မိုက်ခနဲ။

မျက်လုံးက ပြာခနဲ။

“ဝိုး...”

ကျွန်တော် ပြန်မထနိုင်တော့ပါ။

မြေမှာ ပုံလျက်သား။

ကျွန်တော့်ကို ထမ်းထုတ်သွားကြသည်။

ပွဲသိမ်းခရာ မှုတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်း ရှုံးပါပြီ။

လဲ့ဖြူကို ကျွန်တော် မကြည့်ရဲတော့။

ရှုံးသူတို့ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြစ်ဖို့ကြသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အပြစ်ဆိုကောင်း ဆိုကြလိမ့်မည်။ ဆိုကြပါစေ။ လဲ့ဖြူကကော ကျွန်တော်ညံ့တယ်လို့ ပြောမှာလား။

ဘောလုံးသမားတွေ စီးရမည့်ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော် မလုပ်မယုက် လိုက်ခဲ့သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောတော့။
ဘောလုံးပွဲမှာတုန်းက ခေါင်းကို အကန်ခံရသဖြင့် မူးနောက်နေတုန်း ရှိသေးသည်။ လက်ကို တက်နင်းခံရ၍လည်း
လက်နာနေသည်။

ကျောင်းကိုပြန်ရောက်တော့ ဆရာကြီးက ခန်းမထဲကိုခေါ်၍ စကားပြောသည်။ အရှုံးအနိုင်သည်
ပမာနမဟုတ်ကြောင်းပေါ့လေ။

အိမ်ကိုပြန်ဖို့ထွက်လာတော့ ကျောင်းရှေ့က ကုတ္တီပင်အောက်မှာ သူ စောင့်နေသည်။ လဲဖြူပါ။ လှမြင့်က
အလိုက်သိစွာ ရှောင်ထွက်သွား၏။ လဲဖြူက ပြုံးပြသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းကိုငုံ့ စကားဆိုပါသည်။

“ကျွန်တော် ရှုံးသွားပြီ လဲဖြူ”

“မရှုံးပါဘူးလေ”

“ဘာဖြစ်လို့ မရှုံးရမှာလဲ”

“ကျွန်မပြောခဲ့တုန်းက အချိန်ပိုကစားရတာကိုမှ ထည့်မပြောခဲ့တာပဲ”

သူ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူပြုံးပြန်၏။

“ဒါပေမဲ့ ဒုတိယပိုင်း အချိန်စေ့တော့ သရေပွဲမဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ကျောင်းက ပထမပိုင်းမှာ တစ်ဂိုးသွင်းလိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါက လူကွံဘောဆိုပြီး ဒိုင်လူကြီးကမှ ဂိုးမပေးတာပဲ”

“ကျွန်မနေရာကကြည့်တာတော့ လူမကွံပါဘူး၊ အဲဒီဂိုးကို ကျွန်မတို့ကျောင်းက အနိုင်ဂိုးလို့တွက်ရင် ရတာပဲ”

သူ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

ဟူး..... စောစောတုန်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်ချင်ယောင် ဆောင်လိုက်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်လှပါဘိ။

* * *

အခြေခံပညာ အထက်တန်းအဆင့်မှာ ရည်းစားထားရတာ မလွယ်လှပါ။ မိဘတွေကလည်း ဒါမျိုးကို တားမြစ်တတ်ကြသည်။ ဆရာတွေကလည်း ပညာသင်ချိန်မှာ ပညာကိုသာ ဦးစားပေးရမည်ဟု တဖွဖွ။

ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အချိန်တို့တွင်လည်းကောင်း၊ ကျူရှင်သွားကျူရှင်ပြန် အချိန်တို့တွင်လည်းကောင်း သူကလည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လောက်နှင့် တူတူသွားသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လောက်နှင့်အတူ သူ့ဘေးကလျှောက်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေက အလိုက်သိစွာ နည်းနည်းခွာလျှောက်ပေးမှ လွတ်လပ်စွာ စကားပြောရသည်။ ဒါတောင် သိပ်ကပ်ပြီး မလျှောက်ရဲကြ။ လူကြီးတွေသိကုန်မှာ စိုးရသည်။ ကျောင်းပြေးပြီး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ဖို့ကိုလည်း စိတ်မကူးရဲ။

ကျောင်းဘုံကထိန်ပွဲနေ့က သူများတွေ ဘုံကထိန်လှည့်နေတုန်း ကျိုက္ကဆံဘုရားထဲသွားတာ တစ်ခါ၊ ကျောင်းအစည်းအဝေးရှိ၍ နေ့တစ်ဝက်လွှတ်လိုက်တုန်းက ငမိုးရိပ်တံတားနားသွားတာ တစ်ခါ.. ဒါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ ဆယ်တန်းတုန်းကခေတ်သည် ထိုကိစ္စမျိုး၌ တိုးတက်မှုနှေးကွေးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်ကမူ ကျွန်တော်တို့အတိုင်းအတာနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဟုတ်နေကြတာပါပဲလေ။ ပြီးတော့လည်း ဆယ်တန်းဆိုသည်မှာ တက္ကသိုလ်ရောက်ဖို့ လက်တစ်ကမ်းသာ လိုပါတော့သည် မဟုတ်လား။

* * *

ဆယ်တန်းတုန်းကနှင့် ကွာပါ.... ..

တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီလေ.. ကြည့်ပါဦး..

အဓိပတိလမ်းပေါ်မှာ၊ ပုဂံလမ်းပေါ်မှာ၊ အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်မှာ နှစ်ယောက်တည်းတွဲပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်စမ်းပါ..

ဘယ်သူတွေကများ ဘာပြောကြမှာပါလဲ..

ပြီးတော့လည်း.... ..

ကံ့ကော်တောမှာ၊ အင်းလျားကန်စပ်မှာ၊ အခန်းလွတ်များမှာ နှစ်ယောက်တည်း တွဲထိုင်ကြည့်စမ်းပါ....
ဘယ်သူတွေကများ ကန်ကွက်ကြမှာလဲ....

အမယ်.. မကန့်ကွက်တဲ့အပြင် တက္ကသိုလ်နယ်မြေအနံ့မှာ ချစ်သူတွေထိုင်ဖို့ ခုံတန်းလျားကလေးများပင်
ရိုက်ပေးထားသေးသည်။

ကြည်နူးဖွယ်တက္ကသိုလ်။

နံနက်စောစော ပုဂံလမ်းပေါ်မှာ အတူယှဉ်တွဲပြီး လျှောက်ရတာလည်း အရသာပဲ။

စားသောက်ဆိုင်တန်းမှာ အတူတူထိုင်ပြီး အအေးသောက်ရတာလည်း ပျော်စရာပဲ။

အခန်းလွတ်များထဲမှာထိုင်ပြီး စကားပြောရတာလည်း ပျော်စရာပဲ။

တက္ကသိုလ်မှာဆိုလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ထိန်းကျောင်းရသည်။ ဆရာဆိုတာ လမ်းညွှန်ရုံမျှသာ။ ဒီနယ်မြေမှာ
တိုးတက်မှုသည် မြန်ဆန်၏.. ဘယ်ဘက်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ ကြည့်။

ကျွန်တော်တို့သည် အင်းလျားကန်စပ်မှာ ထိုင်နေတတ်ကြပြီ။ အခန်းလွတ်များ၌ နေရာဦးတတ်နေကြပြီ။
ကျောင်းမတက်ဘဲ ရပ်ရှင်သွားကြည့်နေတတ်ကြပြီ။ ဒါတောင် ပထမနှစ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ပူးတွဲတိုးတက်မှုသာမက တစ်ဦးချင်းတိုးတက်မှုတွေလည်း ရှိလာကြသည်။

သူသည် နှစ်လက်မဒေါက်မြင့်ဖိနပ် စီးတတ်လာသည်။

အင်္ကျီလည်ပင်းသည် ပိုကျယ်လာသည်။

နှုတ်ခမ်း၌ ငွေပြာရောင် ဆိုးတတ်လာသည်။

ရင်ထဲက မနှစ်လိုဘဲ ခြောက်သွေ့စွာ ရယ်မောတတ်လာသည်။ သူ့အပေါင်းအသင်းများဆီမှ အမည်းရောင်
အကြည့်များ၊ အထက်တန်းကျသည်ဆိုသော ထန်းပင်ပေါ်မှစကားများ ကူးစက်လာသည်။

ကျွန်တော်ကကော....

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တတ်လာသည်။

စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ထုတတ်လာသည်။

အံ့ကြိတ်တတ်လာသည်။

သူငယ်ချင်း ကဗျာဆရာများထံမှ အမူအကျင့် အပြောအဆိုများ ရရှိလာသည်။

ကျွန်တော့်အဝတ်အစားများသည် ကျွန်တော့်စာအုပ်စင်က စာအုပ်များလိုပင် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်လာသည်။

ဒီလောက်ဆိုလျှင်ပင် သိသာလောက်ပါပြီ။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ စရိုက်သဘာဝများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သဟဇာတ မဖြစ်တော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် သူ့အတွက် ဘယ်လောက်များ အသုံးဝင်သနည်း။

သူ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်သောအခါ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားချင်သောအခါ အဖော်အဖြစ် လိုက်ဖို့။

သူ စကားပြောဖော်မရှိသောအခါ အပျင်းဖြေပေးဖို့။

ဒီလောက်ပဲရှိမည် ထင်သည်။

သူကကော ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်လောက်များ အသုံးဝင်သနည်း။

ပြောရမှာ အားတော့နာသည်။

သူငယ်ချင်းတွေအပေါ်မှာ “ရည်းစားရှိတယ်ကွ” ဟု ကျောနိုင်ဖို့နှင့် ကဗျာရေးသောအခါတွင် “စံပြမယ်” အဖြစ် အသုံးပြုဖို့သာ ရှိတော့သည်။

အမှန်အားဖြင့်မူ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ကဗျာလောက် စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ပါ။

တက္ကသိုလ်ဆိုသည်မှာ လူတို့၏ စရိုက်အသီးသီးကို ထင်ရှားစွာ ခွဲခြားသတ်မှတ်ပေးနိုင်သည်တကား။

* * *

သူ့အပေါင်းအသင်းများကို ကျွန်တော် သဘောမကျနိုင်ပါ။ သူတို့သည် သစ်ပုတ်ပင်ခြေရင်းက မြက်ခင်းပြင်တွင်ထိုင်၍ လုပ်အင်အန်ဒက်သ် ဇာတ်ကားထဲမှ မင်းသမီး ခိုမာခိုရီခါရာအကြောင်း ပြောကြမည်။ ယောက်ျားလေးတွေနှင့် မိန်းကလေးတွေ ရောထွေးထိုင်ကြမည်။ ပေါင်ပုတ် လက်ပုတ် လုပ်ကြမည်။ ရယ်စရာမဟုတ်သော အကြောင်းများကို “တစ်ခပ်” အသံဖြင့် ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်ကြမည်။ အလွန်ရယ်စရာကောင်းသော ကိစ္စများကိုမူ တအံ့တဩ အထင်ကြီးကြမည်။

ကျွန်တော်သည် သူတို့ကြားထဲမှာ ရောနှောခြင်းငှာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်။

ကြည့်ကြပါဦး... ..

သူတို့ရယ်သလို “တစ်ခပ်” ဆိုတာမျိုး ကျွန်တော် မရယ်တတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ရယ်ချင်သည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကဗျာဆရာတာနောသည် သမိန်ပေါသွပ်ရယ်သလို “ဝူးထွားထွား.... ဟား ဟား” ဟူ၍ အားပါးတရ ရယ်တတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျသည်။

သူတို့အုပ်စုထဲမှ ယောက်ျားလေးများသည် သွားကလေးများဖြင့် ရီသဲ့သဲ့စကားများကိုသာ ပြောတတ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မြင့်သောင်းသည် ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ ဆိုတတ်ပါသည်။

ကဲ.. ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

တစ်ခါတုန်းက လဲ့ဖြူသည် သူ့သူငယ်ချင်းများနှင့် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ကျွန်တော်နှင့်လဲ့ဖြူက အမေကြည့်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေတုန်း သူတို့ရောက်လာသည်။ အမျိုးသားတစ်ယောက်၊ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်။

“ဟာ.. ဟေ့ကောင်တွေ၊ လာကြ”

“ဟေ့ကောင်တွေ” ဟု ဆိုသောကြောင့် ကျွန်တော်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်ဟု မထင်ပါနှင့်။ လဲ့ဖြူကခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကဲ.. ဘာသောက်ကြမှာလဲကွ”

“လီမွန်”

“ဘနားနား”

“အော့ရင့်ဂျီ”

“ကိုကျော်.. လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်.. အချိုပေါ့ကျ”

နောက်ဆုံးအသံသည် ကျွန်တော့်အသံ ဖြစ်ပါသည်။ အမျိုးသားသည် ဘောင်းဘီအနက်နှင့် လေးလက်မလောက်ထူသော ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်နှင့်၊ အင်္ကျီကတော့ ဘာမှန်းမသိ ပြောင်ပြောင်လက်လက်ပဲ။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကတော့ ဘာတွေဝတ်ထားမှန်း မပြောတတ်ပါ။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မသန်းရွှေစကားနှင့် ပြောရလျှင် “ထုံးစံအတိုင်း တော်ရိလျော်ရိ” ပေါ့။

အမျိုးသားက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဒန်ဟီးလ်စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်တည်သည်။

“စီးကရက်”

“ကျားမသန်းဌေး ရှိတယ်”

ဆေးပေါ့လိပ်ကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။ လဲ့ဖြူက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးသည်။ ပြီးမှ သူငယ်ချင်းဘက်လှည့်၍ “အဟင်း” ဟု ရယ်သည်။

“ကဲ.. အင်ထရို လုပ်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ကိုညှက်မိုတဲ့၊ ဖလော်က ကဗျာဆရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား”

“အဟိ.. ခစ် ခစ်”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆီက အသံထွက်လာသည်။ အမျိုးသားက နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်၍ ပြုံးသည်။

“ဖတ်ဖူးပါတယ်.. သိပ်ရယ်ရတာပဲ၊ အဟိ.. ခစ် ခစ်”

ကျွန်တော် အောင့်သွားပါသည်။ ကျွန်တော့်ကဗျာတွေက ရယ်ရတယ်တဲ့။ ထားပါတော့လေ။ ကျွန်တော့်အလှည့် ရှိသေးတာပဲ။

“ကို.. ဒါ လဲ့ဖြူသူငယ်ချင်းတွေလေ.... သူက အမ်အိုင်ဝမ်းက ရောဘတ်တဲ့”

“ဪ.. လောဘ လောဘ”

ကျွန်တော်က တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။ ရောဘတ် မျက်နှာပျက်သွား၏။ လဲ့ဖြူကမူ မကြားလိုက်။

“ဘာလဲ.. ကို”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲ.. သူက လဲ့ဖြူတို့နဲ့ ဆိမ်းကလပ်စ်လေ.. ဒေါ်လီတဲ့”

“အင်း.. လော်လည်ဖောက်ပြားနေကြတဲ့ လောကကြီး”

ဒေါ်လီ မျက်နှာမဲ့သွားပြန်၏။ လဲ့ဖြူက ကျွန်တော့်ပေါင်ကို ပုတ်သည်။

“ကိုကလည်း.. ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဪ.. ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကဗျာအကြောင်း စဉ်းစားမိတာနဲ့၊ အဲ.... ဆက်ပြောပါဦး.. သူကကော..”

“သူက အိခိုက ဂလော်ရီယာ”

“ဘာ.. ဂေါ်ဇီလာ ဟုတ်လား၊ ဟာ.. တိုက်ဆိုင်လိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်... ကင်းကောင်ကြီးတဲ့”

“ကို”

လဲ့ဖြူမျက်နှာ အကြီးအကျယ်ပျက်နေပြီ။ သူတို့သုံးယောက်ကတော့ ဘာမျှမပြောပါနှင့်တော့။ မတ်တပ်ပင် ထရပ်ပြီးနေကြပြီ။

“ကိုယ်တို့သွားမယ်... ယူအမျိုးသားက သိပ်ယဉ်ကျေးတာပဲ”

အမယ်.. သူတို့ကလည်း အလာကြီးပါလား။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူးလေ။ ကျွန်တော်က ကဗျာဆရာပဲ.. သူတို့ထက် ပိုရိတ်တတ်တာပေါ့။

“ဟော.. သွားကြတော့မလို့လားဗျာ၊ ဒါတွေ သောက်မသွားကြတော့ဘူးလား၊ အသင်တို့သွားတော့ ဒါတွေ အကျွန်ုပ်တို့ချည်း ဘယ်ကုန်ပါ့မလဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဪ.... မြန်မာပီပီသသ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့။ နှိုင်းမတူလောက်အောင် သိုင်းခရု မလုပ်တော့ဘူးလား။ သူတို့ဟာ မြန်မာယဉ်ကျေးမှု “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ကို ရိတဲ့အခါကျမှပင် သုံးတတ်ကြသည်တကား။

သူတို့ထွက်သွားကြသောအခါ လဲ့ဖြူနှင့်ကျွန်တော် စကားများကြမည်ကို ပြောဖို့ပင်မလိုပါ။

“ကို.. သိပ်ရိုင်းတာပဲ”

“ဟော.. ဘာများရိုင်းမိလို့လဲ၊ ကို အင်္ဂလိပ်လိုလည်း မပြောမိပါလား”

“ကိုစကားတွေက သိပ်တရားလွန်တယ်”

“နောက်တာပါ”

“နောက်တာ.. ဟုတ်လား၊ နောက်တာကလည်း စတွေ့တွေ့ချင်းပါပဲလား”

“အင်းလေ.. လဲ့ဖြူတို့အသိုင်းအဝိုင်းက ပွင့်လင်းတယ်ဆို”

“ပွင့်လင်းတာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး.... ကိုက ရိတာ”

“ဪ.. ဘယ်သူက စ ရိတာလဲ၊ ကိုယ့်ကဗျာတွေကို ရယ်ရတယ်ဆိုပြီး စ ရိတာ ဘယ်သူပါလိမ့်”

“သူတို့က ရိုးရိုးနောက်တာ”

“ကိုလည်း ရိုးရိုးနောက်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် သူတို့က ယူလို့ပြောတာကို ကိုက အသင်တို့ အကျွန်ုပ်တို့နဲ့ ပြန်ပြောတာကျတော့ရော ရိတာမဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း.. ဟုတ်တယ်ထင်တယ်”

“ကိုဟာ သိပ်ခက်ပါလားနော်”

သူတို့မသောက်ဘဲ ထားခဲ့သော လိမ္မော်ရည်တွေ၊ ငှက်ပျောရည်တွေ၊ သံပရာရည်တွေ နှမြောစရာ။
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေကိုသာ လက်ဖက်ရည်တိုက်လိုက်မည်ဆိုလျှင် သူတို့ ကျေးဇူးတင်ကြပေမည်။

* * *

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကဗျာဆရာတွေကို သူ အထင်မကြီးပါ။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများသည် အဝတ်အစား စုတ်ချာသည်။

ပိုက်ဆံ အမြဲပြတ်နေတတ်သည်။

စကားကျယ်ကျယ်ပြောတတ်သည်။

စကားပြောလျှင် ဆဲပြီးမှ ပြောတတ်သည်။

“ဝူးထွား.. ထွား.. ထွား.. ဟား ဟား” ဟု ရယ်တတ်သည်။

ကဲလေ.... သူ ဘယ်လိုလုပ် အထင်ကြီးလိမ့်မှာလဲ။

တစ်ခါက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ဝိုင်းတည်း စားဖူးသည်။ တိုးမိုး ပညာသင်ထောက်ပံ့ကြေး ထုတ်သောနေ့က ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ယောက်မှာ ပိုက်ဆံရှိလျှင် ဝိုင်းတွယ်တတ်ကြသည့် ထုံးစံအတိုင်း ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ လက်ဖက်ရည်၊ အအေး.. ကိုယ်ကြိုက်တာ မှာကြလေသည်။ အားနာစရာ မလို။

တိုးမိုးက လဲ့ဖြူကိုခေါ်ခဲ့ပါ ဆိုသောကြောင့် ခေါ်သွားမိသည်။ သူငယ်ချင်းများသည် လဲ့ဖြူရှေ့မှာပင် ဖြစ်သော်လည်း အကျင့်ပါနေသောကြောင့် စကားပြောလျှင် "ငါ့လွှီး" က စပြောသည်။ လဲ့ဖြူကား မျက်နှာမသာယာချေ။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ပန်းကန်ကို သူများနှိုက်မစားရအောင်ဆိုပြီး ပန်းကန်ထဲသို့ တံတွေးထွေးထည့်ဟန် ပြုကြသည်။ နောက်တော့လည်း လိုက်လုစားကြပြန်သည်။ စိန်ဆင့်သည် ကျွန်တော့် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ထဲက ဘူးသီးကြော်ဖတ်ကို လက်နှင့်နှိုက်ယူသည်။

လဲ့ဖြူက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လေသည်။

သူသည် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများနှင့် နောက်ကို ဘယ်တော့မှ အတူတူမစားတော့ချေ။

* * *

ကဗျာရေးစပ်ရခြင်းသည် ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းလှပါဘိ။

ရေးစရာတွေကကော ကုန်ပဲမကုန်နိုင်။

ဘွဲ့နှင့်သဘင်ခန်းမ၊ ယုဒသန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၊ အဓိပတိလမ်း၊ အင်းလျားကန်၊ ကံ့ကော်တော၊ ရေတမာပင်တို့သည် ကဗျာဇာတ်ကောင်များ၊ ကံ့ကော်ရွက်တို့၏ အရေအတွက်နှင့်အမျှ ကဗျာများ စပ်နိုင်သည်။ စိန်ပန်းနီနီတို့ကို ကြည့်မော၍ အမျိုးအမည်မသိသော ဝေဒနာကို ခံစားနိုင်သည်။ ကဗျာသည် အင်းလျားကန်ရေပြင်ပေါ်၌ပင် ရှုပ်တိုက်ပြေးလွှားနိုင်သည်။

ကဗျာများ စပ်နေရသောအခါ ဘာများလိုပါလိမ့်ဦးမည်နည်း။ ကဗျာသည် လဲ့ဖြူကိုပင် ခဏမျှ မေ့လျော့နေစေနိုင်စွမ်းရှိသည်။ တကယ်ပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကဗျာစပ်နေရသောကြောင့် လဲ့ဖြူဆီ အရောက်နောက်ကျသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌မူ တစ်နေကုန် ကဗျာစပ်နေရသောကြောင့် လဲ့ဖြူဆီ လုံးဝမရောက်ဖြစ်ပါ။

လဲ့ဖြူနှင့်ကျွန်တော် စကားများသောနေ့မတိုင်ခင် တစ်နေ့ကဆိုလျှင် ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်အတွက် ဖယောင်းစက္ကူတွေ ရေးနေရသောကြောင့် သူ့ထံသို့ မရောက်ခဲ့ပါ။ ဒါကို သူက မကျေနပ်။

“မနေ့က ဘာလို့ မလာတာလဲ”

“မအားလို့ပါ”

“ကိုကို သေသေချာချာ မှာထားသားပဲ.. ဆယ့်နှစ်နာရီ လာခဲ့ပါလို့၊ စကော့ဈေး သွားချင်တယ်လို့”

“စကော့ဈေး မဟုတ်ပါဘူး.... ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေးပါ”

“ဘာဈေးပဲဖြစ်ဖြစ်.. လိုက်ပို့ပါလို့ သေသေချာချာ ပြောထားတဲ့ဟာကို..”

“ကို လာဖို့ ကြိုးစားသေးတယ်ကွာ.... ကဗျာစာအုပ်အတွက် ဖယောင်းရေးနေတာ မပြီးတာနဲ့”

“ဪ.... မအားဘူးဆိုတာ အဲဒါကိုး”

“ဟုတ်တယ်လေ”

သူ မကျေမနပ် ဖြစ်နေပါသည်။ မိန်းကလေးများ ဒီလိုပဲ။ သူတို့ကိစ္စမှ သူတို့ကိစ္စ။ အခြားဘာကိစ္စ အရေးကြီးကြီး သူတို့ကိစ္စကိုသာ ဦးစားပေးလိုက်လျှင် အလွန်သဘောကျသည်။ ခုလည်း ကဗျာစာအုပ်ကိစ္စထက် သူ့ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို ပိုပြီး ဦးစားပေးစေချင်သည်။ ကဗျာစာအုပ်ကို သူ့ထက်ပိုပြီး အလေးထားသည်ဟု ထင်နေသည်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ကဗျာစာအုပ်မှာ မနေ့က အပြီးမလုပ်နိုင်ခဲ့လျှင် ဒီနေ့ထွက်နိုင်မည် မဟုတ်။ သူနဲ့က မနေ့က မတွေ့နိုင်သော်လည်း ဒီနေ့တွေ့ရသည် မဟုတ်လား။

“ဟင်း.. ကဗျာစာအုပ်ကိစ္စ”

“ကဲပါ.. မနေ့က မလာပေမယ့် ဒီနေ့လာတယ် မဟုတ်လား”

“သွားချင်တာက မနေ့ကတည်းက.. လက်သည်းဆိုးဆေး ကုန်နေလို့၊ လက်သည်းမဆိုးရရင် မနေနိုင်ဘူး ဆိုတာလည်း ကို သိသားပဲ”

“ဒါဆို ခုသွားမယ်လေ”

“မလိုတော့ပါဘူး.. မနေ့က ဒေါ်လီနဲ့ သွားဝယ်ပြီးပါပြီ”

“ဪ.. ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

“မပြီးဘူး.... မပြီးဘူး”

“ဒီနေ့ ထပ်သွားဦးမယ်ပေါ့၊ ဘာလို့လဲ.. မနေ့ကဝယ်တာ အရောင်မကြိုက်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး.. မပြီးဘူးဆိုတာက ပြောရဦးမယ်လို့ ပြောတာ”

“ပြောလေ.. ဒါဆို”

“ကို လဲ့ဖြူကို ဂရုမစိုက်ဘူး”

“စိုက်ပါတယ်”

“မစိုက်ပါဘူး.... ကိုက လဲ့ဖြူကို ကဗျာလောက်တောင် အရေးမထားချင်ဘူး မဟုတ်လား”

အမှန်အတိုင်းပြောရမည် ဆိုလျှင်တော့ သူ့ကို ကဗျာလောက် ဂရုမစိုက်မိတာ အမှန်ပါ။ သို့ရာတွင် ခုအချိန်မှာ သူ့ကို ဘယ်လိုများ ပြောရပါမည်လဲ.... အမှန်အတိုင်း ပြောရမည်လား၊ သို့တည်းမဟုတ် လိမ်ညာပြီး ပြောရမလား။

“ဒီလိုရှိပါတယ် လဲ့ဖြူ.. လူဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းနေလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အသိုင်းအဝိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်၊ အသိုင်းအဝိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လဲ့ဖြူအသိုင်းအဝိုင်းကိုကျတော့ ကိုက အသိအမှတ်ပြုလို့လား”

“ဒါကိုတော့ ကို ဝန်ခံပါတယ်.. လဲ့ဖြူအသိုင်းအဝိုင်းတွေကို မကြိုက်ဘူး”

“ကိုအသိုင်းအဝိုင်းတွေကိုလည်း လဲ့ဖြူမကြိုက်ဘူး”

“ကိုသိပါတယ် လဲ့ဖြူ.... ကိုအသိုင်းအဝိုင်းတွေက ကားမှ မစီးနိုင်ဘဲ၊ ဟိုက်ဒွမ်မှာမှ ထမင်းဖိတ်မကျွေးနိုင်ဘဲ၊ ပြီးတော့ကျတော့ အဟိ.. ခစ် ခစ် လို့မှ မရယ်တတ်ဘဲ”

“ကိုက ရတာလား”

“မရပါဘူး လဲ့ဖြူ.... အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ၊ ကဲပါလေ.. ဒါတွေ ပြောမနေကြစို့နဲ့၊ တစ်ခုခု စားကြရအောင်”

သူ ဘာမျှမပြောပါ။ ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူလက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ လွယ်အိတ်ပဲ။ တစ်ခါမှမလျော်ဘဲ ခုံးချဝတ်ခဲ့သောကြောင့် ဟောင်းနွမ်းနေပြီ။ လွယ်အိတ်ကိုမြင်မှပင် သတိရသည်။ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ကဗျာစာအုပ် ပါလာသည်။ ကဗျာစာအုပ် သူ့ကို လက်ဆောင်ပေးရမည်။ ကျွန်တော့်ကဗျာများကို ဖတ်ပြီးလျှင် သူ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပြေသွားလိမ့်မည်။

“ရော့.. လဲ့ဖြူ ကိုတို့ထုတ်တဲ့ ကဗျာစာအုပ်၊ လဲ့ဖြူဖို့ လက်ဆောင်ပေးတာ”

“မယူချင်ဘူး”

“ဟာ.. လဲ့ဖြူကလည်း.... ယူလိုက်ပါ”

သူ ခေါင်းခါသည်။

“ယူပါကွ.. ယူလေ”

ကျွန်တော်က ကဗျာစာအုပ်ကို သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ သူသည် ကဗျာစာအုပ်ကို ကိုင်မြှောက်၍ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်အောင် ဆွဲဆုတ်ဖြုတ်လိုက်လေသည်။

“ဟင်.... မင်း.. မင်း.... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဆွဲဆုတ်တာလေ”

သူ့လက်ကို ကျွန်တော် ဖမ်းကိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ သူ့သာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်လျှင် သူ့ကို ဆွဲထိုးပစ်မိပါလိမ့်မည်။

သူသည် ကျွန်တော်ဖမ်းကိုင်ထားသောလက်ကို လွှတ်အောင်ရုန်းသည်။ သူ့လက်ထဲက စုတ်ပြဲနေသော ကဗျာစာအုပ်အပိုင်းအစများဖြင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ပစ်ပေါက်သည်။

“ကဗျာရူး”

“ဘာပြောတယ်”

“ကဗျာရူးလို့ ပြောတာ”

“မင်းနဲ့ငါ ပြတ်တယ်ကွ”

ကျွန်တော့်ဒေါသသံသည် ကံ့ကော်ရွက်များကိုပင် လှုပ်ခါသွားစေလိမ့်မည်။

* * *

လဲ့ဖြူဆီသို့ ကျွန်တော် လုံးဝမသွားတော့ပါ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ သူ့ကို သတိရသည်။ သူ့ကို သတိရသည့်အခါတိုင်း “ကဗျာရူး” ဆိုသော စကားကိုလည်း သတိရသည်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်သည်။ လဲ့ဖြူနှင့်ကျွန်တော်သည် တကယ်ပဲ ခွဲခွာကြပြီလား။ သို့တည်းမဟုတ် ပြန်လည်ဆုံစည်းကြဦးမည်လား။ လဲ့ဖြူက သူမှားပါသည်ဟု ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်ချင် တောင်းပန်လိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ရမည်လား၊ ခွင့်မလွှတ်ရဘူးလား ဆိုသောကိစ္စကို ကြိုတင်ဆုံးဖြတ်၍မရ။

ထိုအတောအတွင်း သူ့ဆီက စာတစ်စောင်ကို ရရှိသည်။ သူ့အိမ်က သူနှင့်ရောဘတ်ကို စေ့စပ်ဖို့ စီစဉ်နေကြောင်း၊ အမြန်လာတွေ့စေလိုကြောင်း။

အို.... သူ စေ့စပ်တော့မှာပါလား။ ဒီကိစ္စကို သူ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ။ သိချင်လိုက်လှပါသည်။ သူနှင့် အမြန်ဆုံးပင် သွားတွေ့ရပါမည်။

* * *

ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမ၏ ဆင်ဝင်အောက်မှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ စက္ကူပန်းပွင့်ကလေးများသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ရှေ့ရေအတွက် ရင်လေးနေကြသည်။

“ကို”

“ပြောပါ.. လဲ့ဖြူ”

ကျွန်တော် ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“လဲ့ဖြူကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလားဟင်”

“မဆိုးပါဘူး”

လဲ့ဖြူက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်သည်။ သူ့လက်ကလေးသည် အနည်းငယ် တုန်ယင်နေပါသည်။

“လဲ့ဖြူတို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

“ကိုကကော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွာ”

ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို သူ ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

“ကို.. လဲ့ဖြူကို ချစ်သလားဟင်”

အဓိပ္ပာယ်ပေါင်းများစွာပါသော စကား၊ အနက်မျိုးစုံကောက်နိုင်သော စကား။ ဟိုးအဝေးကြီးအထိ စဉ်းစားနိုင်သော စကား။

“ကို လဲ့ဖြူကို မချစ်ရဲပါဘူး လဲ့ဖြူရယ်”

“ကို..”

သူ့အသံက လှုပ်ခါနေသည်။ ကျွန်တော် ထိုစကားကို ဘာကြောင့်ပြောလိုက်မှန်း မသိ။

“ကိုဘဝက သိမ်ငယ်ပါတယ်ကွာ.... ကဗျာဆရာဆိုတာ ဘဝအာမခံချက် ရှိနိုင်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကို့ကြောင့် လဲ့ဖြူလေး ဒုက္ခမရောက်စေချင်ဘူး၊ လဲ့ဖြူအတွက် ကို အနစ်နာခံနိုင်ပါတယ်၊ လဲ့ဖြူအတွက်.... လဲ့ဖြူအတွက်....”

ကျွန်တော့်အသံ တိမ်ဝင်သွားပါသည်။

“ကိုရယ်.... လဲ့ဖြူကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

လဲ့ဖြူ ကျွန်တော့်လက်မောင်းပေါ်သို့ မှီချလိုက်သည်။ သူ ငိုနေသလား မသိပါ။ သူ့ကို ကျွန်တော် မကြည့်တော့။ စက္ကူပန်းပွင့်ကလေးများ သက်ပြင်းချလိုက်ကြသည်။

“ကိုသွားမယ်.. လဲ့ဖြူ”

ကျွန်တော် လဲ့ဖြူကို ငေးစိုက်ကြည့်သည်။

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲလှည့်သည်။

ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့၏။

အတွေးစများသည် တန်းစီ၍ ပါလာကြသည်။

ညကျလျှင် စွယ်တော်ပွင့်ချိန် ကဗျာစာအုပ်အတွက် ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးရမည်။

ပန်းဝတီဆိုင်မှာ ကဗျာစာအုပ်ဖိုးတွေ သွားရှင်းရမည်။

တိုးမိုးငှားသွားသော မောင်ထင်၏ “ငဘ” စာအုပ် ပြန်တောင်းရမည်။

အို.... အတွေးတို့ထဲတွင် လဲ့ဖြူအကြောင်း မပါပါလား။

ကျွန်တော့်စိတ် ဘာလဲ....

စောစောက လဲ့ဖြူကိုပြောခဲ့သော စကားများသည် ရင်ထဲမှမဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် လဲ့ဖြူနှင့် အပြီးတိုင် ခွဲခွာလာခဲ့ရတာပါလား။

သို့ရာတွင် ခုအခါ၌ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဘယ်လိုမှမနေ။ ထိုကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်း၍မနေကြောင်းပါ။

မြင့်ကောင်း၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်ထဲမှ စကားဖြင့်ပြောရလျှင် သံမဏိပြားပေါ်၌ ပိုးပဝါးပါးလေးကို တရွတ်တိုက် ဆွဲလိုက်သလိုပင် ဘာမျှအရာမထင်ခဲ့ပါကလား။

လဲ့ဖြူကို ကျွန်တော် တကယ်မချစ်ခဲ့ကြောင်း သိလိုက်ရပါပြီ။

ဝမ်းနည်းပါသည် လဲ့ဖြူ....

ကျွန်တော်သည် ဆေးထိုးအပ်တစ်ချောင်းကို ငါးမျှားချိတ်လိုကောက်၍ အပ်ဖျားတွင် အစိတ်တန်လေးရွက်ကို ငါးစာလိုချိတ်ပြီး လဲ့ဖြူနှင့် ရောဘတ်တို့ မင်္ဂလာဆောင်တွင် လက်ဖွဲ့လိုက်လေသတည်း။

* * *

တတိယအရိပ်

မမခင်ထား (၁၉၇၃-၁၉၇၅)

မမထား..

တတိယအကြိမ်မြောက် နှောင့်ယှက်ခြင်းလို့ ထင်ချင်လည်း ထင်ပါ။ အမှန်တော့ ဒီစာဟာ နောက်ဆုံးအကြိမ်ကြိုးစားခြင်းပါ မမ။ အရင် စာနှစ်စောင်တုန်းကလည်း အကြောင်းကလေးတောင် မပြန်ကြားဘဲ မမ နေနိုင်အားတယ်။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဟာ ဝန်ခံခြင်းလို့ မယူဆရဲပါ မမ။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဟာ ဥပေက္ခာပြုတဲ့ သဘောလည်း ရောက်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ဖြင့် ချစ်ရင်ချစ်တယ်.. မုန်းရင်မုန်းတယ် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောပါနော်။ ချစ်တယ်ဆိုရင် သိပ်ပျော်ရမှာပါ။ မုန်းတယ်ဆိုရင် မကြာခင်ဖြေရမယ့် စာမေးပွဲကို မဖြေတော့ဘူး။ မမထားရယ်.... မမကို မချစ်ရရင် မနေနိုင်တော့ပါဘူးခင်ဗျာ။

မောင်

မောင်ငယ်လေး..

မောင်လေးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း မောင်လေးကို ချစ်ပါတယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်။ အရင်စာတွေတုန်းက မမ စာမပြန်ဘဲ နေခဲ့တာက မင်းကို သက်သက်ညှဉ်းတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ မမက မင်းထက်စာရင် အသက်ကြီးပါတယ်။ ပြီးတော့ မမဟာ မိန်းမသားပါ။ ဒါကြောင့် မင်းကို မေတ္တာတုံ့ပြန်ဖို့ကိစ္စကို အချိန်ယူ စဉ်းစားရပါသေးတယ်။ ချစ်တယ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်ကလေး စဉ်းစားလို့မရဘူးဆိုတာ မောင်လေးလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားမို့ သိမှာပါနော်။

မမက ခုလို ချစ်ခွင့်ပေးလိုက်လို့ မောင်လေးရဲ့ ပညာရေးမှာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ပညာကို ကြိုးစားသင်ပါလို့ ပြောချင်တယ်။

မမက ဆရာလုပ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမကကားကို မောင်လေး နားထောင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆပါတယ်။
မောင်လေးက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်.. နော်။

တုံ့ပြန်သော မေတ္တာများဖြင့်..

မမ

မမခင်ထားနှင့် ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ်မှာ စတင်၍ ချစ်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံးစာ
ပေးပြီး ရှစ်လခန့်အကြာ သို့တည်းမဟုတ် လွဲဖြူနှင့် ခွဲခွာခဲ့ပြီးနောက် ကိုးလအကြာမှာ ဖြစ်ပါသည်။

ဟော.. စာထဲမှာ လွဲဖြူအကြောင်း ပါလာပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် လွဲဖြူကို သတိတရရှိနေတုန်းပဲဟု
မထင်ကြစေလိုပါ။ သို့ရာတွင် ဟိုယခင်အခါတုန်းက ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပဲ ခင်ဗျာ။

တစ်ခါတလေတော့ ခဏတစ်ဖြုတ်လောက် ပေါ်လာမိတာပေါ့။ လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်က ကျပျောက်ခဲ့သော
ပတ်ကားဖောင်တိန်ကလေးကိုပင် တစ်ခါတစ်ခါ သတိရမိသေးတာပဲ။

မမသည် လုပ်သားများကောလိပ်မှာ တတိယနှစ် ဖြစ်ပါသည်။ ကုန်သွယ်ရေးမှာ အလုပ်လုပ်ပါသည်။ ပ-စာရေး ခေါ်
အထက်တန်းစာရေး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် စချစ်သောအချိန်က ကျွန်တော်က ဆယ့်ကိုးနှစ်၊ မမက
နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်။

* * *

မမ၏မျက်နှာသည် လေငြိမ်သောညအခါတွင် အင်းလျားကန်ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်၌ထွန်းသော လပြည့်ဝန်းကြီးနှင့် တူပါသည်။

မမသည် မျက်နှာဝိုင်းသည်။ အသားလတ်သည်။ အလွန်လှသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ကြည့်ကောင်းသော မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။ ဣန္ဒြေရှိသည်။ တည်ငြိမ်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးအစားကိုတော့ ကျွန်တော် မပြောပြတတ်ပါ။ မမကြီးများ၏ ပုံစံအတိုင်းဟုသာ မှတ်ကြစေလိုပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်မမ စတွေ့ကြသောနေ့အကြောင်းကို ဦးစွာပြောပြပါမည်။

မမ၏အချစ်ကို ရရှိပြီးနောက် နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ခွင့်ရဖို့အရေး စာအတန်တန်ရေးရပါသည်။ တွေ့ခွင့်မရပါ။ “မမဟာ မမရဲ့တန်ဖိုးကို မလိုလားအပ်ဘဲ မြှင့်နေတယ်” ဟု ငေါ့လိုက်သောအခါမှ တွေ့ခွင့်ရပါတော့သည်။ သူ့ဆီက ပထမစာရပြီး လေးလအကြာမှာ။

ဘယ်နေရာမှာတွေ့မည်ဆိုသော ကိစ္စကိုလည်း စာသုံးလေးစောင် အပြန်အလှန် ရေးသားညှိနှိုင်းပြီးမှ အဆင်ပြေသွားပါသည်။

ကန်တိုမင်ခေါ် ဦးဝိစာရပန်းခြံထဲမှာ။

မမက တော်တော်ခက်သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းထဲကိုလည်း မသွားချင်တဲ့။ ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံကိုလည်း မသွားချင်တဲ့။ တိရစ္ဆာန်ရုံကိုလည်း မသွားချင်တဲ့။ ဘယ်ကိုသွားချင်သလဲဆိုတော့ ရွှေတိဂုံဘုရားတဲ့။ ဘုရားကိုသွားချင်သည် ဆိုတာကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ် ငြင်းလို့ရပါမည်နည်း။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အဖို့ ဘုရားကိုသွားခြင်းသည် မင်္ဂလာတစ်ပါး မဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့် မမအလိုကျ ဘုရားကို လိုက်သွားရသည်။

မမသည် လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ရှေ့မှာခင်း၍ ဘုရားရှိခိုးလေသည်။ မမ ဘုရားရှိခိုးတာ အလွန်ကြာပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ဖြင့် ဘုရား အကြာကြီး မရှိခိုးပါ။ အကြာကြီးရှိခိုးမှ ကုသိုလ်အများကြီးရမည်ဟု ကျွန်တော် မယူဆပါ။ ကောင်းကောင်းနေလျှင် ကုသိုလ်ရမည်ပင် ထင်ပါသည်။

“မမ ဘာဆုတောင်းသလဲဟင်”

“မင်း စာမေးပွဲအောင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းတာပေါ့”

“ဟင်.. မမကလည်း.... ကျွန်တော်ကတော့ မမနဲ့ မြန်မြန်နီးပါစေလို့ ဆုတောင်းတယ်”

မမက ပြုံးပါသည်။ မမအပြုံးကား “ရူးလှချည်လား သူငယ်ရယ်” ဆိုသော အပြုံးမျိုး။

ထားတော့.... အရေးကြီးတာက မမကို ပန်းခြံထဲရောက်အောင်ခေါ်ဖို့။

“ပြောစရာရှိတာ ဒီမှာပဲပြောလည်း ရတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ မမရယ်.. ဘုရားပေါ်မှာ ချစ်သူတွေပြောတဲ့ စကားမျိုး ပြောလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ ငရဲကြီးမှာပေါ့”

“ငရဲ” ဆိုတော့လည်း မမ အကြောက်သားပါ။ ပန်းခြံထဲကို လိုက်လာလေတော့သည်။ ပန်းခြံထဲရောက်တော့ လူတွေ အသွားအလာများသော နေရာမှာလည်း ရှက်လို့မထိုင်ချင်။ လူသိပ်ရှင်းသော နေရာကျတော့လည်း မသင့်တော်ဆိုပြီး မထိုင်ချင်။ နောက်ဆုံး မရွံ့မပဋိပဒါကျသော နေရာမှာပင် ထိုင်ရတော့သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပဲ။ လျင်လိုက်တာ.... ထိုင်လို့မှ ဆယ်မိနစ်မပြည့်သေး.. မမလက်ကို ဖတ်ခနဲ ကိုင်လိုက်ပါတော့၏။

“ဟင်.. ဟင်.. မမ မကြိုက်ဘူးနော်”

လက်ကို ပြန်ရုတ်သိမ်းလိုက်ရသည်။ မမကြီးများ ဒီလိုပဲ။ နေရာတကာ အရှက်အကြောက်က ကြီးလိုက်လှပါဘိ။ လဲ့ဖြူတို့နှင့်များ ကွာပါ။ ဟော.. လဲ့ဖြူ ပါလာပြန်ပြီ။ မင်း လာမရှုပ်နဲ့ကွာ.. တခြားမှာ သွားနေစမ်း။

“မမ”

“ဘာလဲ”

“မောင့်ကို ချစ်ရဲ့လားဟင်”

“အို.. ဒါတွေပြောဖို့မှ မလိုတော့ဘဲ”

အဲ.. ဒါတွေမပြောရင် ဘာတွေများ ပြောရပါမည်နည်း။ တိုင်းရေးပြည်ရေးအကြောင်း ပြောရမည်လား။
မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ။

“မမ”

“ဟင်”

“မောင့်ကို မောင်လို့ခေါ်ပါလား”

“ဟင့်အင်း.. မခေါ်ချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင်း.. ပါးစပ်မရဲပါဘူး”

“ခေါ်ကြည့်ပါ မမရဲ့.... လေ့ကျင့်တဲ့သဘောပေါ့”

“ပြန်ကြရအောင်ကွယ်.. နှစ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ”

“ဟင့်အင်း.. မပြန်သေးဘူး၊ မောင်လို့ခေါ်မှ ပြန်မယ်”

“တယ်ခက်ပါလား.. ပြန်ကြစို့”

“မရဘူး.. မရဘူး.... ပြန်ချင်ရင် ပြန်ရအောင်မောင်လို့ ပြောမှ..”

“မင်း မဆိုးနဲ့နော်”

“မပြောရင် မပြန်ဘူး.. ဒါပဲ”

ကျွန်တော်က နှုတ်ခမ်းကိုစု၍ တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေလိုက်ပါသည်။ စိတ်ကောက်တဲ့ အိုက်တင်လေ။ မမကြီးများနှင့်
ချစ်ရတာ တစ်ခုတော့ကောင်းသည်။ ဆိုးလျှင်လည်း လူငယ်မို့ဆိုပြီး အပြစ်ယူလို့မရ။

“ကဲပါ.... ပြောပုံမယ်၊ ပြောပြီးရင်သာ ပြန်ရမယ်နော်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မမ စကားပြောဖို့
အရှိန်ယူနေဟန်တူ၏။

“ပြန်.. ပြန်ရအောင်.... မောင်.. ကဲ”

“ကဲ” ကြီးက ပါလာသေးသည်။ မမ “မောင်” လို့ခေါ်ပုံကြီးက တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ထောင့်ထောင့်ကြီးခင်ဗျ။

* * *

“မောင်”

“ညောင်”

“မနောက်နဲ့ကွယ်”

“မနောက်ပါဘူးကွယ်”

“မောင်က ကလေးလိုပဲ”

“မမက လူကြီးလိုပဲ”

“ကဲ.. တော်တော့.. စကားကောင်းပြောမလို့၊ ငြိမ်ငြိမ်နားထောင်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငြိမ်ငြိမ်နေဆို.... ဒီလက်က”

“ဖြည်းဖြည်းလေး ဖက်ထားတာပါ မမရယ်”

“မဖက်နဲ့.. လက်ပိုက်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့..”

“မောင် ဆေးလိပ်သောက်တာ မမ မကြိုက်ဘူး”

“ကောင်းပါပြီ.. နောက်ကို ဆေးလိပ်မသောက်တော့ပါဘူး၊ ဆေးတံပဲ သောက်မယ်”

“ဟင်း.. ဟင်း.... မင်းနော်”

“ကဲပါ.. ဆက်ပြောပါဦး”

“ဆံပင်ရှည်တာ မကြိုက်ဘူး”

“အင်း”

“အင်္ကျီ ကြောင်ကြောင်ကျားကျားဝတ်တာ မကြိုက်ဘူး”

“အင်း”

“ပြီးတော့.. တိုက်ပုံအင်္ကျီ..”

“အင်း.. တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်တာ မမ မကြိုက်ဘူးဆိုရင် မဝတ်ပါဘူး”

“စကား ဖြတ်မပြောနဲ့.. မမပြောတာက မမနဲ့ လာတွေ့တဲ့အခါ တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်ခဲ့ရမယ်လို့ ပြောတာ”

“ဪ.. အင်း.. အင်း”

“လက်ပိုက်ထားလို့ ဆိုနေ”

* * *

မမကြီးများ ဒီလိုပဲ။ ဆရာသိပ်လုပ်ချင်တတ်သည်။ နေရာတကာ သူတို့ပဲတတ်တယ် ထင်သည်။ သူတို့မကြိုက်တာ လုပ်မိပြီဆိုရင် “ဟင်း.. ဟင်း” ဆိုပြီး လူနာအဖျားတက်သလို လုပ်တတ်သည်။ သူတို့ဆုံးမချင်လျှင် အရင်ဆုံး ဟိန်းဟောက်မာန်မဲမည်။ မရလျှင် “ကွယ်” ဆိုပြီး ချော့မော့ပြောဆိုမည်။

တကယ့်တကယ်ကျတော့ သူတို့မတတ်တာတွေ အများကြီးရှိပါသေးသည်။ မမသည် မနမ်းတတ်သေးပါ.. အနမ်းလည်း မခံတတ်သေးပါ။

မမကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်နမ်းဖို့ ကြိုးစားစဉ်တုန်းကဆိုလျှင် မမသည် အပြတ်ငြင်းဆန်ပါသည်။ မျက်နှာကြီးနီပြီးတော့ ဟိုဘက်ကို အတင်းလှည့်နေပါသည်။

“ဟင်း.. မရမ်းကားနဲ့နော်.. မမ မကြိုက်ဘူး”

ဟောဗျာ.... နမ်းတာကို ရမ်းကားတာတဲ့။ ဒီလောက်ထိတော့ အရှက်အကြောက်ကြီးနေဖို့ မသင့်တော့ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ချစ်သူတွေဖြစ်နေမှတော့ နမ်းတာလောက်တော့ ခွင့်ပြုသင့်သည်။ ရည်းစားထားမိမှတော့ အနမ်းခံရမှာကို ကြောက်နေလို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မမ မသိဘူးလား။

“မောင့်ကို မမပြောမယ်.. မမနဲ့ မောင်တို့ဟာ အချိန်တော်တော်ကြာကြာ ချစ်သူတွေအဖြစ်နဲ့ပဲ နေကြရလိမ့်ဦးမယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ဆန္ဒစွဲတွေကို အလိုမလိုက်သင့်ဘူး၊ ခုချိန်မှာ မမတို့ဟာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းပဲ ချစ်နေကြသင့်တယ်”

“အဲဗျ.. နမ်းလို့ရှိရင်တော့ မသန့်ရှင်းတဲ့အချစ်လို့ ဆိုလိုတာလား၊ ဒီမှာ မမ.. နမ်းတယ်ဆိုတာ အချစ်ရဲ့အထိမ်းအမှတ်ဗျ.. သိလား၊ သိပ်ချစ်မှ နမ်းလို့ရတာ၊ မမနဲ့ကျွန်တော်ဟာ မောင်နှမအရင်းတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း သတိထားပါဦးလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွယ်.. မမတို့ ဆင်ခြင်သင့်တယ်”

“အင်း.. မမကတော့ ရာထူးတိုးဦးမှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစိုးရိမ်ကြီးတတ်လွန်းလို့”

“မောင်ကတော့ ရှေ့နေလုပ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“မောင်က ရိတ်တတ်လွန်းလို့”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ရှေ့နေတွေဟာ ရိတ်တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“ရိတာ မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့.. မှန်တာပြောတာပါ၊ သိပ်မှန်ရင် ရိတယ်လို့ လူတွေက ထင်တတ်ကြတယ်”

“ကဲ.. တော်တော့ တော်တော့.... မောင့်ကို ပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ဒါဆိုလည်းပြောလေ.. ဘာပြောမလို့လဲ”

“ကဗျာကိစ္စ”

“ဟာ.. ပြော ပြော.. ကောင်းတယ်၊ မောင် စိတ်အဝင်စားဆုံး အကြောင်းအရာပဲ၊ မောင့်ကဗျာတွေ အကြောင်းလား၊ မောင်မောင်စနေတို့၊ မျိုးရာဇာညွန့်တို့ရဲ့ ကဗျာတွေအကြောင်းလား”

ကြည့်စမ်း.. ကြည့်စမ်း၊ မမက ကဗျာအကြောင်း ပြောမလို့တဲ့။ ဒီနေရာကျပြန်တော့လည်း မမကြီးတွေက ဟုတ်သွားပြန်ရော။ ကဗျာကို မမ စိတ်ဝင်စားကြောင်း ဟိုယခင်အခါဆီက မသိခဲ့တာ နာသည်။ သိခဲ့လျှင် မမနဲ့ကျွန်တော် ကဗျာအကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးနေခဲ့ရလျှင် ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းလိုက်ပါမည်နည်း။

“မောင် ကဗျာရေးတာ နည်းနည်းလျှော့ရေးရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်၊ မောင်လျော့ရေးမယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ပြောတယ်၊ မောင့်ကဗျာတွေက နည်းနည်းကြမ်းတယ်တဲ့”

မမက “ကျွတ်စ်” ဆို စုတ်သပ်သလိုလုပ်ပြီး စိတ်ပျက်သည့် အမူအရာ ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး.. ကဗျာတွေ သိပ်မရေးဖို့ပြောတာ”

“အဲ.. ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“စာမေးပွဲကလည်း နီးပြီ.. ပညာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦး”

“မောင် စာမေးပွဲတော့ မကျနိုင်ပါဘူး”

“ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူးနော်”

“လွယ်ပါတယ်.... ဒီနှစ်စာမေးပွဲမှာ အခက်ကြီးတွေ မမေးဘူးလို့ ဆရာဦးခင်မောင်ဒင်က ပြောတယ်”

“စကားတွေကို လျှောက်လှည့်မပစ်နဲ့၊ ကဗျာတွေ သိပ်မရေးဖို့ ပြောနေတယ်၊ ကဗျာတွေရေး၊ စာအုပ်တွေထုတ်၊ ပညာရေးကိုတော့ ဂရုမစိုက်ချင်ဘူး၊ တော်ကြာ ရုံးက ဖယောင်းစက္ကူတောင်းရတာနဲ့၊ စာကူးစက် လှည့်ပေးပါဦး ဆိုတာနဲ့၊ ပြီးတော့လည်း တစ်ခါမှ မြတ်တယ်လို့ မကြားဖူးဘူး”

“အမြတ်အစွန်းကို ပဓာနထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ မမရဲ့.. အနုပညာကို ထုတ်လုပ်တာပဲ”

“အမြတ်အစွန်းက ပဓာနမဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား.... ကဗျာတွေချည်း ရေးနေလို့ ထမင်းစားရမလား”

“ဪ.. ထမင်းစားရဖို့ တစ်ခုတည်းဆိုရင်တော့ ကဗျာဘယ်ရေးပါ့မလဲ.... ရုံးစာရေးလုပ်မှာပေါ့ မမရဲ့”

“မငေါ့နဲ့နော်..”

“မောင်က ရိတာငေါ့တာကို အကျင့်ပါနေပြီ၊ ရိတာမခံချင်ရင်တော့ မောင့်ကို ကဗျာတွေမရေးဖို့ မပြောနဲ့”

“ပြောမယ်.. ပြောမယ်.. ပြောမယ်”

“ပြော.... ပြော”

“မပြောတော့ဘူး”

မမနှင့်ချစ်ရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လှသည်။ မမသည် အချစ်ကို ဘောင်ခတ်ချင်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအတွင်းမှာ စနစ်တကျ စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် ချစ်စေ့ချင်နေသည်။

ကျွန်တော်ယူဆတာက တစ်မျိုးပါ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချစ်ချင်သည်။ အတိုင်းအဆမရှိဟု မဆိုလိုပါ။ ဟိုဘက်ကို ရောက်မသွားလျှင် ပြီးတာပဲဟု ထင်ပါသည်။

မမရုံးဆင်းပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော် သွားကြိုပါသည်။ လုပ်သားများကောလိပ်ကို လိုက်ပို့ပါသည်။ မမ ကျောင်းတက်နေတုန်း ကျွန်တော်က ကဗျာတွေရေးရင်း စောင့်ပါသည်။ ကျောင်းဆင်းလျှင် အတူတူပြန်ပါသည်။

နှင်းမှုန်မှုန်ကျနေသော ဆောင်းညအခါတွင် မာကျူရီမီးရောင် ပြာလဲ့လဲ့အောက်မှာ မမနှင့် လက်ချင်းတွဲ၍ လမ်းလျှောက်ချင်ပါသည်။

သို့ရာတွင်.....

မမသည် ကျွန်တော် ရုံးကို နေ့တိုင်းလာကြိုတာ မကြိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အင်္ကျီအရောင်ချင်း ဆင်တူဝတ်မိသည့်နေ့က မမတို့ရုံးမှ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်က “အမယ်.. ဒီမောင်နှမက ဖက်ရှင်ပါလားဟေ့” ဟု ဆိုသောအခါ မမသည် မျက်နှာကြီးနီရဲပြီး အရမ်းရှက်နေပါသည်။

ကျောင်းကို အပို့အကြိုလုပ်တာကိုလည်း သိပ်မကြိုက်လှပါ။ ကျောင်းချိန်တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော် ထိုင်စောင့်နေရသောကြောင့် အချိန်တွေကုန်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် စာကျက်ချိန်တွေပျက်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

“ဒါဖြင့် မောင် ကျောင်းစာအုပ်တွေယူလာပြီး ဒီမှာပဲ မမကိုစောင့်ရင်း ကျက်မယ်လေ”

“မဖြစ်ပါဘူး.. မောင် ဒီမှာဆိုရင် စာကျက်ဖြစ်မှာကို မဟုတ်ဘူး”

“တခြားကောင်မလေးတွေကို လျှောက်ကြည့်နေမှာစိုးလို့လား”

“ပေါက်တတ်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့.... ကဲ.. မောင် ကျောင်းကို လာပို့လာကြိုလုပ်တော့ ဘာအကျိုးရှိလဲ”

“မမနဲ့ တွေ့ရတာပေါ့.. မမနဲ့ စကားပြောရတာပေါ့၊ ပြီးတော့ အပြန်ကျရင် ဘတ်စ်ကား အတူတူစီးရတာပေါ့”

“အဲဒါတွေက ဘာအကျိုးရှိသလဲ”

“ပျော်တာပေါ့ မမရဲ့”

“ပျော်ဖို့တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ခုလို အလဟဿ အချိန်ကုန်မခံသင့်ဘူး၊ ပြီးတော့လည်း မမနဲ့ တစ်လတစ်ခါ လည်ပတ်ခွင့်ပေးထားသေးတာပဲဟာ”

“တစ်လတစ်ခါဆိုတော့ တစ်နှစ်မှ ဆယ့်နှစ်ခါတည်းရယ်..”

“ခဏခဏတွဲတာ မကောင်းပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လဲ မမ.... သမီးရည်းစားပဲ.. တွဲမှာပေါ့”

“အိုး.. မကောင်းပါဘူး”

ကျွန်တော်က လူတွေသိအောင် ခဏခဏ တမင်တွဲပြနေသည်ဟု ထင်သလားမသိပါ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က အလှူရှင်မဟုတ်ဘဲ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြသည်။ မမက အလှူရှင်အမှန် ဖြစ်ပါလျက် မဏ္ဍပ်နောက်ကွယ်မှာ ပုန်းနေချင်သည်။

အမှန်ကတော့ မမကသာ ကျွန်တော်နှင့် တွဲပြလိုသောဆန္ဒ ရှိသင့်သည်။ မမသည် အသက်ကြီးပါပြီ မဟုတ်လား။

မမကြီးများ တော်တော်ခက်သည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြပြီဆိုလျှင်လည်း ထောင့်ဆုံးခုံနေရာကိုယူလျှင် မကြိုက်ချင်။ နောက်ဆိုလျှင် လက်မှတ်ကို သူကိုယ်တိုင်ဝယ်သည်။ ကောင်းတော့လည်း အကောင်းသားပါ။ သူဝယ်တော့ ကျွန်တော် ငွေကုန်သက်သာတာပေါ့။ မမကြီးများနှင့် ချစ်ရတာ ဒါတစ်ခုတော့ ကောင်းသည်။ တစ်ခုခု စားကြလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က ပိုက်ဆံထုတ်လိုက်ပြီဆိုလျှင် “ပိုက်ဆံကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ထားစမ်း.. မမပေးမယ်” ဟု ပြောသောအခါ အစ်မကြီးမို့ ကြောက်သလိုလုပ်၍ ပိုက်ဆံကို ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။ ထိုအတွက် သိက္ခာကျစရာလည်း မလိုပါ။ သူက အစ်မကြီးမဟုတ်လား.... ကိုယ်က မောင်လေးမဟုတ်လား။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ရောက်ပြီဆိုလျှင်လည်း ပြဿနာက တက်ပြန်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပါပဲ။ အလံတော်ပြပြီး၍ “ဒန် ဒန် ဒန်” ဆိုပြီး ဗဟိုသတင်းကား စပြသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မမ၏လက်ကို “ဖတ်ခနဲ” လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မမသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ နေကြာစေ့လှော်ထုပ်ကို ထည့်ထားပေးလိုက်လေသည်။ ကဲလေ.. အဲဒီအထုပ်ကြီး ကိုင်ထားရတော့ မမလက်ကို ဘယ်လိုလုပ် ကိုင်လို့ရတော့မှာလဲ။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်ရမလဲခင်ဗျာ.. ဒါ မမအကြံ အကုန်ပဲလား။ ကျန်တဲ့လက်တစ်ဖက်က ဘာလုပ်ဖို့ထားသလဲ။
ထိုအခါကျပြန်တော့လည်း မမက “ဟင်း ဟင်း” ဆိုပြီး လူနာအဖျားတက်သလို လုပ်ပြန်သည်။

ရှုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ လက်ချင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ကြည့်ရတာ ကြည်နူးစရာကောင်းကြောင်း မမ မသိဘူးလား။

* * *

မမ၏မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်လွန်းလှသည်။ အနည်းငယ် တင်းမာသယောင်ပင် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် မမကို ကျွန်တော်မကြောက်ပါ။

“မောင် ဘွဲ့ရပြီးရင် ဘာလုပ်မလဲ”

ကျွန်တော် မဖြေတတ်ပါ။ ဘာလုပ်မလဲ.... ဘာလုပ်မလဲ။

“မမ”

“ဟင်”

“ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“မောင်ဟာ တယ်ခက်ပါလားနော်၊ ကဲ.. မောင် ဘယ်နှစ်နှစ်လဲ”

“နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်နီးပါး”

“ဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး.. တက္ကသိုလ်မှာ ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီလဲလို့”

“တတိယနှစ်”

“မမနဲ့ မောင်နဲ့ ချစ်ခဲ့တာကော ဘယ်နှစ်နှစ်လဲ”

“နှစ်နှစ်ပြည့်ခါနီး၊ အဲ.. ဘယ်နှစ်လလောက် လိုသလဲဆိုတော့....”

“ထားပါတော့.. နှစ်နှစ်၊ အဲဒီနှစ်နှစ်အတွင်းမှာ မောင် လေးလေးနက်နက် လုပ်ခဲ့တာဆို ဘယ်နှစ်ခုရှိသလဲ”

ဘယ်နှစ်ခုရှိသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်မသိ။ လေးလေးနက်နက်လုပ်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ။ မမကြီးများ တော်တော်ခက်သည်။ သူတို့ပြောချင်သော စကားများကို သူတို့ကိုယ်တိုင် မပြောဘဲ မောင်လေးများကို အဘယ်ကြောင့် ဖြေခိုင်းရပါသနည်း။

“ဘယ်နှစ်ခု ရှိသလဲ”

မမကို ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“တစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ မောင်ဟာ မမနဲ့ လျှောက်လည်ဖို့၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့၊ မမဆီက အခွင့်အရေးတွေ အမျိုးမျိုးတောင်းဖို့၊ မမကို စိတ်ကောက်ဖို့၊ ပြီးတော့.....”

“ပြီးတော့ ဘုရားရှိခိုးဖို့၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်ဖို့..”

“မမကို မငေါ့ပါနဲ့”

“နေပါဦး မမရဲ့.. မမက ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

“မမ မေးမယ်လေ.... မမနဲ့မောင်နဲ့ ရှေ့ရေးသာယာဖို့ ဘာတွေလိုသလဲ”

“ဘာမှမလိုဘူး.. မမနဲ့ မောင်နဲ့ သစ္စာရှိရှိ ချစ်နေကြရင် ပြီးတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး.. မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“ဒါကို မောင်သိပြီးသား ဖြစ်ရမယ်”

ဟောဗျ... မောင်သိပြီးသား ဖြစ်ရဦးမှာတဲ့၊ ဘာကိုများ သိရမှာလဲ။ မမကြီးများသည် အဘယ်ကြောင့် ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်တတ်ကြပါသနည်း။

“မမ ဘာပြောချင်တာလဲ.. ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ၊ ဝေလည်ကြောင်ပတ် မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဆရာအောင်ပြည့်ရဲ့ မြန်မာစာသင်တန်း သွားတက်လိုက်ဦး၊ မမ လိုရင်းတိုရင်း မပြောတတ်သေးဘူး”

မမက သူ့မျက်နှာသံပတ်ကို တစ်ပတ်ထပ်တင်းလိုက်ပြန်သည်။

“မောင့်မှာ ဘာအရည်အချင်းတွေ ရှိသလဲ”

“မောင့်မှာလား.... ဟို.. ကြက်တောင်အရိုက်ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ လက်ရေးလှတယ်၊ ပြီးတော့ ကဗျာလည်း စပ်တတ်တယ်၊ ပြီးတော့.... ”

“မောင့်မှာ သူများကို ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားအောင် ရိတတ်တာကလွဲပြီး ဘာအရည်အချင်းမှ မရှိဘူး”

“ဘာပြောတယ် မမ.. မောင့်ကို အထင်သေးလှချည်လား”

“မောင့်ကို အထင်မသေးချင်ပါဘူး.... ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ် အထင်ကြီးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ဟာ မမ အထင်ကြီးအောင် ဘာမှ မလုပ်ပြနိုင်ခဲ့ဘူး”

“မောင်ကတော့ မမကို အထင်ကြီးပါတယ်၊ မမက မောင့်ထက် အသက်လည်း ပိုကြီးတယ်၊ ပညာလည်း ပိုတတ်တယ်၊ ဘုရားတရားလည်း ပိုပြီးကြည်ညိုတယ်”

“တော်ပြီ.. တိတ်စမ်း.... မမပြောတာကို နားထောင်”

မျက်နှာသံပတ်ကို ထပ်တင်းလိုက်ပြန်သည်။ သိပ်မတင်းပါနဲ့ မမ။ သံပတ်ပြတ်သွားလိမ့်မယ်။ ခုအချိန်မှာ အတွဲချောင်းဖို့ ကြိုးစားနေကြတဲ့လူတွေ စိတ်ပျက်ကုန်ကြလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ မမပြောတဲ့ စကားတွေကို ကြည့်ပါဦး။

“ခုအချိန်မှာ မမနဲ့ မောင်တို့အတွက် ရှေ့ပြေးစီမံကိန်းဆိုတာ ရှိသင့်လှပါပြီ မောင်”

“ရှေ့ပြေးစီမံကိန်း.... ဟုတ်လား မမ၊ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်အောင် စကားလုံးတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်မနေပါနဲ့ မမရယ်”

“ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စ.. ဟုတ်လား၊ မင်း အချစ်ကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်လို့ သဘောထားသလား”

“အချစ်ကို မောင် လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဌာနဆိုင်ရာလုပ်ငန်းလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး မမ၊ သိပ်စည်းကမ်းရှိ၊ သိပ်စနစ်ကျဖို့ မလိုဘူး၊ ပြီးတော့ ချစ်တယ်ဆိုတာ အဏုမြူပုံးလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သိပ်အစိုးရိမ်ကြီးဖို့ မလိုဘူးထင်တယ်”

“တော်တော့ မောင်.... မောင့်ကို မမ နားလည်ပြီ၊ မောင်ဟာ အချစ်ကိုပဲ သိတယ်၊ အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မောင့်ကို မမနဲ့ တစ်လတစ်ခါ တွေ့ခွင့်ပေးခဲ့တာဟာ ခုလို စကားနိုင်လှဖို့၊ ပျော်ရွှင်ဖို့၊ လည်ပတ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး မောင်၊ မမတို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်အတွက် တိုင်ပင်ကြဖို့၊ ဆွေးနွေးကြဖို့သာ ပဓာနထားပါတယ်၊ ခုတော့ မောင်က ဒါတွေကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး”

မမ၏မျက်နှာသည် အမိန့်ချအံ့ဆဲဆဲ တရားသူကြီး၏မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီတော့ မမ မောင့်ကို တစ်လတစ်ခါတွေ့ခွင့် မပေးနိုင်တော့ဘူး”

“ဟာ.. မမ၊ အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ မောင် မမနဲ့ မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်ဘူး”

မမသည် ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါလိုက်သည်။

“မမ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ မောင်”

မမ၏တရားရုံးသည် အယူခံဝင်ခွင့်၊ စောဒကတက်ခွင့်၊ ပြင်ဆင်ချက်တင်ခွင့်မရှိသော အထူးအချစ်ခံရုံးပင်တကား။

မမ၏ အကြံအစည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မမနှင့်မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်။ ထိုအခါ တစ်လတစ်ခါတွေခွင့်ကို ပြန်ပေးပါ.. မပေးလျှင် မမနှင့် လမ်းခွဲရပါလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ဆိုလိမ့်မည်။ ထိုအခါကျမှ မမသည် ကျွန်တော်ကစပြီး လမ်းခွဲတာဟု ကျွန်တော့်အပေါ် အပြစ်ပုံချလိုက်မည်။

ဒါ မမအကြံအကုန်ပဲလား၊ ဒါတွေဟာ မောင်ကဖြစ်သွားတာပါ မမရယ်၊ ဒီအလုပ်မျိုးတွေ သေးနပ်လွန်းလို့ မလုပ်တာ ကြာပါပြီကောဗျာ။

“ဘုရားပေါ်ကို သွားကြရအောင် မမ”

စကားလွှဲဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။ ဘုရားဟုဆိုလျှင် မမ အာရုံပြောင်းသွားလိမ့်မည်။ ဘုရားရှိခိုး ပြီးပြီဆိုလျှင် မမ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော ဒေါမနဿစိတ်များ ပြေလျော့သွားလိမ့်မည်။

“ဟင့်အင်း.... မသွားချင်ဘူး၊ ဘုရားဆိုတာ ရေစက်ဆုံနိုင်တဲ့လူတွေမှ သွားသင့်တယ်”

ရဲရဲတောက်စကားတွေ။ မမ၏စကားများသည် ကျွန်တော်ပြောနေကျစကားများကဲ့သို့ အထွေအထွေစကားများ မဟုတ်။ မမ၏မျက်နှာက တည်လွန်းလှသည်။

“မမ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို စိတ်မချမ်းသာစွာ ချလိုက်သည်။

“မမမှာ စဉ်းစားနေတဲ့ အပိုင်းကနေ ဆုံးဖြတ်ရမယ့်အပိုင်းကို ရောက်လာပြီ မောင်”

“မမရယ်..”

မမလက်မောင်းကို ကျွန်တော် ကိုင်လှုပ်သည်။

“မတူညီတဲ့ အယူအဆနှစ်ခုဟာ ပေါင်းစပ်လို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်”

“မမ”

“မမတို့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်ကြပါစို့”

သံပတ်ပြတ်သွားလေပြီ။ မမ၏မျက်လုံးများသည် ဟိုးအဝေးကြီးဆီသို့ ရီဝေစွာ ငေးကြည့်နေသည်။ လမ်းခွဲကို မမ မြင်သလား။

“မမ သိပ်ရက်စက်တယ်”

မမ၏ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်၍ ကျွန်တော်ငိုပါသည်။ မမသည် ကျွန်တော့်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပြန်ဖက်ထားပါသည်။

* * *

မမ ကျွန်တော့်ထံပေးခဲ့သော စာများကို နတ်အုန်းသီးမှာချည်သော ရှိပန်းထည်အနီစနှင့်ချည်၍ ပြန်ပေးလိုက်သည်။

အရက်အနည်းငယ်သောက်၍ အများကြီးမူးပြီး မမတို့အိမ်ရှေ့မှာ သွားအော်သည်။

မမကိုတမ်းတသော ကဗျာများကို ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိ၏။

မမနှင့် သူတို့ရုံးက မန်နေဂျာတို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတွင် ဆံပင်ဆိုးဆေးပုလင်းနှင့် နံ့သာဖြူစိပ်ပုတီးတစ်ကုံး လက်ဖွဲ့လိုက်သည်။

အမှန်အားဖြင့်မူ.....

ရုပ်ရှင်မင်းသားများသည် လွမ်းခန်းကို သရုပ်ဆောင်ကြရာ၌ အမှန်တကယ်ပင် ဝမ်းနည်းနေကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်မယုံကြည်။

ကြေးမုံမှန်ပြင်ဆိုသည်မှာ သူ့ရှေ့၌တည်ရှိသော အရာဝတ္ထု ကွယ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မည်သည့်ပုံရိပ်မျှ ထင်ဟပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း မရှိတော့ဘဲ။

* * *

ချစ်ချစ်ဆန်း (၁၉၇၆)

ချစ်ချစ်နှင့် ကျွန်တော်သည် နောက်ဆုံးနှစ်ကျမှပင် ချစ်ကြပါသည်။ နောက်ဆုံးနှစ်ဆိုသည်မှာ တက္ကသိုလ်မှာ နောက်ဆုံးနှစ်ကို ဆိုလိုပါသည်။

ချစ်ချစ်သည် ကျွန်တော်နှင့်ချစ်ဖို့အတွက် လေးနှစ်တိုင်တိုင် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရရှာပါသည်။ ဤသို့ဆိုသောကြောင့် ချစ်ချစ်သည် ကျွန်တော့်ကို လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ကာလကပင် ချစ်နေခဲ့သည်ဟု မဆိုလိုပါ။ ချစ်ချစ်၏ နှလုံးသားသည် လေးနှစ်လုံးလုံး အိပ်ပျော်နေခဲ့ပြီး ကျွန်တော်နှင့်တွေ့သောအခါမှပင် နိုးထရှင်သန်လာသည်ဟု ဆိုလိုရင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ရှိပါပြီ။ ချစ်ချစ်သည် ကျွန်တော့်ထက် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ခန့် ငယ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ချစ်ချစ်က ကျွန်တော့်ကို “ကိုကို” ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ “ကိုကို” ဟူသော အသုံးသည် ဟိုအရင်က ခေတ်စားခဲ့ပြီးနောက် တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ ယခုတလောမှာမှပင် ပြန်လည်ခေတ်စားလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုအခါတွင် ဘယ်သူတွေကပင် “ကိုကို” ဟု သုံးနှုန်းနေကြသည်ဖြစ်စေ၊ “ကိုကို” ကို ပြန်လည်ဆန်းသစ်လာစေသူမှာ ကျွန်တော်သာဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

ချစ်ချစ်၏အကြောင်းသည် သိပ်ထူးခြားမှုမရှိပါ။

စိတ်ကောက်တတ်သည်။

သူ့ကို ဂရုတစိုက် ရှိစေချင်သည်။

ဝမ်းနည်းတတ်သည်။

ပြီးတော့ ချစ်ချစ် လှပသည်။

* * *

ချစ်ချစ်သည် စာဖတ်ဝါသနာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ကဗျာများကို နှစ်သက်စွာဖတ်တတ်သည်။ ကဗျာစာအုပ်လေးများ လက်ဆောင်ပေးသောအခါ စာအုပ်ကိုဆုတ်ဖြုတ် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ပစ်ပေါက်ခြင်း မရှိပါ။ တရိတသေ သိမ်းဆည်းထားတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကဗျာစာအုပ်ထုတ်ရန် ငွေလိုနေသောကြောင့် သူ့ဆီက ငွေတောင်းရပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကဗျာစာအုပ်ရောင်းရငွေများ လက်ဖက်ရည်သောက်ပစ်၍ ကုန်သွားသောကြောင့် သူ့ကို ငွေပြန်မပေးနိုင်သောအခါ “ကဗျာစာအုပ်ထုတ်တာ ဘယ်တုန်းကများ မြတ်တယ်ရှိလို့လဲ” ဟု မပြောပါ။

တစ်ခါက ချစ်ချစ်နှင့်ကျွန်တော် အအေးသွားသောက်နေတုန်း ပန်းချီခန်းမထဲမှာ ချစ်ချစ်၏ထမင်းဘူးကို ထားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲပြန်ဝင်လာသောအခါ တိုးမိုးသည် ချစ်ချစ်၏ထမင်းဘူးထဲမှ ထမင်းများ ခိုးစားနေသည်ကို ပက်ပင်းမိသွားလေသည်။ တိုးမိုးက “ဟဲ့ ဟဲ့” ဆိုပြီး နောက်ဆုံးတစ်ဖွန်းကို အလျင်အမြန်စား၍ ထမင်းဘူးကို ပြန်ပေးသည်။ ချစ်ချစ် မျက်နှာမကောင်းပါ။

“ကိုတိုးမိုးကို အားနာလိုက်တာ ကိုကိုရယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“အဲဒီထမင်းတွေက ချစ်ချစ်စားပြီးသား အကျန်တွေ.. ငါ့ကြော်ကလည်း အရိုးတွေပဲ ရှိတော့တာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး.... ဒီကောင်က အငတ်ပဲ”

ချစ်ချစ်သည် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများနှင့် အဆင်ပြေပါသည်။ သူတို့ကိုလည်း လေးစားပါသည်။ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ကဗျာစာအုပ်ထွက်လာ၍ ဖတ်ပြီးသောအခါ “ကိုကိုကဗျာတွေက အကောင်းဆုံးပဲ” ဟု ပြောတတ်တာလေး တစ်ခုတည်းပါ။

ချစ်ချစ်သည် စာအလွန်ဖတ်သည်။ ရှစ်နှစ်ကိုးနှစ်သမီး အရွယ်ကပင် ပြင်ပစာပေများ ဖတ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော် စာရေးဆရာဖြစ်လျှင် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများအတွက် ချစ်ချစ်ဆီက အကြံဉာဏ်တောင်းရမည်ဟု စိတ်ကူးထားပါသည်။

“ချစ်ချစ်.. စာဖတ်ရင် အချစ်ဝတ္ထုတွေချည်း မဖတ်နဲ့နော်၊ စာမျိုးစုံအောင်ဖတ်.. သိလား၊ အချစ်လည်း ဖတ်ပေါ့၊ ဘဝသရုပ်ဖော်စာမျိုးတွေလည်း ဖတ်၊ ကာတွန်းတွေလည်း ဖတ်ပေါ့”

“ချစ်ချစ် မျိုးစုံအောင်ဖတ်ပါတယ် ကိုကိုရဲ့.. မနေ့ညကတောင် ငှက်ငယ်ထဲသို့စာအုပ် ဖတ်သေးတယ်၊ အိပ်ခါနီးတော့ ကိုကိုသာ ထရွှင်းနေရာမျိုးမှာဆိုရင် ချစ်ချစ်တစ်ယောက်တည်း ဘဝကို ရင်ဆိုင်နိုင်ပါ့မလားလို့ မဆီမဆိုင် တွေးမိသေးတယ်”

“ထရွှင်းနဲ့ အနှိုင်းခံရတာ ကြက်သီးတောင်ထသွားတယ်ကွာ၊ ကိုကိုက ထရွှင်းလောက် သတ္တိမကောင်းနိုင်ပါဘူး”

“တကယ်ကြုံလာရင် ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ ကိုကိုရဲ့”

“တော်ပါတော့ ချစ်ချစ်ရယ်”

“ဪ.. ဒါနဲ့ကိုကို၊ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားစာအုပ် ရှိရင် ယူခဲ့ပါဦး၊ ဇာတ်သိမ်းခန်းမှာ သပိတ်မလှန်ဖို့ ကိုညိုထွန်းပြောတဲ့စကားတွေ ပြန်ဖတ်ကြည့်ချင်လို့”

“ဘာလဲ ချစ်ချစ်.... ကိုကိုကို ညိုထွန်းနဲ့ နှိုင်းဦးမလို့လား”

ချစ်ချစ်ကို ကျွန်တော် လေးစားသွားပါသည်။

* * *

ချစ်ချစ်နှင့်ကျွန်တော်သည် တခြားချစ်သူများလိုပင် အားလပ်သောအချိန်တွင် ကံ့ကော်တောမှာ ထိုင်သည်။

အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်သည်။

မာမူကြီးဆိုင်မှာ ပျဉ်းမနားခေါက်ဆွဲစား၍ အမေကြည်ဆိုင်မှာ အအေးသောက်သည်။

ပိုက်ဆံရှိလျှင် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်၍ ပိုက်ဆံမရှိလျှင် သူငယ်ချင်းအတွဲတွေကို ဝင်ရော၍ ကပ်စားသောက်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဘာမှမဟုတ်သည့် ကိစ္စလေးအတွက် စိတ်ကောက်ကြပြီး အလိုအလျောက် စိတ်ကောက်ပြေ သွားကြသည်။

သိပ်ပြီး ထူးထူးခြားခြား မရှိပါ။

သို့ရာတွင်....

ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မမေးခဲ့ဖူးသော စကားကို ချစ်ချစ်အား မေးကြည့်ပါသည်။

“ကိုကိုမှာ အရင်ရည်းစားတွေ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ချစ်ချစ်သိလားဟင်”

“သိပါတယ် ကိုကို”

“ချစ်ချစ် ခွင့်လွှတ်နိုင်ရဲ့လား”

“ချစ်ချစ်ဟာ တခြားလူတွေထက် အရင်ဦးအောင် ကိုကိုနဲ့မတွေ့ခဲ့ရလို့ ကိုကိုရဲ့ချစ်ဦးသူ မဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ချစ် ကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

ကျွန်တော် ချစ်ချစ်ကို သနားသွားပါသည်။

ဦးနှောက်၏ ခွင့်ပြုချက်ကို မရမီမှာပင် ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောဖြစ်သည်။

“ချစ်ချစ်.... ကိုကိုတို့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမလဲ”

ချစ်ချစ်သည် ဟိုယခင်အခါဆီကပင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးသကဲ့သို့ ကျွန်တော့်စကားကို ချက်ချင်းတုံ့ပြန်လေသည်။

“ကိုကို အဆင်ပြေတဲ့အခါ လက်ထပ်ကြမှာပေါ့”

* * *

ချစ်ချစ်နှင့် ကျွန်တော်တို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာသည် မင်္ဂလာဆောင် ပီသပါသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည်တော်များ စုံလင်စွာ လာရောက်ကြပါသည်။ အကျဉ်းရုံး၍ ကျင်းပသည်ဆိုသော်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ မိတ်ဆွေပေါများသူများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် ဧည့်ခံပွဲ စည်ကားနေပါသည်။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများသည် အဝတ်အစားများကို အတတ်နိုင်ဆုံး သပ်ရပ်အောင် ကြိုးစားဝတ်ဆင်ပြီး တက်ရောက်လာကြရှာပါသည်။ သူတို့သည် ငွေကြေးအားဖြင့် တန်ဖိုးနည်းသော်လည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် အသုံးဝင် အဖိုးတန်မည့် ပစ္စည်းလေးများကို စုပေါင်းလက်ဖွဲ့ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။

ချစ်ချစ်၏သူငယ်ချင်းများသည်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ လူငယ်များကိုသာ ဦးစားပေး၍ ဖိတ်ကြားခဲ့ကြသောကြောင့် လူကြီးဧည့်သည် နည်းပါးသည်။ ရှိသောလူကြီးများကလည်း အလိုက်သိစွာ ထောင့်တစ်ထောင့်မှာစု၍ သူတို့ဘာသာ နေပေးကြပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဖေဖေနှင့်မေမေသည်လည်းကောင်း၊ ချစ်ချစ်၏ ဖေဖေနှင့်မေမေသည်လည်းကောင်း ထိုလူကြီးတို့၏အကြားတွင် ပြုံးပြုံးကြီးတွေ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာကြောင့်မှန်း ရေရေရာရာမသိသော်လည်း ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ ချစ်ချစ်သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဆံပင်ဖားလျားချမထားဘဲ ဆံထုံးထုံးထားသော်လည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် လှပပါသည်။ ဆံထုံးကြောင့် တည်ငြိမ်နေသယောင်ရှိသော်လည်း ရွှင်ပျသော သူ့အပြုံးကြောင့် မျက်နှာမှာ ရင့်၍မနေပါ။ ချစ်ချစ်ကဲ့သို့ လှပသောမိန်းကလေးနှင့် ခုလို ပွဲလယ်ကောင်မှာ ယှဉ်တွဲနေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် ပျော်နေခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါမည်။

“ခုလို တိုက်ပုံအင်္ကျီနဲ့ ဘာနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဆိုတော့လည်း ချစ်ချစ်အမျိုးသားက သားနားသားပဲ”

ဟူသော သူငယ်ချင်းများ၏ ကျီစယ်မှုများကြောင့် လည်းကောင်း....

“မင်းကုသနဲ့ ပပဝတီ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက မင်းတို့လိုနေမှာပဲ”

ဟူသော ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများ၏ ကောင်းချီးဩဘာပေးမှုကြောင့်လည်းကောင်း.... ကျွန်တော် ပျော်နေခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါမည်။

စားပွဲတစ်ခုမှတစ်ခုသို့ ကူးပြောင်း၍ သူငယ်ချင်းတွေကို လိုက်နုတ်ဆက်သည်။ စားပွဲတစ်ခုသို့ရောက်တိုင်း ရောက်တိုင်း “ဝါး” ခနဲ ရယ်မောသံများသာ ဆူညံ၍သွားလေသည်။

တစ်ခုသောစားပွဲ၌မူ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက လွှမ်းမိုး၍သွားသည်။ ကျွန်တော်၏အပြုံးများ ရပ်တန့်သွားလေသည်။ ချစ်ချစ်ကား အပြုံးမပျက်။

သူ....

ကိုလှိုင်ဝင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ချစ်ချစ်၏မေတ္တာကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တောင်းခံခဲ့သူ၊ ကျွန်တော့်ထက် ရက်ပေါင်းများစွာစော၍ ချစ်ချစ်ကို ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့သူ၊ ချစ်ချစ်က သူ့အပေါ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခေါင်းခါခြင်းခံခဲ့ရသူဟု ချစ်ချစ်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဖူးပါသည်။

သူသည် အားယူ၍ပြုံးလိုက်သည်။ ဟန်ဆောင်၍ပြုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာလှပေစွ။

“ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ”

သူ့အသံကို တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဖူးသော်လည်း ယခုအသံသည် သူ၏နဂိုအသံ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်မထင်။ သူ့အပေါ် အောင်မြင်သူ၏ အပြုံးမျိုးဖြင့် ကျွန်တော် ဆက်ဆံ၍ မရနိုင်ပါ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

အို.... ကျွန်တော့်အသံတို့သည်လည်း နဂိုအသံများ မဟုတ်ကြချေတကား။

* * *

အမြိတ်ဖွာဖွာကျနေသော ပန်းနုရောင်အိပ်ရာခင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဇာနားတပ် အပြာနုရောင်ခေါင်းအုံးများသည်လည်းကောင်း၊ ကြက်သွေးရောင် ကတ္တီပါစောင်သည်လည်းကောင်း၊ အဝါနုရောင် ဇာခြင်ထောင်သည်လည်းကောင်း ချစ်ချစ်၏ ကြည်ပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့် လိုက်ညီလွန်းလှသည်။

ချစ်ချစ်သည် ကုတင်ပေါ်၌ထိုင်ရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေလေသည်။ မှန်တင်ခုံရှေ့၌ ထိုင်သည်။ ဆံထုံးကို ဖြေချလိုက်၏။ အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ရန် သူ ရှက်နေပြန်သည်။ မှန်ထဲက သူ့မျက်နှာကို ကြည့်သည်။ တစ်ခုခုကို နှမြောနေသော မျက်နှာထားမျိုးဟု ထင်သည်။

ချစ်ချစ်ကို ကျွန်တော် စကားမပြောမီ။ အိပ်ရာပေါ်၌ ပက်လက်လှန်နေမိသည်။ စိတ်တို့သည် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ အတွေးတို့သည် ဆောက်တည်ရာမရ။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတို့သည် မှိတ်ထားသော်လည်း ကိုလှိုင်ဝင်း၏ မချီသောအပြုံးကို ထင်ရှားစွာမြင်ရသည်။ အခန်းတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်နေသော်လည်း “ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟူ၍ တုန်ယင်သောအသံများကို ကြားနေရသည်။

ကိုလှိုင်ဝင်းသည် ချစ်ချစ်၏ အချစ်ကို အကြိမ်ကြိမ် တောင်းခံခဲ့သည်။ ချစ်ချစ်က အစဉ်အမြဲ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ချစ်ချစ်၏ အပြောပင်။ ချစ်ချစ်သည် ကျွန်တော့်ကို လိမ်ညာကောင်း လိမ်ညာခွဲလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်နှင့်မချစ်မိက အကြောင်းများကို ကျွန်တော် ဘယ်သို့သိနိုင်မည်နည်း။ မင်္ဂလာဇေယျခံပွဲတုန်းက ကိုလှိုင်ဝင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရာတွင် ချစ်ချစ်သည် တစ်ချက်ကလေးမျှ အပြုံးမပျက်ဘဲ နေနိုင်ခဲ့သည်။ ယုံရအံ့လော။

ချစ်ချစ်ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ချစ်ချစ်သည် ကျွန်တော့်စာကြည့်စားပွဲတွင်ထိုင်လျက် စားပွဲမှာ မျက်နှာအပ်ရင်း အိပ်ပျော်နေရှာသည်။ ချစ်ချစ်ကိုနှိုးမည် ကြံ၏။ မနှိုးရက်ပြန်။ ကုတင်ပေါ်သို့ ပွေတင်ရန် စိတ်ကူးမိပြန်သည်။ ချစ်ချစ်အနားကို

လျှောက်သွားတော့မှ အခန်းထောင့်တွင်ပုံထားသော လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများကို တွေ့ရသည်။ ထိုနေရာသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

တစ်ခုသော လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းကို ကျွန်တော်ရှာသည်။ လေးထောင့်ရှည်ရှည်ဘူးကလေး၏ထောင့်တွင် “လှိုင်ဝင်း၏ မင်္ဂလာလက်ဆောင်” ဟု ရေးထားသည်။

အပေါ်ကပတ်ထားသော စက္ကူကို ခွာသည်။

ကတ်ပြားဘူးကလေးကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော့်နှလုံးသားသည် ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်နေသည်။

ကျွန်တော့်လက်များသည် ကတုန်ကယင်။

ဘူးကလေးကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ....

ထိလက်မှတ်တစ်အုပ်။

ထိုပစ္စည်းကလေးသည်....

ဆပ်ပြာတုံးများလည်း မဟုတ်..

ငွေစက္ကူများချိတ်ထားသော ငါးမျှားချိတ်ကဲ့သို့ ကောက်ထားသော ဆေးထိုးအပ်လည်း မဟုတ်..

ဆံပင်ဆိုးဆေးနှင့် စိပ်ပုတီးလည်း မဟုတ်..

သာမန် ပေးရိုးပေးစဉ် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းကလေး ဖြစ်ပါ၏။ ထိုလက်ဖွဲ့၌ အဓိပ္ပာယ်နက်နဲမှုများ မပါရှိပါ။

“ကိုကို”

ချစ်ချစ်၏ခေါ်သံသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါလျက် ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။ ချစ်ချစ်ကို လှည့်မကြည့်ရဲ။ လက်ဖွဲ့ဘူးကို ပြန်ချလိုက်သည်။

“ဘာရှာတာလဲဟင်.. စီးကရက်ဘူးလား၊ မှန်တင်ခုံအံ့ဆွဲထဲမှာ ချစ်ချစ် သိမ်းထားတယ်လေ”

ချစ်ချစ်ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ ချစ်ချစ်သည် ကုတင်ခြေရင်းအစွန်တွင် ရဲရင့်စွာ ထိုင်နေလေသည်။ ချစ်ချစ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် ကုတင်ပေါ်မှာထိုင်ရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေပြန်၏။

ခေါင်းအုံးများကို ကြည့်သည်။ ခြင်ထောင်အမိုးများကို ကြည့်သည်။ ချစ်ချစ်ခြေထောက်များကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ကိုကို ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်.. နေမကောင်းဘူးလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါသည်။

“လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်လို့လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါသည်။

“စီးကရက် မီးညှိပေးရမလားဟင်”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါသည်။ သက်ပြင်းချသံကို ချစ်ချစ် ကြားသွားလိမ့်မည် ထင်သည်။

“ချစ်ချစ်”

“ရှင်”

မေးမည်ဟု ကြံပြီးခါမှ မမေးရဲပြန်။ အားကိုတင်းလိုက်သည်။

“ချစ်ချစ်ကို မယုံကြည်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကိုသိချင်လို့ မေးတာပါ။ ကိုကိုကို အမှန်အတိုင်း ပြောပါ။ ချစ်ချစ် ကိုကိုနဲ့မတွေ့ခင်က ချစ်ချစ်မှာ နှလုံးသားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတွေ့အကြုံ ရှိခဲ့ဖူးသလားလို့”

မင်္ဂလာဦးည၏ သာယာမှုကို ပျက်စီးသွားစေနိုင်သော အကျိုးမဲ့မေးခွန်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် မေးလိုက်မိပါပြီ။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရမှာလား ကိုကို”

“အမှန်အတိုင်းပြောပါ ချစ်ချစ်”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကိုကိုဟာ ချစ်ချစ်ရဲ့ အချစ်ဦးပါ”

ထိုအသံသည် ချစ်ချစ်၏ အသံအစစ်ဖြစ်သည်။ ချစ်ချစ်ကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ချစ်ချစ်သည် မျက်လုံးလွှဲမသွား။ ကျွန်တော့်အကြည့်ကို ရဲဝံ့စွာ တုံ့ပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်နေ၏။

ချစ်ချစ်၏ နှုတ်ခမ်းတို့၌ လိမ်ညာလှည့်စားမှုကို ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။

ချစ်ချစ်၏ မျက်လုံးများ၌ လျှို့ဝှက်မှုကို ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။

အို.. ချစ်ချစ်၏ ထွက်သက်လေတို့သည်ပင် ရိုးသားစွာ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်၍ နေလေသည်တကား။

သံသယတို့သည် ကုန်လွန်ခဲ့သော စက္ကန့်များနှင့်အတူ ကျန်ရစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။

“ချစ်ချစ်”

“ရှင်.. ကိုကို”

“ကိုကိုကို ချစ်ရဲ့လားဟင်”

“မချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်လို့ ရပါ့မလား ကိုကိုရယ်”

ရင်ထဲက လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

မချစ်ဘဲလက်ထပ်လို့ ရပါ့မလားတဲ့။ ကျွန်တော်ကကော.... ကျွန်တော်ကကော ချစ်ချစ်ကို ဘာလို့များ လက်ထပ်ခဲ့ပါသနည်း။

ရင်ထဲ၌ တစ်ခါမျှ မခံစားရဖူးသော ဝေဒနာတစ်ခု ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝမ်းနည်းလာသည်။ ဆက်လက်၍ ရပ်တည်နေခြင်းငှာ မစွမ်းသာနိုင်တော့ပါ။ ခြေထောက်တို့ ညွတ်ခွေ၍ကျသွားသည်။ ချစ်ချစ်၏ခြေရင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်ရသည်။

“ချစ်ချစ်ရယ်....”

ချစ်ချစ်၏ ခြေထောက်လေးများကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားမိသည်။ ချစ်ချစ်၏ထဘီစပေါ်သို့ မျက်ရည်တစ်စက် ကျသွားလေသည်။

အို.... ထူးဆန်းလှချည့်....

ချစ်ချစ်သည် ကျွန်တော့်ကိုချစ်ပါသည်ဟု ပြောနေပါလျက် ချစ်ချစ် ကျွန်တော့်ကိုမုန်းမှာ ကြောက်နေမိသည်။

ချစ်ချစ်သည် ကျွန်တော်၏ဇနီးသည်ဘဝသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ပါလျက် ချစ်ချစ်နှင့် ခွဲခွာရမည်ကို ကြောက်နေမိသည်။

ချစ်ချစ်၏ခြေအစုံကို တင်းကျပ်စွာဖက်ထားလျက် သူ ရုတ်တရက် ကွယ်ပျောက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေမိသည်။

အလို.... ဘုရား.. ဘုရား။

ကျွန်တော့်နှလုံးသား၌ ထိုအရာသည် ရောက်ရှိနေနှင့်ခဲ့လေပြီတကား။

အမှန်အားဖြင့်မူ....

ကျွန်တော်၏နှလုံးသားသည်သာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာအောင် အိပ်ပျော်နေခဲ့ခြင်းပါ။

ချစ်ချစ်သည် ကျွန်တော်၏အချစ်ဦးပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်၏။

မင်းလူ

(၂၅-၃-၇၈)

“အင်း.. ဒီကောင် ဉာဏ်ပေါ်၊ အဲ.. မင်းလူ၊ မင်း တစ္ဆေ ငါကိုယ်တိုင်ပါပဲ ဝတ္ထုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေ ထင်မြင်ချက်ပြောရရင် ဝတ္ထုနာမည်က စရာမှာပဲ၊ ကဲ.. တစ္ဆေ ငါကိုယ်တိုင်ပါပဲ ဆိုတာဟာ ဝတ္ထုနာမည်အဖြစ် တပ်ထားပေမယ့် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ပြောနေတဲ့သဘောမျိုး ပါနေတယ်၊ ဥပမာ.. မောင်မောင်တေးသံဆိုတဲ့ ဝတ္ထုနာမည်ဟာ မောင်မောင်ရဲ့ တေးသံအကြောင်းကို ဖွဲ့တော့မယ့် အဓိပ္ပာယ်၊ ရေးမယ့်သူ စာရေးဆရာ၊ ဒီတော့ မောင်မောင်ဟာ စာရေးတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ တေးဆိုမယ့်သူ.... ဟုတ်ကဲ့လား”

“.. အဲ.. မောင်တေးသံဆိုရင် ရေးသူရဲ့တေးသံလိုလို သဘောနှစ်ခွဲ ဖြစ်သွားပြီ၊ သည်မောင်တေးသံ၊ ကျွန်တော့်တေးသံလို့ အမည်တပ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် စာရေးသူကိုယ်တိုင်က တေးသီတေးဆိုသမားတွေ ဖြစ်သွားပြီ၊ သူတေးအကြောင်းကို သူ့ဘာသာသူ ဖွဲ့နွဲ့ရေးရတော့မယ့် သဘောပဲ”

“.. ခု.. မင်းလူရဲ့ဝတ္ထု.. တစ္ဆေ ငါကိုယ်တိုင်ပါပဲ ဆိုကတည်းက ရေးသူဉာဏ်ဗိုဟာ သူ့ကိုယ်သူ တစ္ဆေအဖြစ် တင်စားပြီး ရေးတော့မယ့်သဘောပါတယ်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ဝန်ခံထားတယ်”

ဤဇာတ်လမ်းတွင် ကျွန်တော်သည် ပဓာနဇာတ်ကောင် ဖြစ်သောကြောင့်ပါ။

“.. ဟုတ်ကဲ့လား၊ အဲဒီတော့ ငါကိုယ်တိုင်ပါပဲ ဆိုတာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ပြောလိုက်တဲ့အဓိပ္ပာယ်နော်၊ ဝတ္ထုအနေနဲ့ဆိုတော့ ဖတ်သူတိုင်းကို ငါကိုယ်တိုင်ပါပဲလို့ ပြောရာ ရောက်မနေဘူးလား၊ အဲဒါ မကောင်းဘူး၊ ကျွန်တော် ကိုယ်ပိုင်ပါပဲ လို့ တပ်ရင်ကော မဖြစ်ဘူးလား၊ နောက်တစ်နည်း.. ငါကိုယ်ပါပဲလား ဆိုရင်လည်း ရတယ်၊ ဒါက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညည်းညူတဲ့သဘော ပါတယ်၊ အေးလကွာ.... မင်းတို့ခေတ်က တစ်မျိုးတစ်ဘာသာပဲ၊ ဒီသဘောတရားတွေ သိပ်စဉ်းစားမယ် မထင်ဘူး၊ ကြိုက်သလို လုပ်ပေတော့ပေါ့ကွာ”

“.. အဲ.. မင်းလူ၊ မင်း ပထမဆုံးလုံးချင်းအဖြစ်နဲ့ရေးတဲ့ ပန်းကျောင်း ဝတ္ထုထဲမှာ ဖေဖေ ဖတ်လိုက်ရတယ်၊ ကြိုယာဝိသေသနနောက်မှာ အသုံးခံပုဒ် မထည့်ရဘူးလို့ ဆရာမ သင်တဲ့အချက် ပါလာတယ်၊ သူသည် လျင်မြန်စွာ ပြေးသည်၊ ဒါ.. အမှန်၊ လျင်မြန်စွာဖြင့် ဆိုပြီး ဖြင့် ဆိုတာ ထည့်မရေးရဘူး”

“.. အဲသလိုပဲ၊ စာရေးတဲ့အခါ လေးစားစွာဖြင့်လို့ မရေးရဘူး၊ ရေးချင်ရင် လေးစားခြင်းဖြင့်လို့ ကြိုယာကို ကြိုယာနာမ် လုပ်ပေးရမယ်....အဲသလို မင်းထောက်ပြထားတယ်နော်”

“.. အေး.. ဖေဖေတို့တောင် လေးစားစွာဖြင့်ကြီးဟာ အကျင့်ပါနေခဲ့လို့ ခုတော့ သတိထားပြီး လေးစားစွာ နေရတယ်ကွ၊ အင်း.. ခုဝတ္ထုမှာတော့ မင်းရော ဟိုနှစ်ကောင်ပါ လျော့တိလျော့ရဲ ဖြစ်နေကြပြီ”

“.. ဒီမှာ မင်းလူ၊ မင်း ခုဝတ္ထုမှာ ရေးထားတယ်

သူနှင့်ခွဲခွာရသောအခါတွင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေပါလိမ့်မည်နည်း။

ကောင်းပါသလား၊ မကောင်းပါဘူးလား ဆိုတာလည်း မသိပါ။

ဘယ်သူတွေကများ ဝမ်းနည်းခြင်း ရှိကြပါမည်နည်း။

“.. ဖေဖေတို့ခေတ်က ကျောင်းတွေမှာ အဲဒီအတိုင်းသာ စာစီစာကုံးတစ်ဝက် စကားပြောသလိုတစ်ဝက် ရေးရင် ကြက်ခြေနတ်ပဲရမှာတင် မကဘူး၊ ဆူလိုက်ကြိမ်းလိုက်မယ့် ဖြစ်ခြင်း၊ အရိုက်ပါ လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာစာပေ အရေးအသားကို ကမောက်ကမလုပ်တယ် ဆိုပြီး....”

“.. ဟေ့.. ရေးပါကွ.. ဒီမှာ..”

သူနဲ့သာ ခွဲသွားရရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေမှာပါလိမ့်၊ ဘယ်လို ခံစားရမှာပါလိမ့် ဆိုပြီး တွေးကြည့်မိပါတယ်။

“.. ပြတ်ပြတ်သားသားပေါ့ကွာ”

သူနှင့် ခွဲခွာလိုက်ရသောအခါတွင် ကျွန်တော် မည်သို့ဖြစ်လာမည်နည်း။ မည်သို့သော ဝေဒနာမျိုး ခံစားရမည်ကို စိတ်ကူးကြည့်တတ်ပါ၏။

“.. ဒီလိုလဲ ရေးလို့ဖြစ်တယ်၊ ရှင်းရှင်းပေါ့၊ အေးလေ.. စောစောကပဲ ဖေဖေပြောပြီးပြီ၊ စာနဲ့စကား ကပြားတွေဖြစ်နေတာ၊ အင်းပေါ့ကွာ.. ဒါကိုထိန်းမယ့် အစိတ်အပိုင်း လိုနေပြီ၊ မောင်ဝဏ္ဏ ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာသလို ပြောရရင် မပြောတာ မောမှာစိုးလို့ ဆိုတာကို ဘာကောင်မှမဟုတ်တဲ့ ငါ ထပြောရင် မောရုံပဲရှိမယ်၊ ဟင်း.. ခုနေ ဖေဖေသာ စာပေကို ထိန်းထားနိုင်တဲ့နေရာမှာရှိရင်လား.... ခပ်တင်းတင်းကို ရှင်းပစ်လိုက်မယ်”

“.. စင်စစ်တော့ ဒါ မင်းတို့အပြစ် မဟုတ်ဘူး၊ တာဝန်ရှိသူတွေနဲ့ စာနယ်ဇင်းသမားတွေရဲ့ ပျော့ညံ့မှုကြောင့်... တောက်”

“.. အဲကွာ.. မင်းလူ၊ မင်းကို ထိုက်သင့်သလောက် ဆဲပြီးပြီ၊ မင်း ဝတ္ထုရေးပုံ၊ ဇာတ်စပုံတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ပြောရရင် အပေါ်ယံရှုပ်ရေးတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အတွေးကလေးတွေ၊ သဘောတရားလေးတွေ ပါနေတာ တွေရတယ်”

“.. ဟေ့.. သုမောင်.. ငါ့သား၊ မင်းလူကလည်း အလာကြီးပဲကွ၊ သမိုင်းမှတ်တမ်းကို လိမ်ညာ၍မရနိုင်၊ စာပေမှာ ဒါတွေ အရေးကြီးတယ်ကွ၊ စာရေးဆရာဆိုတာ ဆွေမျိုးမိသားစု ထမင်းစားဖို့၊ ကားစီးဖို့၊ တိုက်ဆောက်ဖို့လောက် ဆိုတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါ မင်းတို့သိတယ်၊ တိုင်းပြည်အတွက်၊ ပြည်သူအတွက်၊ နည်းညွှန်

လမ်းညွှန် တင်ပြဖို့နဲ့ အမှားလုပ်နေသူတွေကို ဒါ.. အမှန်တရားလို့ ထောက်ပြရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်၊ အချစ်ဝတ္ထုရေးသကောရယ်လို့ တိုင်းပြည်ရေးရာ မပါစကောင်းဆိုတာ မရှိဘူး၊ သူနေရာနဲ့သူ အကွက်ဝင်တာနဲ့ ဒက်ခနဲ တင်ပြဖို့လိုတယ်”

“.. လူဟာ နိုင်ငံရေးသတ္တဝါဆိုရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“.. ပြောရဦးမယ်၊ စစ်ပြီးစ၊ အေးလေ.. လွတ်လပ်ရေးရစ တိုင်းပြည်မှာ အဘက်ဘက်က ဘဏ္ဍာငွေလိုနေတယ်ဆိုပြီး အခွန်တွေ အမျိုးမျိုးကောက်တော့တာပဲ၊ ရောင်းဝယ်ခွန်၊ ဟိုတယ်ခွန်၊ စာပေခွန်၊ ရုပ်ရှင်ပွဲခွန်တော် စသဖြင့်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကျေနပ်တယ်၊ တိုင်းပြည်အတွက်ကောက်တဲ့ အခွန်ပဲ၊ စစ်တလင်းပြာပုံဘဝက လူးလဲကုန်းထပြီး ပြန်လည်ထူထောင်မယ့် တာဝန်ဟာ အားလုံးနဲ့ဆိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

“.. အဲ.. ခုနပြောသလိုပေါ့ကွာ၊ သမိုင်းဖြစ်ဖြစ်၊ လူမှုရေးဖြစ်ဖြစ်၊ ဗဟုသုတဖြစ်ဖြစ် စာပေမှာ နေရာရသရွေ့ အကွက်ဝင်သရွေ့ ညှပ်ညှပ်ရေးတာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ အပြုသဘော စေတနာပါဖို့လည်း အရေးကြီးတယ်ကွ၊ သူ ဒီလိုလုပ်တာ မကောင်းဘူးဆိုတာ ရေးပြီထား.... အဲ.. ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုတဲ့ အချက်လည်း ထောက်ပြသင့်တယ်ပေါ့ကွာ”

“.. အင်း.. မဟုတ်မှမှားရော မင်းလူ၊ ဒါ မင်းကြုံဖူးတဲ့ အဖြစ်တွေလားကွ.. ဟေ၊ ဉာဏ်ဗိုကပေးတဲ့စာတွေ ခင်အေးမြင့်က ထားစရာနေရာ မရှိလို့ ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ထည့်ပြီး ရေစည်အောက်မှာ ဂှက်ထားရတယ်ဆိုတာ စိတ်ကူးနဲ့ရေးတာ မဖြစ်နိုင်ဖို့များတယ်၊ သူ့ခြေသည်းမှာ ကြေးတွေကပ်နေတာတို့၊ မျက်နှာမကြည့်ရဲလို့ ခြေထောက်ကြည့်တာတို့.... ဒါတွေ မင်းကိုယ်တွေ ဖြစ်မှာပါ”

“.. ပြီးတော့ ဟိုနေရာမှာ ခင်အေးမြင့်ပေးတဲ့စာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရေကပြင်ပြင်တဲ့အကြောင်း၊ သူ့မောင်လေး ဆော့တဲ့အကြောင်း၊ ပျင်းစရာကောင်းတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေလည်း စိတ်ကူးမဟုတ်နိုင်ဘူးကွ၊ သဘာဝကျလွန်း အားကြီးနေတယ်၊ အဲဒါပဲ.... ဝတ္ထုရေးတဲ့နေရာမှာ ကိုယ် ကြုံဖူးကြားဖူးတာ မဟုတ်ဘဲ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ရေးချလိုက်ပြီ ဆိုပါတော့၊ အဲဒါ စာရေးချလိုက်သူ ဘယ်လောက်ညံ့တယ်ဆိုတာ ပေါ်လာတာပဲ”

“.. ဖေဖေတို့ ပဒေသာမဂ္ဂဇင်း ထုတ်နေတုန်းက ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် နယ်က ရောက်လာတယ်၊ ဝတ္ထုက ရန်ကုန်မြို့ကိုမူတည်ပြီး ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး စမ်းချောင်းဘက်မှာ လက်တွဲလမ်းလျှောက်ရင်း

စမ်းချောင်းကလေးကို ဖြတ်ကူးသွားတယ်တဲ့၊ စမ်းချောင်းထဲက ရေတွေကလည်း ကြည်လဲ့စိမ်းပြာ ဘာညာပေါ့ကွာ၊ နောက်တော့ သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ဟာ စမ်းချောင်းလေးထဲ လျှောက်သွားနေရာက ကြည့်မြင်တိုင်ဘက် ထွက်သွားကြလေရော”

“.. အဲ.. ဒီစာရေးသူဟာ ရန်ကုန် စမ်းချောင်းရပ်ကွက်ဆိုတာမှာ ရေတသွင်သွင်စီးနေတဲ့ စမ်းချောင်းကလေးတော့ ရှိမှာပဲထင်ပြီး ရေးချလိုက်တာလေကွာ”

“.. ဖေဖေကိုယ်တိုင် တစ်ခါက ရေးဖူးသေးတယ်၊ ယစ်မျိုးအရာရှိ.. ဟိုကွာ ဘိန်း၊ အရက်၊ ဆေးခြောက် စသဖြင့် အဲဒါတွေဖမ်းတဲ့ အရာရှိတစ်ဦးပေါ့လေ၊ ဝတ္ထုမှာ အိမ်ကထွက်တော့ ကာကီယူနီဖောင်းဝတ်ပြီး ဆင်းလာတယ်လို့ ရေးလိုက်တယ်၊ ဖေဖေတို့ငယ်ငယ် အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကတော့ အနည်းဆုံး ကာကီဘောင်းဘီနဲ့ ခြောက်လုံးပြူး ခါးကြားထိုးပြီး ဝတ္ထုရေးဆောင်ရွက်ကြတာ မြင်ဖူးတာကိုး”

“.. အဲ.. ခုနက ဖေဖေရေးတယ်ဆိုတာက စစ်ပြီးခေတ်၊ စာအုပ်လည်းထွက်သွားရော ယစ်မျိုးဘက်က စာဖတ်ပရိသတ်ဆီက စာရောက်တာပဲ၊ သူတို့ယစ်မျိုးဌာနမှာ ယူနီဖောင်းမဝတ်ပါဘူးတဲ့၊ ဖေဖေလည်း ချက်ချင်းစာရေးပြီး သတိလစ်သွားကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ရတယ်၊ အေး.. ဒီနေ့ ဒါမျိုးရေးဖို့ ကြုံလာဦးမယ်ဆိုရင် အရပ်ဝတ်အရပ်စားနဲ့လို့ ရေးပြန်လည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်၊ ခေတ်ကလည်းပြောင်း၊ ရာထူးအခေါ်အဝေါ်တွေ ကလည်း ပြောင်းလဲနေတော့ ဖုန်းဆက်စုံစမ်းပြီးမှ ရေးရမှာပဲ၊ ကိုယ်မှ မသိဘဲကိုး”

“.. ဟားဟား.. စစ်ပြီးခေတ်ကတောင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲ ဖတ်လိုက်ရတယ်ကွ၊ ဂျစ်ကားကို တံခါးဖွင့်ဆင်းလာသော လုံမပျိုလေးသည် ဆိုတော့ ဖေဖေပါ ရုတ်တရက် ဇဝေဇဝါဖြစ်ပြီး လမ်းထိပ်ထွက်ကြည့်ရသေးတယ်၊ ဂျစ်ကားမှာ တံခါးပါ မပါ၊ အေး.. အဲဒီဝတ္ထုရေးသူဟာ သာမညမဟုတ်ဘူး.. စစ်ကြိုခေတ်ကတည်းက နာမည်ကြီးစာရေးဆရာကွ”

“.. အေးကွာ.. ဒီကောင်မင်းလူ သူ့ချစ်သူကို သရုပ်ဖော်ရာမှာ ခြေသည်းက ကြေးတွေပါ အနုစိတ်ရေးထားတယ်၊ အဲဒါတော့ ငါ့သားဟာ အဖေနဲ့ ခြားနားတာပဲကွာ၊ သတ္တိနည်းတယ် ဆိုရမှာပဲ၊ သူက ရည်းစားမျက်နှာ မကြည့်ရဲလို့ဆိုပြီး ခြေထောက်ကြည့်တော့ ကြေးတွေ မြင်တာပေါ့.. ဟား ဟား၊ ဖေဖေကတော့ မျက်နှာကိုပဲ ရဲရဲကြည့်တယ်၊ မျက်နှာလေးလှလို့ ကြိုက်တာပဲကွ.. ခြေထောက်က ဘာအရေးကြီးလို့လဲ”

“.. ကြေးတွေကြောင့် စိတ်ပျက်တာတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ညားပြီးတဲ့အခါ ပြောင်အောင်တိုက်ခိုင်းပေါ့၊ အေး.. လက်သည်းရှည်ထားပြီး ကြေးတွေအပြည့်ဝင်နေရင်တော့ တစ်မျိုးစဉ်းစားပေါ့ကွာ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒါက နောက်တစ်ယောက်တွေရင် ပြောတာနော် ကိုညဏ်”

“.. တချို့ ဝတ္ထုရေးကြတယ်၊ အချစ်ကို ဖွဲ့ကြတယ်၊ ရည်းစားစာကို အလှပဆုံးရေးကြတယ်၊ ဖေဖေလည်း ရေးခဲ့ဖူးတာပဲ၊ အဲ.. မင်းလူကတော့ သူ့ဝတ္ထုထဲမှာ ရည်းစားစာဖတ်ရတာ၊ ရေးရတာ ပျင်းလို့ စသဖြင့် သရုပ်ဖော်ထားတယ်၊ တစ်မျိုးကောင်းတာပဲ၊ လူအမျိုးမျိုး စိတ်ထားအမျိုးမျိုးဆိုတဲ့သဘော ပေါ်တာပေါ့ကွာ”

သူ အံ့သြလိုက်သည်။ တကယ်မအံ့သြကြောင်း ကျွန်တော်သိနေသည် ထင်ပါသည်။

“.. ဒီအရေးအသားကို ဖေဖေ သဘောကျတယ်၊ လဲ့ဖြူက ဟန်လုပ်ပြီး အံ့သြတဲ့သဘော မဟုတ်ဘူး၊ ဉာဏ်ဗိုကပါ သိပုံသိနည်းထဲမှာ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ရှန်တန်တန်ဖြစ်နေသေးတဲ့သဘော ပေါ်လွင်နေတယ်၊ သိတယ် လို့မှ မဆိုဘဲ၊ ထင်နေတာ သာ ဖြစ်လို့လေ၊ စာပေမှာ ဒါတွေ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ဂရုစိုက်လေ့လာလေ.. နက်နဲလေပဲ”

“.. သားတို့မေမေ ပြောဖူးတယ်၊ သူ ကျောင်းသူဘဝက ရယ်ရွှင်ပျုံးတို့ မပျုံးတို့ ဆိုတာ ပိုပြီးရှင်းအောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲလို့ အမေးခံရတော့ ပြုံးစစနဲ့ပေါ့ဆရာ လို့ ပြန်ဖြေခဲ့ဖူးသတဲ့၊ အဲဒီနှစ်မျိုးကိုပဲ တွေးကြစမ်း.... တွေးလေ လေးနက်လေပဲ”

“.. အေး ဉာဏ်ဗိုက လဲ့ဖြူကို ချစ်စကားပြောရာမှာ ကျွန်တော် နှစ်ခါထပ်ပြောဖို့ မလိုပါဘူးနော် လို့ ကွန့်လိုက်တာ ခေတ်နဲ့တော့ အကိုက်ပဲ၊ ဒါက အတန်းကျောင်းတွေမှာ၊ အဲ.. တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ သိပ်ပျိုးစရာမလိုဘူး ဆိုတာလည်း ထောက်ပြထားတယ်၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင်လည်း ဟောပြောပွဲသွားတိုင်း တွေ့ရတယ်၊ အတွဲကိုယ်စီနဲ့.... ခေတ်ကလည်း ပြောင်းလဲနေပြီကိုးကွ၊ မှောင်ကြီးမဲကြီးထဲမှာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်တဲ့ကြတဲ့ ခေတ်ကနေပြီး လူရှေ့သူရှေ့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း တွဲကြတာ ငါတော့ ပိုကြိုက်သကွ.... မမြင်ကွယ်ရာထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်ကြတာပေါ့ကွာ”

“.. ပြောရဦးမယ်.. ဖေဖေက ပြုပြင်ရေးသမားဆိုတော့ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ဒါလေးတော့ ပြောလိုက်ရမှာ၊ အေး.. ဘာရေးရေးပေါ့.. ဟုတ်လား၊ ခုနပြောသလို တက္ကသိုလ်က အတွဲကိစ္စမျိုးလိုဟာတွေ ရေးဖို့ကြုံလာရင် ယုတ်ညံ့တာ၊ လူမသိသင့်တာတွေတော့ ရှောင်ကြပေါ့ကွာ”

“.. ဟို.. တို့ရန်ကုန်မှာ လမ်းသရဲဆိုတာ ခေတ်ထစအချိန်၊ နယ်ကလူငယ်တွေဆီကိုပါ ကူးစက်နေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ သတင်းစာကနေပြီး လမ်းသရဲတွေသုံးတဲ့ လက်နက်ပစ္စည်းတွေဟာ ဘာရယ်လို့ ဓာတ်ပုံနဲ့ တစ်ခမ်းတစ်နား ဖော်ပြလိုက်တော့ အဲဒီလက်နက်တွေကိုင်မှ လမ်းသရဲပီသတယ်ထင်ပြီး နယ်ကပါ လိုက်ကိုင်ကုန်ကြရော”

“.. အဲဒါ သတင်းစာက ကြော်ငြာပေးတဲ့သဘော သက်ရောက်သွားတယ် မဟုတ်လား၊ တချို့ရုပ်ရှင်တွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲကွ၊ လူငယ်တွေ ရမ်းကားထိုးခုတ် သတ်ဖြတ်တာတွေ ပြချင်တိုင်းပြပြီးမှ နောင်တရသွားလေသတည်း လုပ်လိုက်ကြတယ်၊ အတုခိုးမှုဆိုတာ မြန်သလောက် အတုယူမှုက နှေးတတ်ကြတာ ဓမ္မတာကွ”

“.. ဟေး.. .ခွေးကောင်.. ကိုညဏ်၊ ဖေဖေ ပြောခဲ့တယ်နော်၊ ကိုယ်တွေနဲ့ ကြားဖူးနားဝကိစ္စ၊ အေး.. မင်းဝတ္ထုထဲမှာ လဲ့ဖြူတို့ မင်္ဂလာဆောင်လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ မေးရဦးမယ်၊ မင်းကိုယ်တိုင် ဆေးထိုးအပ်ကို ငါးမျှားချိတ်လို ကောက်ကွေးဖူးသလား”

“.. မရဘူးကွ၊ ဆေးထိုးအပ်ဟာ သံမဏိအမာစား၊ စက်ချုပ်အပ်လိုပဲကွ၊ ကွေးလိုက်တာနဲ့ ထတ်ခနဲကျိုးတာပဲ၊ ပြီး.. ဆေးထိုးအပ်ကိုကွေးပြီး ပေးလိုက်တော့ကော လဲ့ဖြူက ငါးမျှားချိတ်လို့ ယူဆမယ်ဆိုတာ သေချာသလား၊ မူးယစ်ဆေးထိုးတဲ့အပ်တောင် ကောက်ကွေးအောင်ထိုးပြီး အချစ်ရှူး ရှူးသွားလေသလား လို့ရော လဲ့ဖြူက တွေးစရာ ဖြစ်မလာဘူးလား”

“.. လဲ့ဖြူကိုခိုက်အောင် ရိတာပဲကွ၊ တကယ့်ငါးမျှားချိတ်အစစ်ဆို ပိုမမိဘူးလား”

“.. အေး.. တစ်ခါတစ်ခါ ထူးခြားချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် ကလောင်ချော်တာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဖေဖေလည်း ချော်ဖူးတယ်လေကွာ”

“..ဟော မင်းစာမူဒီနေရာမှာ မမကို ပြန်ပေးလိုက်တဲ့စာတွေ နတ်အုန်းသီးက ရှုံပန်းထည်အနီစနဲ့ ပြန်ချည်ပေးလိုက်သည် လို့ ရေးထားတယ်၊ ဒါ မင်းထွင်တာပဲ.. အထွင်လွဲနေပြီ၊ ဒီမှာကွ.. စာပေသမားဆိုတာ ဖတ်သူတိုင်းက ခင်ဖို့လိုတယ်၊ ခုလို နတ်အုန်းသီးက ရှုံပန်းထည်လို့ ရေးလိုက်တော့ နတ်အုန်းသီးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူတွေက ဘယ်လိုယူဆမလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သွားပြီ၊ ကိုယ့်စာ

ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း နတ်ကိုးကွယ်သူ၊ ယုံကြည်သူက မခင်ဘဲ ဟင်သွားရင် နှစ်ဖက်စလုံးအတွက် မကောင်းဘူး၊ နောက် ဒီစာရေးဆရာ မဖတ်ဘူးဆိုရင်ကော နှစ်ဖက်စလုံး မနာဘူးလား”

“.. လွတ်လပ်စွာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်ခွင့်ထဲမှာ ဒါလည်းပါတယ်ကွ၊ ရာထူးတိုးဖို့၊ တည်မြဲဖို့၊ စီးပွားရေးပြေလည်ဖို့ဆိုတဲ့ကိစ္စတွေ၊ ကန်တော့ပွဲပေးတာတွေလည်း သူ့အုပ်စုနဲ့သူ ရှိနေသေးတော့ အနှောင့်အသွား မလွတ်တဲ့ အရေးအသားတွေ ရှောင်ကြကွာ၊ လွတ်လပ်စွာကိုးကွယ်ခွင့် ရှိသလို လွတ်လပ်စွာ မယုံကြည်ဘဲ နေခွင့်လည်း ရှိတယ်၊ လူသိရှင်ကြား မလုပ်၊ မရေးသင့်တာတွေလည်း သတိထား”

“.. အေး..... ကိုယ်ရေးတဲ့စာပေကို ပိုပြီးအကျိုးမပြုဘဲ အကျိုးယုတ်ဖို့သာရှိမယ်ဆိုရင် ဒီအကြောင်းအရာ ရှောင်ပေါ့၊ ဒါကိုထပ်ရှင်းရမယ်ဆိုရင် ဖေဖေပြောလိုတာက ခုန အဲဒီအုန်းသီးကိုးကွယ်လို့ တိုင်းပြည်ကို ဘာမှမထိခိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာကို ဆိုလိုတာနော်.. ခွဲခြားပြီး လေ့လာပေါ့ကွာ”

“.. ကောင်လေးက သူ့မမနဲ့ကွဲပြီး အရက်နည်းနည်းသောက်၊ အများကြီးမူး၊ မမအိမ်ရှေ့ သွားအော်၊ အင်း.. ဒါတော့ ငါမကြိုက်ဘူး၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတယ်၊ ဒါမျိုးလုပ်တဲ့လူ ရှိချင်ရှိမယ်.. စာပေအနေနဲ့ မဖော်ပြအပ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ အတုခိုးမှားစရာ ဖြစ်နေတာပေါ့၊ သူများတွေရေးနေတာ တွေသားပဲ၊ ရေးပါစေ.. မင်းတို့စာမှာ ဒါမျိုးမပါလေ စာပေသန့်လေပဲပေါ့ကွာ”

“.. ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ မင့် တုန်ယင်သောအသံ၊ တုန်ယင်နေပါသည် တို့နဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောချင်တာတစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ ဖေဖေတို့အနေနဲ့ တုန်ယင် ဆိုတာ မသုံးခဲ့ဖူးဘူး၊ တုန်ခါ တုန်တုန်ရီရီ တုန်တုန်ယင်ယင် အဲသလိုသာ ရေးခဲ့ဖူးတယ်၊ တုန်ယင် လို့ နှစ်လုံးတည်းသုံးကြတော့ တစ်မျိုးပဲကွာ၊ နီးစပ်ရာ သတ်ပုံသတ်ညွှန်းဆရာတွေ မေးကြည့်ကြစမ်းပါဦး၊ ဖေဖေတော့ မတွေ့မိသေးဘူးကွ၊ စပါးပင်တွေကလည်း ထိုးထိုးထောင်ထောင်ပါလားဟေ့ နဲ့ စပါးပင်တွေကလည်း ထိုးထောင်ပါလားဟေ့ ဆိုသလို အဓိပ္ပာယ်တော့ ပေါ်ပါတယ်လေ.. နည်းနည်းတော့ ထောင့်သလိုလိုပဲ၊ ဟော.... ပြောရင်းနဲ့ တစ်ခုပေါ်လာပြီ.. ထောင့်သလိုလိုပဲ ထောင့်သလိုပဲ ရွာမလိုလိုနဲ့ ရွာမလိုနဲ့ အရသာမတူဘူးကွာ”

“.. ဟော.. သတိရပြီ မင်းလူ၊ မင်းရေးတဲ့ထဲ ပါတယ်၊ ပြာမလိုလိုနဲ့ စိမ်း၊ လာမလိုလိုနဲ့ တိမ်း၊ အဲဒီအစား ပြာမလိုနဲ့ စိမ်း၊ လာမလိုနဲ့ တိမ်း လို့ ရေးရင် အပျော့အမာနဲ့ နွဲ့ပုံမတူဘူးကွ၊ အေး.. တုန်ယင်သောအသံ နဲ့ အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဘယ်ဟာပိုပြီး အိညက်တယ်ဆိုတာ တွက်ပေါ့ကွာ”

“.. အားလုံးကိုခြုံလိုက်ရင် ရည်းစားတစ်ယောက်စီရဲ့ အပြုအမူ၊ စိတ်သဘောထားတွေ ဖော်ပြသွားပုံ ကောင်းတယ်၊ သဘာဝယုတ္တိ တော်တော်များများပါတယ်။ စာနဲ့ စကားပြောဟန်ရေးဟန် ရောနေတာကလွဲလို့ ဖွဲ့ထားပုံ အရေးအသားတွေ ဥပမာ.. ကျွန်တော့်သက်ပြင်းချသံကို သူကြားသွားလိမ့်မည် ထင်ပါသည် ဆိုတဲ့ တင်ပြချက်ဟာ ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်ပါသည် လို့ ရေးတာထက် ထူးတယ်။ ဟန်တစ်မျိုးလေးပေါ့ကွာ၊ အေး.. မင်းတို့ဝတ္ထုတွေကိစ္စ ဖေဖေမြင်သလောက် ထောက်ပြပြီးပြီ၊ ဒါလည်း မင်းတို့လာပြလို့၊ နို့မို့ ဖေဖေ ဘာတစ်ခုမှ ပြောမယ်မဟုတ်ဘူး၊ အေး.. စကားစပ်မိလို့ တစ်ခုသတိရလာသေးတယ်”

“.. ဖေဖေငယ်ငယ်က အဖေတို့ အမေတို့ ငွေပြတ်ပြီဆိုရင် အဝတ်အစား၊ ဖောင်တိန်၊ စားပွဲတင်နာရီ စသဖြင့် အပေါင်ဆိုင်မှာ သွားသွားပေါင်ရတယ်။ အခု ရွှေဘုံသာလမ်းနဲ့ အနော်ရထာလမ်းထောင့်က အပေါင်ဆိုင်မှာ၊ စာရေးနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ တစ်ယောက်က စာရင်းကိုင်၊ တစ်ယောက်က အပေါင်လက်မှတ်ရေးသူ၊ ကြာတော့ မျက်မှန်းတန်းမိပြီး လက်မှတ်ရေးတဲ့စာရေးက ဖေဖေကို သနားတယ်ဆိုပြီး တော်တော်ချစ်တယ်”

“.. အဲဒီစာရေးနှစ်ယောက်က မြန်မာ၊ ကျန်တာအားလုံး တရုတ်တွေချည်းပဲ၊ ခုနပြောတဲ့ လက်မှတ်ရေးသူမြန်မာက လက်တစ်ဖက်ရဲ့ လက်ပတ်နာရီပတ်တဲ့နေရာ သာသာလောက်ကနေပြီး ပြတ်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာတော့ မသိဘူးပေါ့ကွာ”

“.. တစ်နေ့တော့ ဖေဖေလည်း ရုပ်ရှင်ကြည့်မလို့ တစ်မတ်ပြည့်ဖို့ နှစ်ပြားလိုနေတာနဲ့ သူ့ဆီသွားတာပေါ့၊ အပေါင်ဆိုင်ထဲမှာ မြန်မာစာရေးနှစ်ယောက်စလုံးကို မတွေ့တာနဲ့ ဆိုင်ဝမှာရပ်နေတဲ့ တရုတ်ကြီးကိုမေးတော့ ဘယ်စာရေးလဲ.. အထဲကလား၊ အပြင်ကလား ပြန်မေးတာနဲ့ ဖေဖေလည်း နာမည်တွေမသိတော့ ပိုရှင်းအောင်ဆိုပြီး ဟို လက်ပြတ်နေတဲ့ စာရေးလေ လို့လဲ ပြောလိုက်ရော ဘာကွ ဆိုတဲ့အသံနဲ့ နောက်နားက ပေါ်လာတာပဲ”

“.. လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဖေဖေရှာနေတဲ့ လက်ပြတ်စာရေးဖြစ်ပြီး ကြည့်ရတာ အရင်က ဖေဖေကိုချစ်နေတဲ့ မျက်နှာမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး၊ မှုန်ကုပ်ပြီး ဒေါပွနေဟန်ပဲ၊ မင်း အတော်မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်ပဲ၊ ဘာ လက်ပြတ်နေတဲ့ စာရေးလဲ၊ ငါ့နာမည် ကိုအုန်းရွှေကွ၊ မသိရင် လက်မှတ်စာရေးလို့ ပြောပါလား လို့ ဟောကတာနဲ့ ဖေဖေလည်း ပိုက်ဆံနှစ်ပြား မတောင်းရဲတော့ဘဲ လစ်ရတာပေါ့”

“.. အဲဒီနေ့ကစပြီး ဖေဖေ ပစ္စည်းသွားပေါင်လည်း သူ ခပ်တည်တည်ဖြစ်နေတယ်၊ နောက်တစ်ခါသွား သူမရှိတော့မှ တရုတ်ကြီးကို မေးကြည့်တာပေါ့၊ သူ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေသလား လို့၊ တရုတ်ကြီးက အားပါးတရရယ်ပြီး..

အေး.. မင်းက သူ့ကို လက်ပြတ်လို့ ပြောလိုက်တာကိုး၊ မှတ်ထား ကောင်လေး.. အရူးကိုနော် ဟေ့ အရူး ခေါ်တယ်နော်၊ သူတို့ မကြိုက်ဘူးကွ.. သဘောမကျဘူးကွ တဲ့”

“.. လူတွေဟာ ဒီအတိုင်းပဲဟေ့၊ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် သူ့အီးက နံတယ် ပြောရင်တောင် မကြိုက်ချင်ကြဘူး၊ ဟား ဟား.. ခုလည်း မင်းတို့ကို ဝေဖန်နေတော့ စိတ်ထဲဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်လေ.. ဖေဖေပြောတာတွေကို စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ယောက်က ဝေဖန်တဲ့သဘောနဲ့ သုံးသပ်ပေါ့.. ဟုတ်ပြီလား”

“.. စာရေးတဲ့နေရာမှာ အရေးအကြီးဆုံးက ဘာလဲ၊ ဘာကို ပြောချင်ပြချင်တာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ပြောမလဲပြမလဲ၊ ရှင်းနေတာကတော့ ဖတ်တဲ့ပရိသတ်ပဲ၊ အေး.. ပရိသတ်ကို ဘယ်လိုအတန်းအစားမှာ ထားမလဲ၊ အနိမ့်အမြင့် ခွဲခြားမလား၊ ပညာတတ်နဲ့ ပညာမရှိတရီ ဘယ်သူ့ကို ပိုပြီးနေရာထားမလဲ”

“.. နောက်တစ်ချက်.. ကိုယ်ပြောပြချင်တဲ့ အကြောင်းအရာ ပုံပြင်ဆိုပါတော့၊ နားထောင်မယ့် (ဖတ်မယ့်) ပရိသတ်ကိုကော အုပ်စုခွဲမလား၊ ဘယ်အုပ်စုအတွက် ပိုပြီးဦးတည်ရေးမလဲ၊ ဥပမာ.. အပျို၊ လူပျို၊ မိန်းကလေးပရိသတ်၊ ယောက်ျားလေးပရိသတ်၊ အိမ်ထောင်သည်ပရိသတ်၊ ကျောင်းသူကျောင်းသား ပရိသတ်၊ ဈေးသည်နဲ့ အရပ်သား စာရေးစာချီပရိသတ် ဘယ်ဟာကို အလေးအနက်ထားမလဲ”

“.. ဖေဖေသဘောပြောရရင် ဘယ်ပရိသတ်ကိုမှ မဦးတည်နဲ့၊ မရည်ရွယ်နဲ့၊ ဖေဖေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ရေးချင်လာတဲ့ စာပေဆောင်းပါး ဝတ္ထုတစ်ခုခုပေါ့၊ ဒိုင်းခနဲ ရေးချလိုက်တာပဲ၊ ရည်ရွယ်တာကတော့ ပရိသတ်အားလုံးပဲ၊ ကြိုက်သူရှိသလို မကြိုက်သူလည်း ရှိချင်ရှိမယ်.. ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

“.. အေး.. မင်းတို့ရေးကြည့်၊ ပရိသတ်ကို အုပ်စုခွဲပြီး ဘယ်အုပ်စုအတွက်လို့ ရည်ရွယ်ပြီးရေးကြည့်.. ကလောင် မလွတ်လပ်တော့ဘူး၊ သူတို့အုပ်စု ကြိုက်ပုံမလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာလိမ့်မယ်၊ လက်ကျုံ့လာလိမ့်မယ်”

“.. ဒါတွေပြောနေတာဟာ မင်းတို့တစ်တွေကို သင်တန်းပေးတဲ့သဘော မဟုတ်ဘူးနော်၊ အမြင်ချင်းဖလှယ်တဲ့ သဘောကွ၊ လောကမှာ မသိဘူး မတတ်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး၊ ထိတ်ထိတ်ကြဲ ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေတောင် မကြာခဏ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး အမြင်ချင်း ညှိနှိုင်းကြရတယ်”

“.. ခုန ဖေဖေပြောတယ်၊ စာရေးရာမှာ ပရိသတ်ကို ခွဲခြားတင်ပြမလားဆိုတာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ တချို့ရှိတယ်.. မိန်းမပျိုပရိသတ်ကို ဦးတည်ရေးတယ်၊ သူတို့အကြိုက်ပဲ လိုက်ရေးတယ်၊ တချို့ကတော့ အညှီအဟောက်ကြိုက်တဲ့ ပရိသတ်အတွက် သက်သက်လိုက်ရေးတယ်၊ အဲဒါမျိုးရေးတဲ့သူကတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ထင်နေတယ်.. ငဲ့ပရိသတ်အကြိုက် ငါရေးတာလို့.... လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်စာအုပ်ကိုကြိုက်ဖို့.. များများနဲ့မြန်မြန် ရောင်းရဖို့.... ပင်မက အဲဒါပဲ၊ ဒီရည်ရွယ်ချက်မျိုး မရှိပါဘူးလို့ပြောရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှည့်စားနေတာ မသိလို့ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“.. အဲ.. တချို့ရှိသေးတယ်၊ စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်းအတွက် ရေးတတ်ကြတာ တွေဖူးတယ်၊ ဆန်းနေသလား.. ရှင်းရှင်းလေးကွ၊ ကိုယ်ကျိတ်ပိုးပိုးနေတာ သို့မဟုတ် ပြောင်ပိုးပိုးတယ်.. မရဘူး၊ အဲဒီတော့ ဝတ္ထုနဲ့ အသနားခံပြီး ပိုးတယ်၊ အဲဒီစာပေမျိုး ပြောတာ.... ဒါတွေဟာ မပြုအပ်တဲ့ စာပေကို ခုတုံးလုပ်မှုပဲကွ”

“.. ဒီသဘောအတိုင်းပဲ ပရိသတ်ကို အုပ်စုအဆင့်အတန်း ခွဲခြားပြီး တင်ပြချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာရင် အဲဒါ သတိထားတော့၊ ဒါပေမဲ့နော်.. သိပ္ပံပညာ၊ စက်မှုပညာ၊ ကျန်းမာရေး အစရှိတဲ့ ဘာသာရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအုပ်စုနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ဒါကျတော့ ခွဲခြားဦးတည်လို့ရတယ်၊ ဒါတွေ မင်းတို့သိပါတယ်လေ.... တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရတွေပဲ”

“.. ခုပြောနေတာ ဒီလိုဟေ့.. ဟိုအကြောင်းရေးနေတာ လူကြိုက်များတော့ ကိုယ်ပါ ရောယောင်ပါသွားတတ်တယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တော့ မသိဘူး၊ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ အမြင်အတွေ့များတော့ ဒါကိုစွဲပြီး သုံးမိတတ်တာမျိုး၊ ဥပမာပေါ့ကွာ.. ဆေးဝယ်ရင် ဒီဆူဇာမှ စိတ်ချရတယ် ဆိုတာရယ်၊ ခေတ်မီသူတိုင်း ပင်လယ်ငါးစားကြသည်”

“.. အဲဒီကြော်ငြာနှစ်ခုကနေပြီး စိတ်ချရတဲ့သူဆိုရင် သူကတော့ ဒီဆူဇာပဲ၊ အဲ.. ပြီးတော့ မယားငယ်ယူထားတဲ့သူဆိုရင် သူကလည်း ပင်လယ်ငါးစားနေပြီ စသဖြင့် သုံးလာကြတယ်၊ ရေးဖူးကြတယ်.. တချို့ပရိသတ်က နားမလည်ဘူးပေါ့”

“.. ဖေဖေကိုယ်တိုင် နားမလည်လို့ ခေါင်းကြီးသွားရတဲ့ စကားတစ်ခု ပြောဦးမယ်.. တူသားတပည့်လို ခင်နေတဲ့ ကျူရှင်ဆရာတစ်ယောက် ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာတွေ့လို့ ရပ်စကားပြောနေတုန်း ဆံရှည် ဘောင်းဘီပိန်ရှုံ့နဲ့ ချာတိတ်ကလေးတစ်ယောက် ပေါက်လာပြီး....”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကြိုက်သွားပြီ.. မနက်က ဆရာသိပ်မိုက်တာပဲလို့ ပြုံးပြီးပြီးနဲ့ ပြောလိုက်တော့ ကျူရှင်ဆရာက တစ်ခါတလေလည်း ဒီလိုပေါ့ကွာ တဲ့”

“.. ဖေဖေက ဘယ်လိုပါလိမ့်လို့ မေးကြည့်တော့ ကျူရှင်ဆရာ အသင်အပြကောင်းတာကို သဘောကျကြောင်း ပြောသွားတာလို့ သိရတယ်၊ အဲ.. ကောင်းတာ၊ တော်တာ၊ လှတာ၊ အချိုးကျတာ၊ ခေတ်မီတာ စသဖြင့် အဲဒါကို ခုခေတ်စကားအရ မိုက်တယ် လို့ သုံးနေကြကြောင်း အဲဒီနေ့ကမှ သိရတော့တယ်၊ ငါဖြင့် ခေါင်းကိုကြီးသွားတာပဲ”

“.. ကိုယ့်ဆရာသမားကိုတောင် မိုက်တယ်လို့ သုံးနေကြတော့ တစ်နေ့သောအခါမှာ မင်းတို့ကပါ ရောယောင်ပြီး တို့အဘိုးကြီးကလည်း သိပ်မိုက်တာကွ လို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လို လူစုစုနေရာမှာ ပြောမိတယ်ဆိုပါတော့.. အဲဒီစကားကို ရိုးရိုးသားသားပဲ နားလည်လိုက်တဲ့လူက သာဓုက လူမိုက်တဲ့ဗျ.. သူ့သားတွေကိုယ်တိုင်က ပြောတာ ဆိုပြီး တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ပွားသွားရာက နေရင်းထိုင်ရင်း ငါ့ကိုပါ လမ်းမတော်ဖိုးတုတ် စာရင်းသွင်းလိုက်ရင် ဒုက္ခ၊ ဩ... လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်ဆိုတာကော မင်းတို့သိရဲ့လား.. ဖေဖေတို့ငယ်ငယ် အင်္ဂလိပ်ခေတ်က အကြောင်းပေါ်လာရင် မြန်မာချင်း အိုးမည်းသုတ်ပြီးခွပ်ခိုင်းဖို့ အင်္ဂလိပ်ပုလိပ်မင်းကြီးက လက်သပ်မွေးထားတဲ့ လူမိုက်ကြီးတွေပေါ့၊ အနောက်ပိုင်းမှာ လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်၊ ပုဏ္ဏားဘထွန်း၊ အရှေ့ပိုင်းမှာ ဗိုလ်တထောင်ငမိုး စသဖြင့်ပေါ့”

“.. ဖေဖေလိုချင်တာက တစ်ထစ်ချလိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းအနေနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါမျိုးကိုမူတည်ပြီး တွေးစေချင်တဲ့ ဆန္ဒ”

“.. နောက်တစ်ချက်က ပရိသတ်အားလုံးကို မူတည်ပြီးဖတ်သူတိုင်းအတွက် ရေးပြီဆိုပါတော့၊ အဲဒီစာဖတ်သူတွေကို သိသလား.. ကိုယ့်ပရိသတ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပြီ၊ သူတို့နဲ့ တွေ့ဖူးသလား၊ စကားပြောဖူးသလား၊ မရင်းနှီးသေးတဲ့ တစ်စုံတစ်ဦးကို တွေ့တဲ့အခါ ဘယ်လိုဆက်ဆံမလဲ”

“.. အစ်ကိုတန် အစ်ကို၊ အစ်မတန် အစ်မ၊ နောက်ဆုံးတော့ကွာ.. ရွယ်တူ၊ကိုယ့်ထက်ငယ်သူဖြစ်စေ လူစိမ်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ စတွေ့တဲ့အခါ သိမ်မွေ့ဖော်ရွေစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်ကြတယ်နော်၊ ဒါ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု”

“.. အေး.. စာရေးတဲ့နေရာမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲကွ၊ ကိုယ့်ဘကြီး ကိုယ့်ဘိုးအလောက် အရွယ်ကလည်း ကိုယ့်စာကို ဖတ်ချင်ဖတ်မယ်၊ ဒီတော့ ပရိသတ်ကို လေးစားရမယ်၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ တင်ပြရမယ်ဆိုတာ ရှင်းနေပြီ”

“.. ဖေဖေ ဘာကြောင့် ဒါတွေပြောနေသလဲ.. တစ်ခုရှိတယ်ကွ၊ စာဖတ်ပရိသတ်ကို အထင်သေးအမြင်သေးနဲ့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရေးတတ်ကြတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ စော်ကားမော်ကား မထီမဲ့မြင် ရေးချင်ကြတယ်”

“.. စာပေယဉ်ကျေးမှု အစဉ်အလာကိုပါ ထိပါးလာတဲ့ စာပေအရေးအသားမျိုးတွေကို သက်ဆိုင်ရာက ကြည့်နေသလား.. ပြောရဦးမယ်.... တချို့ စာပေလောကထဲမှာ ပွစိပွစိအသံတွေ ကြားနေရတယ်၊ သက်ဆိုင်ရာကလုပ်တာ မကျေနပ်ကြဘူးဆိုတာ၊ အေး.. ငါတော့ကြိုက်တယ်”

“.. ခုကြည့်.... သက်ဆိုင်ရာကြောင့် အညှီအဟောက် ညစ်တီးညစ်ပတ်တွေ ပျောက်သလောက်ဖြစ်သွားပြီ၊ အလကားနေရင်း သတ်နေတာတွေ၊ ကရာတေးနေတာတွေ၊ သိုင်းတွေတော့ ရှိနေသေးတယ်၊ ဒါတွေဟာ တိုင်းပြည်ကို ဘာအကျိုးပြုသလဲ”

“.. ဖေဖေတို့ငယ်ငယ်က ကျောင်းပိတ်ရင် ပဲခူးကိုသွားတယ်၊ အဘိုးနဲ့အဘွားက လက်ဖက် ချင်းသုပ်ရောင်းတော့ တစ်နေ့မှာ အဘိုးက အုန်းသီးတွေခြစ်ပြီး နေလှန်းရင်း ကျီးလာမစားအောင် လေးခွနဲ့ထိုင်စောင့်နေရာက နောက်ဖေးသွားဦးမယ်ပြောပြီး လောက်လေးကို ဖေဖေပေးခဲ့တယ်”

“.. အဲ.. ဖေဖေဟာ လောက်လေးဝါသနာမပါပေမယ့် လက်ထဲရောက်လာတော့ ဟိုပစ်ချင် ဒီပစ်ချင် ဖြစ်လာပြီး အစာရှာနေတဲ့ ကြက်အုပ်ဆီ လှမ်းပစ်မိတာ ကြက်ကလေးတစ်ကောင် ခွေကျသွားတယ်၊ လက်တည့်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ လူအုပ်ထဲ ခဲနဲ့ပေါက်ရင် တစ်ယောက်တော့ ထိသလိုပေါ့၊ အဲဒါ ကြက်ရှင်သိသွားပြီး ပြဿနာဖြစ်ကြတာပဲ၊ နောက်ဆုံး ပိုက်ဆံငါးမူး အလျော်ပေးပြီး အတောင်ကျိုးတဲ့ ကြက်ကလေးကို ဖေဖေတို့က ယူလိုက်ရတယ်”

“.. ကြက်ကလေးရဲ့ ဒဏ်ရာကိုကြည့်ပြီး ဖေဖေလည်း အတော်စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်၊ နန္ဒင်းတွေအံ့ပေး၊ ပရုတ်ဆီလိမ်းပေးနဲ့ နောက်နေ့မနက်အစောကြီး အိပ်ရာကနီးတော့ အပြေးအလွှား သွားကြည့်တယ်.... ကြက်ကလေး သေနေပြီ”

“.. အဲဒီနေ့က ဖေဖေကြောင့်ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ပြဿနာအတွက် အဘွားကတော့ ဖေဖေကို ဘာမှမပြောဘူး၊ အဘိုးကိုပဲ ဖိဆူတယ်ကွ၊ အဘွားပြောတဲ့ အဓိကစကားကတော့....”

“တော် အများကြီး ပြောမနေနဲ့.. ကလေးဖြစ်ဖြစ် လူကြီးဖြစ်ဖြစ် ပစ်တဲ့ခတ်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုရရင် ဒီအတိုင်း ဆုပ်မထားဘူး၊ ပစ်ချင်ခတ်ချင်တာပဲ၊ လက်တည့်စမ်းချင်နေတာပဲ၊ တော် ဘာလို့ လောက်လေးခွပေးခဲ့လဲ.. ကလေးကို.... တဲ့”

“.. ဒီသဘောပဲကွ.. အခုကလေးတွေ ကစားရင် ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ကစားသလဲ၊ ဒါ မင်းတို့သိတယ်၊ မြင်လည်း မြင်နေရတယ်၊ ကရာတေးတို့ သိုင်းတို့ အစပျိုးတဲ့ ဟန်အမူအရာတွေကို သူတို့အကုန်တတ်နေပြီ၊ ပြောတော့ ကိုယ်ခံပညာလေး ဘာလေးနဲ့.... အဲဒီပညာတတ်သူနဲ့ လုံးလုံးမှမကြားဖူးသူတို့ ရန်ဖြစ်ကြရင် ကိုယ်ခံပညာအဖြစ်နဲ့ ခုခံကာကွယ်နေမလား၊ ဒီပညာကိုပဲ သုံးမလား.... ဒါ အရှင်းကလေး၊ ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ ပညာလေးတော့ သုံးချင် လက်တည့်စမ်းချင်ကြမှာပဲ၊ လုံးလုံးမတတ်တဲ့သူကတော့ ခံပေရောပေါ့ကွာ၊ ချိန်းကြိုးတို့၊ နံချပ်ကူတို့ အစရှိတဲ့ လက်နက်ရှိသူက လက်နက်မဲ့သူကို၊ ပညာတတ်သူက ပညာမဲ့သူကို အနိုင်ကျင့်တဲ့အဆင့်လောက်ပဲ အသုံးကျမယ်”

“.. ရှိသေးတယ်၊ ဟိုက်စကူးကျောင်းမှာတုန်းက လက်ဝှေ့ကျော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဟေ့.. ဖေသန်း၊ မနက်က ဓာတ်ရထား လက်မှတ်စစ်ကုလားနဲ့ ငါနဲ့ စကားများလို့ ငါက ဘောက်ဆင်နဲ့ဆော်လိုက်တာ ကုလားကို ပတ်ချာလည်သွားတာပဲ တဲ့၊ ဒါ ဂုဏ်ယူစရာ ဟုတ်မဟုတ် မင်းတို့သိတယ်၊ အေး.... ဒီလိုဟာတွေ စာပေမှာ ရုပ်ရှင်မှာ တွင်ကျယ်နေသမျှ ဒါ အန္တရာယ်ပဲ”

“.... တော်ပြီကွာ.. တို့စာပေကို ထိပါးလာရင် ငါ မချီဘူး၊ ဒေါသလဲ ဖြစ်ဖြစ်လာပြီ၊ ဒါကိုထားလိုက်တော့၊ နောက်ဆုံးပြောချင်တာက မင်းတို့သုံးယောက်စလုံး စာရေးကြပြီနော်၊ မိတ်ဆက်စာတို့၊ ဝေဖန်စာတို့ ထိုက်သင့်သလောက် ရနေရောပေါ့၊ အေး.. ဘာစာဖြစ်ဖြစ် လက်အညောင်းခံ၊ တံဆိပ်ခေါင်းဖိုး အကုန်ခံ၊ စာတိုက်သွားထည့်နဲ့ အလုပ်ပို လုပ်ပြီး မင်းတို့ဆီရေးတာဟာ တော်ရုံမေတ္တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို လေးစားရမယ်၊ တန်ဖိုးထားရမယ်၊ ရောက်လာသမျှစာအတွက် တစ်စောင်ဖြစ်ဖြစ် အနည်းဆုံး စာပြန်သင့်တယ်၊ သူတို့ရဲ့ မေတ္တာနဲ့ လေးစားမှုကို တုံ့ပြန်ရမယ်”

“.. အမှန်တော့ ဒီလောက် ဖေဖေက ဩဇာအာဏာ မသုံးသင့်ဘူး၊ တုံ့ပြန်သင့်တယ် လို့၊ အေး.. တုံ့ပြန်သင့်တယ် ဆိုရင်လည်း မင်းတို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ဖြစ်သွားမလားလို့ စိုးရိမ်တယ်၊ တိုတိုပြောမယ်ကွာ..... ဒီနေ့အထိ ဖေဖေဆီကို လာတဲ့စာမှန်သမျှ ဦးသောဘိတက ရေးရေး၊ ဝါးဘလောက်သောက်က နွားကျောင်းသား စံထွန်းက ရေးရေး၊ ဖေဖေက အမြဲ စာတစ်စောင်ပြန်တယ်၊ ကိုယ့်ပရိသတ်အပေါ် ထားသင့်တဲ့ မေတ္တာသဘောတရားတွေ အဖေကြီးတီးတဲ့ ရွှေကြေးစည် ဝတ္ထုမှာ သုမောင် တင်ပြပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ကဲ.... ဒါပဲ၊ မင်းတို့ကိစ္စလည်း ပြီးပြီ.. ပြန်ကြတော့”

* * *

သာဓု ပြောပြောထထ ဝရန်တာဘက်သို့ထွက်၍ ခြေလက်အညောင်းဆန့်နေခိုက် သားသုံးယောက် ခေါင်းချင်းရိုက် တီးတိုးလုပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မကြာမီမှာပင် သူတို့သုံးယောက်စလုံး သာဓုဆီ ကပ်လာရင်း တစ်ယောက်သောသားက....

“ဗေဗေ.. ဗေဗေ ခုပြောတဲ့စကားတွေ စာနဲ့ရေးပေးပါလား၊ သားတို့.... အဲဒါ....”

“ဟေ့ကောင်တွေ.. ငါ့ကိုလာပြီး လူလည်မလုပ်နဲ့၊ သွား သွား..... ငါ မရေးနိုင်ဘူး”

သာဓု

ပြီးပါပြီ။